

4297

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΗΤΟΙ

Συλλογή διαφόρων διηγημάτων, βιογραφιών,
ἐπιστολῶν, λογοπαιγνίων, ρητῶν
διασήμεων ἀνδρῶν καὶ ἀστειῶν.

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ

Ε. ΣΟΥΜΑ ΚΑΙ Β. ΜΑΓΚΟΥ

27 & 29, ΓΑΛΑΤΑ ΟΔΟΣ ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΥ, 27 & 29.

1896

ΤΩ, ΜΕΓΑΛΩ, ΕΥΕΡΓΕΤΗ,

ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΠΑΝΤΕΙΧΙΟΥ

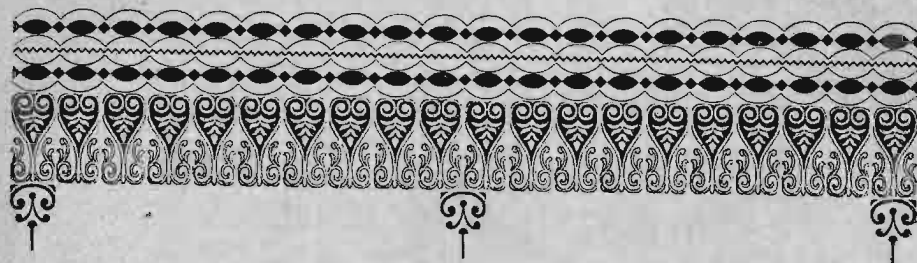
ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΗΡΑΚΛΕΙ ΣΟΜΜΑΡΙΠΑ

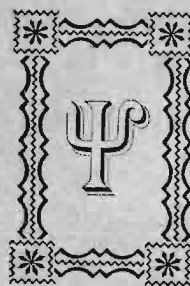
ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο

ΕΚΔΟΤΗΣ

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

υγρά και χιονώδης έσπέρα του Δεκεμβρίου του 1865. Αί δδοί της πόλεως είσι κατάλευκοι και ή χιών έξακολουθεϊ πίπτουσα, τὰ πάντα δέ καταδεικνύουσιν ότι ή νύξ αύτη έσται μία των φοβερωτέρων διά τους δυστυχείς εκείνους, οίτινες στεροϋνται άρτου όπως πληρώσωσι τον κενόν αυτών στόμαχον, και καυσίμου ύλης όπως θερμάνωσι τὰ κατάψυχρα αυτών μέλη. Όπόσοι άρά γε εκ των διαβατών, ους βλέπετε την στιγμήν ταύτην διατρέχοντας τὰς δδούς του Πέραν, και οίτινες, υπό της χιόνος και του δριμέως ψύχους διωκόμενοι σπεύδουσι να φθάσωσι ταχύτερον εις τὰς οικίας αυτών, όπόσοι λέγω στεροϋνται και τειμαχίου άρτου, και όκας ανθρώπων; Οία αντίθεσις δέ προς εκείνους, ους αναμένουσιν οίκαδε θερμόν δωμάτιον, καλή τράπεζα και αναπαυτική κλίνη!

Ἐν τῇ γωνίᾳ μιᾶς τῶν πλαγίων ὁδῶν τοῦ Πέραν γυνή τις, κεκαλυμμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν, ἵστατο ὑπὸ τινα ἐξώστην. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐφαίνετο ἐξετάζουσα τοὺς διαβάτας μετὰ προσοχῆς· δις δὲ ἤδη ἢ τρίς ἐκινήθη, ὥστε θέλουσα νὰ ἀποτείνῃ τὸν λόγον πρὸς τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ μεταμελουμένη ἀπεσύρετο εἰς τὴν γωνίαν. Ἐν τούτοις ἡ ὥρα παρήρχετο, τὸ σκότος καθίστατο πυκνότερον καὶ ἡ χιών ἐξηκολούθει πίπτουσα. Ἦδη τὸ πλῆθος τῶν διαβατῶν ἡραιώθη, καὶ σιγὴ ἤρξατο βασιλεύουσα εἰς τὴν συνήθως τοσοῦτον θορυβώδη μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν. Οἱ ἐπαῖται δὲν ἐφαίνοντο πλέον, διωχθέντες καὶ οὗτοι ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τῆς χιόνος. Καὶ ὅμως ἡ γυνὴ αὕτη περιέμενεν εἰσέτι, ἐὰν δέ τις διήρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πλησίον αὐτῆς θὰ ἤκουεν αὐτὴν κλαίουσαν σιγῇ λῶς. Τέλος ἐφάνη μακρόθεν ἀνὴρ τις καλῶς ἐνδεδυμένος καὶ ταχέως βαδίζων. Ἡ ἄγνωστος ἅμα ἰδοῦσα αὐτόν, προέβη βήματά τινα ἐκ τῆς πλαγίας εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, ὀπισθοδρόμησεν αὐτῇς, βλέπουσα ὅμως ὅτι ὁ κύριος ἀπεμακρύνετο, καὶ ὅτι οὐδεὶς ἕτερος ἐφαίνετο διαβάτης, ἀνεστὲν ἄγε καὶ ψιθυρίσασα «Θεέ μου, Θεέ μου!» ἐχώρησε πρὸς τὸν ἄνδρα τοῦτον, καὶ εἶπεν αὐτῷ μετὰ τρεμούσης φωνῆς. «—ὦ, Κύριε, ἐξορκίζω ὑμᾶς εἰς ὅ,τι ἔχετε ἱερώτερον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, βοηθήσατέ με, τὸ τέκνον μου ἀποθνήσκει τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους.

Ὁ ἄγνωστος ἔστη. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς γυναικός,

τὸ ἐπιμεμελημένον ὕψος, ἡ δειλία μεθ' ἧς ἀπήγγειλε τὴν φράσιν ταύτην κατέπληξαν αὐτόν. «Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶναι ἐπαῖτις ἐξ ἐπαγγέλματος» εἶπε καθ' ἑαυτόν, καὶ στραφεὶς προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ἐκαλύπτετο ἐπιμελῶς διὰ μέλανος σαλίου, μόλις δὲ διεκρίνοντο οἱ ὀφθαλμοί. Ὁ ἄγνωστος ἐβύθισε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θηλάκιον αὐτοῦ, καὶ ἐξαγαγὼν ἀργυροῦν μετζίδιον ἔδωκε τῇ γυναικί. Αὕτη ἔλαβε τὸ νόμισμα μετὰ τρεμούσης χειρός, καὶ διὰ τοιούτου τρόπου τῷ χαρίστησε τῷ φιланθρώπῳ ἀνδρί, ὥστε οὗτος συνεκινήθη μεγάλως καὶ ἔστη σκεπτόμενος. Ἡ γυνὴ ἀπῆλθε τότε ταχέως· ὁ ἄγνωστος ἐστράφη καὶ ἀναστενάξας εἶπε: «ὦ! καὶ ἡ μήτηρ μου εὐρέθη ποτὲ εἰς ὁμοίαν θέσιν, καὶ ἐγὼ τότε ἀπέθνησκον τῆς πείνης, καὶ χεὶρ ἄγνωστος, φιλάνθρωπος καρδίᾳ με ἔσωσεν, ἔσωσε καὶ τὴν μητέρα μου. Ἐὰν ἡ γυνὴ αὕτη πράγματι πάσχη ὡς φαίνεται, ἡ μικρὰ αὕτη βοήθεια μικρὸν θὰ ἀνακουφίσῃ αὐτήν.» Τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τοῦ εὐγενεῖς ἀνδρὸς διηγέρθησαν εἰς ὑπατον βαθμόν, καὶ καταπρονῶν οὗτος τὸ ψῆχος, τὴν χιόνα, ἴσως δὲ καὶ πρὸς οὐδὲν τιθέμενος τὴν ἀνησυχίαν ἣν θὰ προὔξενει εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἡ παρατεταμένη ἀπουσία του ἐν τοιαύτῃ μάλιστα νυκτί, ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἐπαίτιδα. Αὕτη εἶχεν ἤδη προχωρήσει ἐπὶ ἱκανόν, ἀλλ' ὁ φιλάνθρωπος κύριος παρηκολούθησεν αὐτήν θέλων νὰ μάθῃ ἐὰν πράγματι ἡ γυνὴ

αὕτη ἔπασχεν. Καὶ εἶδε λοιπὸν αὐτὴν εἰσελθοῦσαν εἰς παντοιοπωλεῖον ἠγόρασε δύο δεκάδας ἀνθρώπων, εἶτα ἓνα ἄρτον μεθ' ὃ ἀπῆλθε δρομαία.

Ὁ ἄγνωστος ἠκολούθησεν αὐτήν. Μετὰ δεκάλεπτον πορείαν δι' ὁδῶν σκολιῶν καὶ σκοτεινῶν ἡ γυνὴ ἔστη πρὸ ἀθλείου οἰκίσκου καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν. Γραῖά τις προέβαλε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ μικροῦ παραθύρου ἄνωθεν τῆς θύρας κειμένου, καὶ μετ' ὀλίγον ἠνοίχθη ἡ θύρα.

Ποῦ 'πήγατε κυρία Σοφία μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ; Τὸ καῦμένο τὸ παιδί ψυχομαχεῖ ἐπάνω.

Ἡ Σοφία, τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τῆς ἐπαίτιδος, οὐδὲν ἀπαντήσασα ἀνῆλθεν ἐν τάχει τὴν κλίμακα. Ἐνῶ δὲ ἡ γραῖα ἡτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, προλαβὼν ὁ ἄγνωστος ἠρώτησεν αὐτήν.

— Καλή μου κυρά, δέν μοι λέγεις ποία εἶνε ἡ γυνὴ αὕτη;

Ἡ γραῖα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὸν ἄγνωστον μετ' ἀπορίας καὶ εἶπε.

— Τέτοιαν ὥραν, κύριε, καὶ μ' αὐτὸ τὸ κρύο καὶ τὸ χιόνι μὲ φαίνεται παράξενο νὰ μὲ ἐρωτᾶτε ποία εἶνε ἡ γυναῖκα αὕτη.

— Φαίνεται ὅτι πάσχει καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν βοηθήσω, εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Ναὶ ἡ καῦμένη ὑποφέρει μεγάλη δυστυχία. Ἐχει καὶ τὸ παιδί της ἄρρωστο τώρα καὶ δύο μῆνες. Τί νὰ

κάμη, δουλειὰ δὲν βρίσκει, καὶ θὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν πείνα καὶ ἐκείνη καὶ τὸ παιδί της. Εἶναι τώρα ἕξ μῆνες ποῦ δὲν μ' ἐπλήρωσε τὸ νοῖκι γιὰ μιὰ κάμαρη ποῦ βαστᾷ ἐδῶ. Καὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ πτωχή, κύριε, καὶ δὲν μπορῶ νὰ θρέψω τὸν ἑαυτό μου. Ἀλλά, τί νὰ κάμω; πάλι τὴ λυποῦμαι, καὶ δὲν τὴν ἔβγαλα ἀπὸ τὸ σπίτι μου, καθὼς θὰ ἔκαμνε κάθε ἄλλη ὅτῃ θέσι μου· μάλιστα καμμιά φορὰ τὴν δίνω καὶ ὀλίγο ψωμί καὶ ρύζι γιὰ νὰ κάμη σοῦπα τοῦ παιδιοῦ της. Τὸ καῦμένο ἔλυωσε, ἔλυωσε, ζωὴ δὲν ἔχει. Ὅσο εὔρισκε δουλειὰ ἡ καῦμένη ἢ μητέρα του, μ' ἐπλήρωνε τακτικά, καὶ ἐζούσε καὶ τὸ παιδί της· ἀλλὰ τώρα πάγει τόσος καιρὸς ποῦ δὲν ὑπάρχει δουλειά, καὶ μ' αὐτὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πτώχεια ποῖος θὰ τὴν κυττάξῃ;

— Ἐγώ, εἶπε μετ' ἀποφάσεως ὁ ἄγνωστος.

— Σεῖς; καὶ ποῖος εἴσθε σεῖς; ἠρώτησεν ἡ γραῖα. Γνωρίζετε τὴν καῦμένη τὴν Σοφία;

— Οὐδόλως. Ταύτην τὴν ἐσπέραν εἶδον αὐτὴν κατὰ πρῶτον, ἐννόησα ὅμως πάραυτα ὅτι ὑποφέρει μεγάλως. Ἀκουσον, καλή μου κυρά, θὰ ἐπιστρέψω αὔριον νὰ ἶδω τὴν γυναῖκα ταύτην, καὶ νὰ λάβω τὰ κατάλληλα μέτρα περὶ αὐτῆς. Σὲ παρακαλῶ μὴ εἴπῃς τι εἰς αὐτὴν μέχρι τῆς αὔριον. Ἀπὸ τοῦδε δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω ὅτι θὰ πληρώσω ὅσα σοὶ χρεωστεῖ. Καλὴν νύκτα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπῆλθεν ὁ ἄγνωστος ἔκπληκτον

καταλιπὼν τὴν γραῖαν, ἣτις περιέμεινεν εἰς τὴν θύραν μέχρις οὗτου ἐγένετο οὗτος ἄφαντος.

Ἐν τούτοις ἡ δυστυχὴς Σοφία ἀνελθοῦσα τὴν κλίμακα, ὤθησε χαμηλὴν τινα θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν καὶ σκοτεινὸν δωμάτιον· εὐθὺς δὲ καταθέσασα τὸ φορτίον αὐτῆς ὥρμησε πρὸς τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς ἐκοιμᾶτο τὸ τέκνον αὐτῆς, παιδίον πενταετές, καὶ κύψασα ἤσπασθη αὐτὸ εἰς τὸ μέτωπον. Τὸ παιδίον ἐξύπνησε καὶ ἐφιθύρισε «κρυόνω, πεινῶ». Ὡς παράφορος ἡ τάλαινα ἐξέβαλε τὸ σάλιον αὐτῆς καὶ ἐσκέπασε δι' αὐτοῦ καλῶς τὸ τέκνον τῆς. Εἶτα λαβοῦσα μάχαιραν, ἔκοψε μικρὸν τεμάχιον ἄρτου, καὶ δοῦσα αὐτῷ, εἶπε.

— Γεώργιέ μου, φάγε ὀλίγον ἕως οὗτου ἐτοιμάσω καὶ τι θερμόν. Naί, τέκνον μου, θὰ ἀνάψω καὶ πῦρ. "ὦ! εὐλογημένος ἔστω ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος!

Τὸ παιδίον ἔλαβε τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου καὶ ἤρξατο τρῶγον. Τοσοῦτον ὅμως ἦσαν ἐκλελυμένοι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, ὥστε μόλις ἔφαγε τὸ τρίτον τοῦ τεμαχίου καὶ ἀφῆκε τὸ λοιπόν.

Ἡ Σοφία ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σάκκου κυρίον καὶ ἤναψεν αὐτό. Τὸ φῶς ἐφώτισε τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἡ κόμη τῆς ἦν ἡμίλευκος, τὸ πρόσωπον λειπόσαρκον καὶ ἐρρυτιδωμένον, οἱ ὀφθαλμοί, μέλανες καὶ ὠραῖοι εἰσέτι, προέδιδον ὅμως μακρὰς ἀγρυπνίας. Ἐν γένει ἡ ὄψις αὐτῆς ἐδείκνυε γυναῖκα τεσσαρακοντούτιδα, πιθανὸν ὅμως

νὰ ἐφαίνετο πολλῷ πρεσβυτέρα, ἢ ὅσον πράγματι ἦτο ὡς ἐκ τῶν πολλῶν στερήσεων καὶ τῶν κακουχιῶν, ἃς καθ' ἐκάστην ὑφίστατο. Ἐντὸς τοῦ δωματίου τὸ ψυχρὸς ἦτο δριμύτατον, διότι πῦρ δὲν ὑπῆρχε, δύο δὲ ὕαλοι τοῦ παραθύρου ἦσαν τεθραυσμένοι, τὰ δὲ ρήγματα ἦσαν πεφραγμένα διὰ ρακῶν, ἀλλὰ τὸ ψυχρὸς εἰσέδυε, καὶ τὰ δύστηνα ταῦτα δύο πλάσματα ἔτρεμον. "ὦ, πόσας νύκτας διῆλθεν ἡ τάλαινα αὕτη γυνὴ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, τρέμουσα ἐκ τοῦ ψύχους καὶ προσπαθοῦσα νὰ θερμάνῃ τὸ τέκνον αὐτῆς, πεινῶσα καὶ μὴ ἔχουσα νὰ δώσῃ τι εἰς τὸ λιμῶττον ἐπίσης τέκνον αὐτῆς.

Φοβερὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ πείνα, ἔτι ὅμως φοβερώτερον καθίσταται ὅταν συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ψύχους. Καὶ ἡ χιὼν νὰ πίπτῃ, καὶ τὰ παράθυρα νὰ τρίζωσιν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ νὰ μὴ ἔχῃς διὰ νὰ πληρώσῃς τὸν στόμαχον, καὶ νὰ μὴ ἔχῃς πῦρ διὰ νὰ θερμάνῃς τὰ πεπηγότα μέλη σου! Καὶ ἐνῷ σὺ ὑποφέρεις τὰ πάνδεινα ἐνταῦθα, ἐκεῖ πέραν, ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς πλασθεὶς ὡς σὺ, δαπανᾷ εἰς τὸν ἀέρα ἐν μιᾷ νυκτὶ ποσόν, δι' οὗ ἡδύνασο σὺ νὰ διατηρηθῇς ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος, καὶ περαιτέρω ἕτερος ἀναπαύεται ἐπὶ θερμῆς καὶ μαλακωτάτης κλίνης, τὸν στόμαχον ἔχων πλήρη, τρίτος δὲ ἀπέναντί σου καθήμενος ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ ἀνακλίντρου, ροφᾷ ἡδονικῶς τὸν καφὲν αὐτοῦ, καὶ βλέπει τὸ πῦρ σπινθηρακίζον ἐν τῇ ἐστίᾳ! "ὦ, φοβερὰ ἡ ἀνισότης ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, φοβερὰ ἡ κοινωνικὴ κατάστα-

σις, καὶ ἡ κατάστασις αὕτη ὁσημέραι δεινοῦται, καὶ ἡ κοινωνία ἀπόλλυσι τὴν ἰσορροπίαν αὐτῆς, καὶ ἡ πενία αὐξάνει ἀφ' ἐνὸς παρὰ τῇ μεγίστῃ πλειονότητι τῶν κατοίκων τῆς ὑψηλίου, καὶ ὁ πλοῦτος αὐξάνει ἀφ' ἑτέρου παρὰ τῇ ἐλαχίστῃ μειονότητι. Εἰς ὅσας τοιαύτας σκηνὰς πόνων, θλίψεων καὶ στεναγμῶν, δύναται τις νὰ παραστῇ μάρτυς, ἰδίᾳ δὲ ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσιν! Διὰ τοῦτο ἡ **φιλανθρωπία**, τὸ βοηθεῖν τὸν πλησίον, μάλιστα δὲ τὸν ἀναξιοπαθόντα, καὶ ἀπὸ πλουτίου πτωχὸν γενόμενον, εἶνε τὸ μᾶλλον θεάρεστον ἔργον ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ὁ κοινὸς ἐπαίτης ἐπαιτεῖ ἀσυστόλως· τοῦτο εἶνε ἐπάγγελμα αὐτοῦ. Τί θὰ πράξῃ ὅμως ὁ ἐκπεσὼν πλούσιος, ὅστις στερεῖται ἐργασίας, στερεῖται τῶν πρὸς διατροφήν τῆς πολυμελοῦς πολλάκις οἰκογενείας αὐτοῦ μέσων; Ποῦ νὰ καταφύγῃ; Εἰς τὴν ἐπαιτείαν; Ἀλλὰ τὸ ἐπαιτεῖν οὐκ ἴδιον αὐτῷ. Οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι χρῆζουσι τῆς ὑποστηρίξεως τῶν δυναμένων.

Ἡ Σοφία Π.... ἦτο θυγάτηρ εὐκαταστάτου ἐμπόρου. Ὑπανδρευθεῖσα ἐν ἡλικίᾳ 19 ἐτῶν νέον τινὰ ἐκ καλῆς οἰκογενείας, διῆλθεν ὀλίγα ἔτη εὐτυχίας, ὅτε αἰφνης ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπώλεσεν ἀπασαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἐν διαφόροις ἐμπορικαῖς ἐπιχειρήσεσιν. Οἱ γονεῖς αὐτῆς εἶχον ἀποθάνει, οὐδεὶς δὲ συγγενὴς ἔμενε δυνάμενος νὰ βοηθήσῃ αὐτήν· ὁ σύζυγος αὐτῆς ἠναγκάσθη τότε νὰ μετέλθῃ τὸν διδάσκαλον διὰ νὰ διαθρέψῃ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τρία αὐτοῦ τέκνα. Ἡ Σοφία ἠκολούθησεν αὐτῷ πανταχοῦ ἐνισχύουσα καὶ ἐνθαρ-

ρύνουσα αὐτὸν ἐν τῷ νέῳ αὐτοῦ καὶ κοπιῶδει ἔργῳ, οὕτω δὲ ὁπωσδήποτε ἠδυνήθησαν νὰ συντηρηθῶσιν ἐπὶ τινα χρόνον. Ἀλλὰ τὰ δεινὰ ἐπέρχονται συνήθως ἀλλεπάλληλα. Ἡσθένησε, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθνηεν ὁ πρωτότοκος αὐτῶν υἱός, μετὰ τρεῖς δὲ μῆνας ἠκολούθησεν αὐτῷ εἰς τὸν τάφον καὶ τὸ δεύτερον αὐτῶν τέκνον, κοράσιον ἑπταετές. Ἐμενε τὸ τρίτον, ὁ μικρὸς Ἰεώργιος, παιδίον φιλάσθενον καὶ καχεκτικόν. Εἰς τοῦτο λοιπὸν συνεκέντρωτεν ἡ μήτηρ τὰς φροντίδας καὶ τὴν στοργὴν αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα οὔτε προσδοφόρον εἶναι, οὔτε ἀπηλλαγμένον στερήσεων καὶ κόπων. Ὁ δυστυχὴς Π... μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀντιστῇ πλέον εἰς τὸν βίον τοῦτον, ταλαιπωρούμενος δὲ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς ἀναμνήτεως τοῦ παρελθόντος ὡς καὶ ἐκ τῆς στερήσεως τῶν τέκνων αὐτοῦ, ὑπέκυψε τέλος, καὶ ὁ θάνατος ἀφῆρπασεν αὐτὸν νέον ἔτι τὴν ἡλικίαν, καὶ καταλείποντα τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον τοῦ ἀπόρους, ἀστέγους καὶ ἀσθενεῖς.

Δυστυχεῖς διδάσκαλοι! Τοιοῦτον εἶνε κατὰ μέγα μέρος τὸ μέλλον τῶν ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νεολαίας τὴν ζωὴν αὐτῶν κατατρίβόντων διδασκάλων, ἰδίᾳ δὲ ἐνταῦθα, ὅπου οὔτε ἱκανότης πολλάκις ἐκτιμᾶται, οὔτε πολυτελεῖς ἐκδουλεύσεις λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, οὔτε ἐλπίζουν οἱ διδάσκαλοι ὅτι ἐν τῷ γήρατι αὐτῶν θὰ τύχωσι συντάξεως, θὰ τύχωσι περιθάλψεως, διότι δὲν ὑπάρχει κεντρικὴ ἀρχὴ διορίζουσα τοὺς διδασκάλους καὶ μεριμνῶσα περὶ τοῦ γήρατος αὐτῶν.

Εὐρεθεῖτα οὕτω εἰς δεινὴν θέσιν ἢ πολυπαθὴς Σοφία δὲν ἀπηλπίσθη. Παραλαβοῦσα τὸ τέκνον αὐτῆς, τὸ μόνον ὃν ὅπερ τῇ ἔμεινε πλέον ν' ἀγαπᾷ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ὅπερ συνέδεεν αὐτὴν μετὰ τῆς γῆς, ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ λαβοῦσα ὑπ' ἐνοίκιον μικρὸν δωμάτιον ἐν πενιχρᾷ οἰκίᾳ, κειμένην εἰς ἀπόκεντρον συνοικίαν τοῦ Πέ-
 ραν, ἐπεζήτησεν ἐργασίαν. Ἦτο ἐπιδεξία περὶ τὴν ραπτι-
 κήν, καὶ κατ' ἀρχὰς εὕρισκεν ὅπως δὴ ποτε ἐργασίαν, καὶ
 ἔζη ἐν ἄκρᾳ πενίᾳ μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, ὑπὲρ οὗ ἐμόχθει
 καὶ εἰργάζετο νυχθημερόν.

Καὶ ἐνόσῳ μὲν ὑπῆρχεν ἐργασία, τὰ πάντα ἔδαινον
 καλῶς. Ἀλλ' ἀπὸ τινων μηνῶν καὶ ὁ μόνος οὗτος πόρος
 ἔλειψε, καὶ ἡ δύστηνος Σοφία ἤρξατο πωλοῦσα ἐν πρὸς ἐν
 τὰ ὀλίγα ἔπιπλα καὶ ἐνδύματα αὐτῆς ὅπως δυνηθῇ νὰ
 ἀγοράσῃ ἄρτον. Καὶ ταῦτα ὅμως ἐξέλιπον· ἡ δὲ ἀγαθὴ
 γραῖα, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁποίας κατῴκει, ἐφέρετο μὲν λίαν
 φιλανθρώπως πρὸς αὐτήν, καὶ ἀντὶ νὰ ἀπαιτῇ ἐντόνως τὸ
 καθυστερούμενον ἐνοίκιον, τῇ παρεῖχε τούναντίον ἐνίοτε μι-
 κρὰν βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ ἡ γραῖα ἦτο πάμπτωχος, ἡ δὲ
 κατὰστασις αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περαταθῇ ἐπὶ μα-
 κρόν. Εἰς συμπλήρωσιν τῶν δαινῶν τούτων ἐπῆλθεν ὁ χει-
 μὼν, χειμὼν δριμύτατος κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο. Ἀπελπισία
 κατέλαβε τὴν ἀτυχῇ γυναῖκα. Ἐώραμε πανταχοῦ ὅπως
 εὖρη ἐργασίαν, καὶ πανταχοῦ ὑπῆρξεν ἀτυχής. Ἀπὸ μιᾶς
 ἐβδόμαδος τὸ πῦρ δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, τὸ

τέκνον τῆς ἔκειτο ἀσθενές, αὕτη δὲ ἐκάθητο παρὰ τὴν
 κλίνην νοσηλεύουσα αὐτό, καὶ μόλις ὀλίγον ἄρτον ἔχουσα
 διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν πείναν αὐτῆς, πολλάκις δ' ἐστερεῖτο
 καὶ τῆς ἀναγκαίας ποσότητος ὀρύζης πρὸς παρασκευὴν
 θερμοῦ ροφήματος διὰ τὸ τέκνον τῆς. Πλὴν φεῦ! τὰ πάν-
 τα τέλος ἐξέλιπον. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πυκνὴ ἔπιπτε
 χιών, καὶ ἐκ τοῦ ψύχους ἔτρεμον τὰ δύο ταῦτα δύστηνα
 ὄντα· οὐδὲν πρὸς βρῶσιν ὑπῆρχεν. Ἡ Σοφία ἐσκέφθη κατ'
 ἀρχὰς νὰ καταφύγῃ αὐθις εἰς τὴν γραῖαν οἰκοδέσποιναν·
 ὠριμώτερον ὅμως σκεφθεῖσα ἀπέκρουσε τὴν ἰδέαν ταύτην·
 ἡ γραῖα ἀρκούντως ἤδη ἐβοήθησεν αὐτήν. Περιερέετο
 σύννους ἐν τῷ δωματίῳ, καὶ τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ τέκνου
 αὐτῆς πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου πρὸς τὸ
 τέκνον τῆς ἔφερεν. Μυρίοι λογισμοὶ διήρχοντο τὸν νοῦν αὐ-
 τῆς. Ἡ χιών ἐξηκολούθει πίπτουσα καὶ ἡ ἡμέρα ἐκλινε
 πρὸς τὴν δύσιν τῆς. Ἡ νύξ μακρά, νύξ δεκεμβρίου καὶ φο-
 βερὰ διὰ τὰ δύο ταῦτα ὄντα. Αἰφνης ὁ μικρὸς Γεώργιος
 εἶπε μετὰ μόλις ἀκουσμένης φωνῆς. «Μητέρα μου πεινῶ.»
 Ἡ μήτηρ ἀνестίρτησε· προσέβλεψε πρὸς τὸ τέκνον αὐτῆς·
 ἦτο κάτωχρον· ἔκυψεν, ἤσπασθη αὐτό, καὶ ἀρπάσασα πα-
 λαιὸν σάλιον καὶ μικρὸν σάκκον «τώρα ἔρχομαι τέκνον μου
 εἶπεν ὑπάγω νὰ σοὶ φέρω φαγητόν·» καὶ ἐξῆλθε μὲ ὁρμὴν
 τοῦ δωματίου. Ἡ γραῖα ἀπαντήσασα αὐτὴν κάτω τῆς
 κλίμακος τῇ ἀπηύθυνε διαφόρους ἐρωτήσεις· αὕτη ὅμως οὐ-
 δεμίαν δοῦσα ἀπάντησιν, ἐκαλύφθη καλῶς τὴν κεφαλὴν

καὶ τὸ πρόσωπον διὰ σαλίου καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας. Προχωρήσασα βήματά τινα ἐν τῇ ὁδῷ, ἔστη αἴφνης. Ποῦ ἐπορεύετο; Καὶ αὕτη ἠγνώνει. Ἐστρεψε τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτήν, καὶ ἐνόμισεν ὅτι διέπραττεν ἔγκλημα καὶ ἐφοβήθη. Τὸ ψῦχος ἦτο ὀριμύ, αὕτη ὅμως δὲν ἠσθάνετο ψῦχος· εἶχε πυρετόν· ἡ καρδία της ἔπαλλε μετὰ τοσαύτης σφοδρότητος, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ διαρραγῇ. Προῦχώρησεν ἐκ νέου καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Πέραν ὁδόν.

Οἱ διαβάται ἔσπευδον, ἔσπευδε καὶ αὕτη χωρὶς νὰ γινώσκη ποῦ μετέβαινε. Ἐνῷ περιεπάτει, ἐπαΐτις τις τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα. «Καλή μου κυρία, εἶπεν ἡ ἐπαΐτις μετὰ θρηνώδους φωνῆς, δώτέ μου μίαν ἐλεημοσύνην νὰ πάρω κομματί ψωμί· ποῦ πεινοῦν τὰ παιδιὰ μου». Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Σοφίας ὑγράνθησαν· ἐὰν εἶχε χρήματα θὰ ἤλέει πλουσιοπαρόχως τὴν ἐπαΐτιδα. Καὶ ὅμως ἡ ἐπαΐτις ἐψεύδετο· ἡ πῆρα αὐτῆς ἦτο πλήρης τεμαχίων ἄρτου, πιθανῶς δὲ οὐδὲν εἶχε τέκνον. Ἡ ἀληθὴς πάσχουσα δὲν ἦτο ἐκείνη. Ἡ Σοφία προῦχώρησεν ἔτι καὶ πάλιν ἔστη· ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν.... Τί ἦτο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν; ἐπαΐτις! ὦ! φοβερὰ ἡ λέξις. Ἐρρίγησεν ἡ Σοφία καὶ ἐποίησε κίνημα ὡς διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, οἶκαδε, ἀλλ' ἡ ἐνθύμησις τοῦ τέκνου αὐτῆς τὴν ἐκώλυσεν· αἱ λέξεις «Μητέρα μου πεινῶ» κατεξέσχίζον τὰ σπλάγχνα της. Τὸ τέκνον της ἐπείνα, ἔπρεπε νὰ φάγῃ. Ἡ συγκίνησις της ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἀνέβλυσαν ἄφθονα

ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς· κλαίουσα λοιπὸν προῦχώρει. ὦ, ὅ, τι ἠσθάνθη ἡ γυνὴ αὕτη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἶνε ἀπερίγραπτον· τὸ μέγεθος τῆς θλίψεως αὐτῆς δὲν ὑπολογίζεται, εἶναι ἀκατάληπτον τῷ ἀπαθῶς ἀκούοντι, τῷ ἀπαθῶς ἀναγινώσκοντι. Μετὰ τινα λεπτὰ ἔστη μηχανικῶς πῶς ἐν τῇ γωνίᾳ ὁδοῦ τινος τοῦ Πέραν.

Ἐπὶ δύο ὥρας ἔμενε ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει ταύτῃ· πολλάκις ἠθέλησε νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα, νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην διὰ νὰ σώσῃ τὸ τέκνον της, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα καὶ ἀπεχώρει. Τέλος ἐκ τύχης ἀπετάθη πρὸς τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, ὅστις, ὡς εἶδομεν, ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ αὐτήν;

Ὁ φιλάνθρωπος ἀνὴρ δὲν ἐλησμόνησε τὴν εἰς τὴν γραῖαν οἰκοδέσποιναν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν. Πράγματι τῇ ἐπαύριον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς, ἐνῷ δὲ ἡ Σοφία κατεγίνετο εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ φαγητοῦ τοῦ τέκνου της, εἶδεν αἴφνης τὴν γραῖαν εἰσάγουσαν εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸν σωτήρα τῆς προτεραίας, τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἴσως τὸ τέκνον αὐτῆς θὰ ἀπέθνησκεν. Πάραυτα τὸν ἀνεγνώρισε, καὶ ἐγερθεῖσα μετὰ σπουδῆς ἠὺχαρίστησεν αὐτὸν μετὰ δακρύων.

— Ἄνευ ὑμῶν, Κύριε, τὸ τέκνον μου θὰ ἦτο ἴσως νεκρὸν τὴν στιγμήν ταύτην.

— Ὁ Θεὸς εἶνε φιλεύσπλαγχνος, καλή μου κυρία, ἀπήντησεν οὗτος, οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τοὺς ἐναρέτους. Ἐρχομαι νῦν νὰ ἀναγγεῖλω ὑμῖν ὅτι λαμβάνω ὑπὸ τὴν

προστασίαν μου τὸ τέκνον σας. Γνωρίζω τὰ πάντα, ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἐφρόντισε νὰ μὲ διαφωτίσῃ πρὸ ὀλίγου. Γνωρίζω ποία εἴσθε, ὡς καὶ τὰ δεινὰ, ὅσα ὑπέστητε μέχρι τοῦδε. Ἐλπίζω ὅτι ταῦτα θὰ παύσωσι πλέον ἀπὸ τῆς σήμερον.

Ἡ Σοφία ἔμεινεν ἀναυδὸς μὴ εὐρίσκουσα λέξεις, πρὸς ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς. Τέλος, συλλέξασα τὰς δυνάμεις αὐτῆς, ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ κατέπεσεν εἰς τὰ γόνατα, ὅπως εὐχαριστήσῃ αὐτῷ· οὗτος ὁμως ἀνεγείρων αὐτὴν μετὰ σπουδῆς,

— Κυρία, εἶπε, εὐχαρίστησον μᾶλλον τῷ Ὑψίστῳ τῷ εὐδοκήσαντι νὰ μὲ ρίψῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου ὡς σωτῆρα σου καὶ τοῦ τέκνου σου.

— Εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐψιθύρισε μετὰ λυγμῶν ἡ Σοφία κλίνασα γόνυ καὶ ἀνατείνασα τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εὐλογημένος ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποσταλὴς πρὸς σωτηρίαν τοῦ τέκνου μου.

Ἡ συγκίνησις κατέλαβεν αὐτήν, ἔπεσε δὲ λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Δέκα παρῆλθον ἔκτοτε ἔτη. Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἀπριλίου, περὶ τὴν τρίτην ὥραν μ. μ. πλῆθος πολὺ συνουσιζέτο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας τῶν Εἰσοδίων ἐν Πέραν. Ἦτο κηδεῖα. Ἀφοῦ ἐψάλλῃ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, ἱεροκλήρυξ ὠμίλησεν ἀπ' ἁμβωνος, ἐξυμνήσας τὰς ἀρε-

τὰς τοῦ θανόντος, ὡς τοῦτο συμβαίνει διὰ πάντας τοὺς θνήσκοντας, εἴτε πράγματι ἐνάρετοί εἰσιν οὗτοι, εἴτε μή· ἀλλ' ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται. Ἐν τῇ περιστάσει ὁμως ταύτῃ εἶχε πολλὰ νὰ εἴπῃ ὁ ἱεροκλήρυξ περὶ τοῦ ἀφ' ἡμῶν μεταστάντος ἀνδρός, οὗ ὁ βίος ἦτο σειρὰ εὐεργεσιῶν καὶ ἐναρέτων πράξεων. Ἀλλ' ὁ θανὼν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες πράττουσι τὸ καλὸν ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀκολουθοῦντες τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μὴ ἀξιοῦντες νὰ διασαλπίζηται τὸ ὄνομα αὐτῶν διὰ τὴν ἐλαχίστην καλὴν πράξιν· ὥστε, ὅ,τι καὶ ἂν ἡδυνήθη νὰ εἴπῃ ὁ ἱεροκλήρυξ, ὑπελείπετο πάντοτε τῆς ἀληθείας. Ἐκ τῶν ἐν τῷ ναῷ εὐρισκομένων συγγενῶν, οἰκείων καὶ φίλων τοῦ μακαρίτου, εἴτε καὶ ἀπλῶς ἐλθόντων, περιεργείας χάριν, οἱ μὲν ἤκουσαν μετὰ τινος προσοχῆς τοῦ ἱεροκλήρυκος, οἱ δὲ ὅλως ἀλλαχοῦ εἶχον προσηλωμένον τὸν νοῦν αὐτῶν, πολλοὶ περιέφερον μετ' ἀπαθείας κύκλω τὰ βλέμματα. Νεανίας τις, ὡσεὶ δεκαπενταετῆς, ὠχρὰν καὶ συμπαθητικὴν ἔχων μορφήν, ἴστατο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀκολουθίας καὶ τοῦ λόγου τοῦ ἱεροκλήρυκος ἀκίνητος πλησίον τοῦ νεκροῦ, τὸ δὲ βλέμμα αὐτοῦ ἦτο προσηλωμένον διηνεκῶς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ θανόντος, καὶ ἐνίοτε δάκρυα ἀνέδλυζον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ ἐκυλίωντο βραδέως ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Ὅτε ἤρξατο ψαλλόμενον τὸ «Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμὸν» ὁ νεανίας προσῆλθε πρῶτος, ἤσπασθη τὸν νεκρόν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ περιστείλῃ πλέον τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν θλίψιν αὐτοῦ,

κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ φερέτρου, τὰ δὲ δάκρυα καὶ οἱ λυγμοὶ κατέπνιγον αὐτόν.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ νεκρὸς εὕρισκετο ἐν τῷ νεκροταφείῳ· ἀφοῦ δὲ κατετέθη εἰς τὸν τάφον, καὶ ὁ χοῦς ἐκάλυψε τὸν χοῦν, πάντες οἱ παρεστῶτες ἀπῆλθον, οἱ μὲν συγκεκινημένοι, οἱ δὲ καὶ κλαίοντες, καὶ μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας οὐδεὶς παρέμεινε πλησίον τοῦ τάφου. Εἴπομεν οὐδεὶς, ἀλλ' οὐχί· ὁ ὠχρὸς νεανίας, ἀφοῦ ἢ κατὰ μικρὸν διακοπεῖσα νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτησεν αὐθις ἐν τῷ νεκροταφείῳ, προσῆλθεν εἰς τὸν ἄρτι κλεισθέντα τάφον, καὶ κλίνας τὸ γόνυ ἐκλαυσε πικρῶς, τὰ δὲ δάκρυα αὐτοῦ ἐπότισαν τὸ ἀπαλὸν χῶμα. Τέλος ἐγείρας τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνατείνας, εἶπε τὰ ἐξῆς μετα τρεμούσης φωνῆς.

«Θεέ μου, Θεέ μου, ἐγεννήθην ἐν θλίψεσι καὶ ἐν πικρίαις ηὑξήθην. Σχεδὸν δὲν ἐγνώρισα τὸν πατέρα μου, δεκαετῆς δὲ ἀπώλεσα τὴν δυστυχῇ καὶ πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ παθοῦσαν μητέρα μου. Ἐν ὃν μοὶ ἔμενεν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, εἰς ἀγαθὸς προστάτης, δεύτερος πατήρ, ἄνευ τῆς υποστηρίξεως τοῦ ὁποίου θὰ ἀπέθνησκον βεβαίως. ὦ, ἡγάπων, Θεέ μου, καὶ ἐσεβόμην τὸν προστάτην μου τοῦτον· εἶμαι μόνος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ οὗτος ἦτο δι' ἐμέ τὸ πᾶν. Ἀλλὰ μοὶ ἀφῆρεςας, Θεέ μου, καὶ τὸν ἀγαθὸν μου τοῦτον προστάτην, τὸ μόνον μου στήριγμα· οὐδὲν μοὶ μένει πλέον ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδέν. Ἀλλὰ γεννηθήτω, ὦ πιστε Θεέ, τὸ θέλημά σου».

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ἀτυχὴς νεανίας, ἔκυψε πάλιν ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ ἠσπάσθη τὸ χῶμα. Ἐνῷ δὲ ἀνηγείρετο, χεῖρ τις ἤγγισε τὸν ὦμον αὐτοῦ. Στραφεὶς, παρετήρησε πολὺν τινα γέροντα, γνωστὸν αὐτῷ, φίλον τοῦ προστάτου του.

Γεώργιε, εἶπεν ὁ γέρων, ἔχεις δίκαιον νὰ κλαίῃς καὶ νὰ ὀδύρησαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαθοῦ σου προστάτου καὶ καλοῦ μου φίλου. Μὴ ἀδημόνει ὅμως κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ μετρίασον τὴν λύπην σου. Ὁ ἀγαθὸς σου προστάτης δὲν σὲ ἐλησμόνησε κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἐν τῇ διαθήκῃ του ὥρισε ποσὸν ἱκανὸν ὅπως περατώσῃς τὰς σπουδὰς σου ἐνταῦθα, εἶτα δὲ καὶ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐγὼ εἶμι ὁ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης αὐτοῦ, καὶ θὰ ἐκτελέσω πιστῶς τὰς τελευταίας θελήσεις τοῦ εἰλικρινεστάτου καὶ πιστοτάτου τῶν φίλων μου, Εὐρήσεις ἐν ἐμοί, τέκνον μου, δεύτερον προστάτην, δεύτερον πατέρα.

Ὁ Γεώργιος εἰς ταῦτα οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως· ὑψωσεν ὅμως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐδεήθη ὑπὲρ τοῦ προστάτου αὐτοῦ. Ὁ γέρων δὲν ἤκουσε τὴν δέησιν τοῦ εὐγνώμονος νεανίου ἀπαγγείλαντος αὐτὴν σιγαλῇ τῇ φωνῇ.

ΑΠΕΛΠΙΣ ΓΑΜΟΣ

Ο Νικόλαος καὶ ὁ Γεώργιος ἦσαν συμμαθηταὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ. Ἦσαν δὲ τόσον ἡγαπημένοι συμμαθηταί, ὅσον καὶ ἐγκάρδιοι φίλοι! Ὁ Γεώργιος ἦτο 19 ἐτῶν ὅταν ἀπεφοίτησε. Κρᾶσις ψυχρὰ καὶ στῳϊκὴ, ἀλλὰ καρδιά φλογερὰ καὶ μεγάλη. Εἰς τὰ μαθήματά του δὲν ἦτο φωστήρ, ὅχι διότι ἦτο στενοκέφαλος ἢ ὀκνηρός, ἀλλὰ διότι μία μεγάλη ἐνασχόλησις τῆς ψυχῆς του κατεκυρίευσεν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ πνεῦμά του. Καὶ μόνος ὁ Νικόλαος, ὁ μύστης ὅλων τῶν ἀπορρήτων του, ἐγνώριζε ποία ἦτο αὐτῇ ἡ ψυχικὴ του ἐνασχόλησις. Ἦτο εἰς ἔρωσιν ἀλλὰ μάταιος ἔρωσιν!

Ἦτο δὲ τόσον ἄπειρος ὁ μαγευτικὸς κόσμος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἔρωσ αὐτὸς ἤνοιξε τὴν καρδίαν του, ὥστε τὸ Γυμνάσιον τῷ ἐφαίνετο φυλακὴ, καὶ αἱ ἀποδράσεις του ἐκ τῶν παραδόσεων ἦσαν συχνότεραι τῶν παρουσιῶν του. Πολλάκις παρέσυρον αἱ ἱκεσίαι του καὶ τὸν Νικόλαον καὶ οὗτος τὸν ἠκολούθει. Καὶ ἔξω, εἰς ἐρημικὰ μέρη, μὲ βορρᾶν ἢ μὲ χιόνα, μακρὰν πάσης προπετοῦς ἀκοῆς ἢ βλέμ-

ματος, ἤρχιζον τὰς διαχύσεις των. Καὶ ἡ φωνὴ του τρέμουσα ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἀντήχει μετὰ τῶν βημάτων των εἰς τοὺς βράχους καὶ εἰς τὰ ἐρείπια, παρὰ τὰ ὁποῖα διήρχοντο.

Εἰς ἐν τῶν μαγευτικωτάτων προαστείων τοῦ θείου Βοσπόρου εἶχε τὴν ἑπαυλὶν τῆς καὶ παρεθέριζεν ἀριστοκράτις οἰκογένεια. Ὁ πατήρ, σεβάσμιος καὶ αὐστηρὸς γέρων, ἡ μήτηρ, εὐγενὴς καὶ προσηγνὴς κυρία, ὁ υἱός, ἰατρός σπουδάζων ἐν Εὐρώπῃ, ἡ μεγάλη κόρη, ἡ ὑπερήφανος Ὀλγα, καὶ ἡ μικροτέρα, ἡ Βικτωρία, 16 ἐτῶν χαριτωμένον πλᾶσμα μὲ κόμην κατὰμαυρον, μὲ ὄψιν λευκοτάτην μὲ μάτια μελαγχολικὰ καὶ μὲ χεῖλη συνεσταλμένα, σεμνὴ κόρη τῶν ὀνείρων καὶ τοῦ ἔρωτος, διὰ τοῦ ὁποῖου εἶχε σαγηνεύσει τὴν παρθενικὴν καρδίαν τοῦ ἀτυχοῦς Γεωργίου ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν τὴν εἶδε καὶ τὴν ἤκουσε συγχρόνως νὰ ψάλλῃ πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, κρουομένου ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς, τὴν σερενάταν τοῦ Σοῦμπερτ, μὲ συνδεδεμένας χεῖρας καὶ μὲ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν μίαν θερινὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ θεὸς του διδάσκαλος τῆς μουσικῆς τὸν παρουσίασεν εἰς τὴν οἰκογένειαν πρώτην φορὰν κατὰ τὰς παύσεις.

Καθ' ὅλην τὴν ἐσπερίδα ἐκείνην ἦτο συλλογισμένος, τὴν δὲ νύκτα δὲν ἐκοιμήθη. Ἐν λευκὸν φάσμα μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας καὶ μὲ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστέκετο ἐνώπιόν του καὶ κατεκλήλει τὴν ψυχὴν του μὲ ἀγγε-

λικὰς μελωδίας. Ποῖος νὰ τοῦ ἔλεγεν ὅτι τὰ ὄνειρα καὶ αἱ ἀγρυπνίαι ἐκεῖναι θὰ ἦσαν ἀτελεύτητοι! Ἡ Βικτωρία ἐτελειοποιεῖτο τότε εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ ὁ πτωχὸς Γεώργιος, ἐπειδὴ μὲ ὅλην τὴν πενίαν τοῦ ἦτο κατηρτισμένος εἰς τὸ βιολίον παρεκλήθη νὰ πηγαίνει συχνὰ καὶ νὰ τὴν βοηθῇ εἰς τὰ μουσικά της μαθήματα.

Τὶ ἄλλο ἀπαιτεῖται εἰς δύο παρθένους καρδίας, παρὰ δύο λόγια καὶ δύο μειδιάματα διὰ νὰ ἐκκολαφθῶσιν εἰς τὴν μαγείαν τοῦ ἔρωτος; Ἀπαιτεῖται περισσότερο ἀπὸ δύο — τρεῖς ἀκτίνες τοῦ Μαΐου διὰ νὰ ἐξανθήσουν δύο ρόδα εἰς τὸ φῶς τῆς αὐγῆς;

Τὸ θέρος — τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνο θέρος τῆς μαγείας καὶ τῆς ἐλευθερίας — παρῆλθεν ἔπειτα καὶ ἦλθε τὸ φθινόπωρον τῆς πλήξεως καὶ τῶν βασάνων. Ἡ Βικτωρία μὲ τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς μετώκησεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὁ φίλος Γεώργιος ἐκλείσθη εἰς τὸ κατηραμένον Γυμνάσιον.

Καὶ καθ' ὅλον τὸ σχολικὸν αὐτὸ ἔτος ὁ Νικόλαος ἦτο τὸ καταφύγιον τῆς πλημμυρισμένης ἐκείνης καρδίας. Τῷ διηγεῖτο πῶς εἶδον ἀλλήλους τὴν πρώτην φοράν, πῶς συνεδέθησαν ταχέως, καὶ πῶς μίαν νύκτα σεληνοφεγγῇ, κάτω εἰς τὸν κῆπον, εἶχον ἀπομακρυνθῇ λαθραίως ἀπὸ τοῦ ὀμίλου τῶν ἄλλων, καὶ μέσα εἰς μίαν λόγχμην ἀπὸ συμπεπλεγμένα ρόδα καὶ ἰάσμους, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἀνεσκάλιζε μίαν ροδὴν, καὶ ἐκείνη τὴν ἐπότιζεν, αἶφνης αἱ παρειαὶ των προσήγγισαν, καὶ εἰς τὰς εὐωδίας τῶν ἀνθέων, καὶ εἰς τὰ θω-

πεύματα τῆς αὔρας, ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἀντήλλαξαν τὸ πρῶτον φίλημα, καὶ ὠρκίσθησαν νὰ μὴ χωρισθῶσι ποτέ.

Καὶ τί δὲν τῷ διηγείτο;... Κατέβαλλε διὰ νὰ τῷ παραστήσῃ τὴν ψυχὴν τῆς τὴν ἀγγελικὴν, τὰ κάλλη της, τὰς ἀρετάς της, χιλίας μικράς της ιδιότητας, τὸ πάθος τὸ τυφλὸν μὲ τὸ ὁποῖον τὸν ἠγάπα καὶ τοῦ ἔλεγε μὲ φλογερούς ὀφθαλμούς· «θὰ χάσω τὴ ζωὴ μου, ἂν χάσω τὴν ἀγάπην μου!» καὶ τοῦ ἔσφιγγε τὰς χεῖρας διὰ νὰ μὴ φύγῃ, καὶ ἔκλαιε πικρῶς ὅταν ἔφευγε.....

Καὶ μετὰ τὴν ζέσιν τῶν διηγήσεών του, τοῦ ἔφευγε πάντοτε ἓνας βαθὺς στεναγμὸς καὶ τῷ ἔλεγεν; «Ἄχ!..... τί νὰ τὰ κάμω αὐτά, ἀφοῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὴν ἀποκτήσω!»

Πράγματι, ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ δυστυχοῦς Γεωργίου ἦτο τόσον ταπεινὴ ἀπέναντι τῆς περὶωπῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἴστατο ὁ πατὴρ τῆς Βικτωρίας, ὥστε οὐδὲ ἐν ὀνείρῳ τῷ ἐπετρέπετο νὰ τὴν ἴδῃ ποτὲ σύζυγόν του.

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ὁ Ἰούνιος, ἐξητάσθησαν, ἀπελύθησαν, καὶ ἔκτοτε ἐχωρίσθησαν. Τέσσαρα ἔτη παρῆλθον χωρὶς νὰ συναντηθῶσιν οἱ δύο φίλοι. Ὁ Νικόλαος εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἐπηγγέλετο τὸν διδάσκαλον εἰς τὰς ἐπαρχίας. Κατὰ τινὰ θερινὴν ἡμέραν κατελθὼν εἰς Κων)πολιν, βλέπει τὸν φίλον τοῦ Γεωργίου κατὰ τὴν ὁδὸν Σακίζ-ἀγάτς ἀνδρωθέντα ἤδη, καὶ παρὰ τὸ πλευρόν του μίαν νεαρωτάτην καὶ κομψὴν κυρίαν, ἣ ὁποία χαρωπὴ, εὐδαίμων, ἔκυπτε καὶ τῷ ὀμίλει σιγὰ-σιγὰ καὶ τρυφερὰ εἰς τὸ οὖς.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ διακρίνῃ ποῖον ἦτο τὸ λεπτοφυὲς ἐκεῖνο γύναιον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο τόσον ἀφωσιωμένον εἰς αὐτόν, ὅταν ὁ Γεώργιος πρὸς στιγμὴν καταλιπὼν τὴν συνοδὸν τοῦ ἀγκαλιάζει, τὸν φιλεῖ, καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν νεαράν κυρίαν :

— Βικτωρία σοῦ συνιστῶ τὸν φίλον μου Νικόλαον...

Πρὸς τὸν Νικόλαον δὲ μὲ θριαμβευτικὸν τόνον :

— Ἡ σύζυγός μου.

Μόλις ἀποκρύπτων τὴν ἐκπληξίν του ὁ Νικόλαος, ἔθλιψε τὴν ἀβρὰν χεῖρα τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης γυναικός, καὶ ὅταν προσητένισε πάλιν τὸν φίλον του, τῷ ἐφάνη ὅτι διέκρινε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Μ' ἐν βλέμμα ἀνεπόλησαν ὅλα τὰ παρελθόντα καὶ μ' ἐν μειδίαμα ἐξέφρασαν ὅλην τὴν χαρὰν τοῦ παρόντος. Μετὰ τινὰς τυπικοὺς λόγους ἀπεχωρίσθησαν, τὸ δὲ σκανδαλῶδες αἰνίγμα τὸ ὁποῖον διηγέρθη εἰς τὸν Νικόλαον, πῶς κατάρθωσεν ὁ Γεώργιος ν' ἀποκτήσῃ τὴν Βικτωρίαν, μόλις τὴν ἐπομένην ἔλυσε, καὶ ὅπως κατὰ τύχην.

Ἐκάθητο ἐν δμίλῳ, ἐν τῷ κατὰ τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν καφενεῖῳ τοῦ Λουξεμβούργου, ὅτε αἰφνης ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον αὐτὰς τὰς λέξεις.

— Βρὲ παιδιά, ξεύρετε πῶς ὁ φίλος μας Γεώργιος.....
ἵπαντρεύτηκε ;

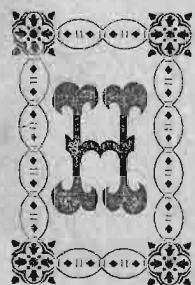
Ὅλοι ἐγέλασαν διὰ τὸ ἔωλον τῆς εἰδήσεώς του. Ἴδου δὲ τί ἔμαθεν.

Ὁ ἔρως τῶν δύο γέων ἔλαβε τέλος τόσῃν ἔντασιν, ὥστε ἀφοῦ ἐγνώσθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἦλθεν ἔπειτα καὶ εἰς

τὴν ἀντίληψιν τῆς οἰκογενείας τῆς Βικτωρίας, καὶ ἐπέφερε σωστὴν θύελλαν. Ὁ πατὴρ τῆς ἔξω φρενῶν ἔτιλλε τὴν κόμην του διότι ἐγέννησε, τὴν ἠπείλησεν ὅτι θὰ τὴν πετάξῃ εἰς τοὺς δρόμους ξυπόλητην, ὡς ὑπηρέτριαν, ἐὰν ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν συνετίζεται. Ἡ μήτηρ τῆς ἔκλαιε νυχθημερὸν διὰ τὸ ἀτύχημά της, ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τῆς δὲν εἶχε μάτια νὰ τὴν ἰδῇ. Ἡ Βικτωρία ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ζητῇ ἓνα νέον τοῦ δρόμου.... χωρὶς ὄνομα, χωρὶς κοινωνικὴν θέσιν. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ φραγμοί, ἀντὶ νὰ ἐξαφανίσουν, τόσω μᾶλλον ἐξώγκωσαν τὸ πάθος τῆς κόρης καὶ μίαν νύκτα τοῦ χειμῶνος βροχεράν, ἡ πιστὴ ἐρωμένη, περιφρονούσα τὰ πάντα, δραπετεύει ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ ἀκολουθεῖ θαρραλέως τὸν ἐραστήν της.

Ὅλη ἡ Κωνσταντινουπόλις ἔμαθε τὴν ἐπομένην τὸ συμβάν, καὶ ἡ εὐγενὴς οἰκογένεια ἦτο ἐν ἀπογνώσει. Ἐπὶ δύο μῆνας κανεὶς δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἐφώλευε τὸ ἀγαπητὸν ζεῦγος, ὅτε ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν παρουσιάζονται καὶ οἱ δύο εἰς τοὺς γονεῖς καὶ πίπτουν μὲ δάκρυα εἰς τοὺς πόδας των. Ἀπέναντι τοῦ τετελεσμένου, τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς στοργῆς, ἡ μῆνις τοῦ αὐστηροῦ γέροντος ἐπραϋνῆθη, τὴν λύπην τῆς μητρὸς διεδέχθη ἡ χαρὰ τῆς συγγνώμης, καὶ ἔκτοτε, ἐπεῖπεν ὁ διηγούμενος φίλος του, ζοῦν καὶ βασιλεύουν μὲ τοὺς γονεῖς, καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ «καὶ στὰ δικά μας.»

ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

πανώλης ἐμάστιζε τρομερῶς τὴν Μασσαλίαν. Πᾶς δεσμὸς ἀγάπης ἦτον ἤδη συντετριμμένος· ὁ πατήρ ἔστρεφεν ἀπὸ τοῦ τέκνου, τὸ δὲ τέκνον ἀπὸ τοῦ πατρός· ἡ ἀχαριστία δὲν διήγειρε πλέον ἀγανάκτησιν. Εἰς τὴν ἀκμὴν εἶναι ἡ ἀθλιότης ὅταν ἐξαλείφῃ οὕτω πᾶν αἶσθημα γενναῖον, ὅταν διαλύῃ τὰ δεσμὰ τῆς ἀνθρωπότητος! Ἡ πόλις ἡρημώθη, χόρτος ἐβλάσταεν εἰς τὰς ὁδοὺς, λείψανον ἀπηντᾶτο εἰς πᾶν βῆμα.

Ἀπεφάτισαν, τέλος, οἱ ἱατροὶ συνελθόντες νὰ συμβουλευθῶσι περὶ τῆς λαοφθόρου νόσου, διὰ τὴν ὁποίαν κάμμία θεραπεία δὲν εἶχεν ἔτι ἀνακαλυφθῇ. Μετὰ μακρὰν σκέψιν, ἀπεφάτισαν ὁμογνωμόνως, ὅτι ἡ νόσος εἶχεν ἰδιαιτέρον τινα καὶ μυστηριώδη χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον μόνον ἡ νεκροῦ ἀνοιξίς ἠδύνατο νὰ φανερώσῃ· ἀλλὰ τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐργασίαν ποῶς ἤθελεν ἐπιχειρηθῇ;

Σιωπῇ, ὡς ἡ τοῦ κοιμητηρίου, ἐπεκράτησεν ὀλίγας στιγμάς. Τέλος δὲ χειρουργός, τῶνομα Γουϋὼν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας καὶ περιβόητος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του,

σηκωθείς αἶφνης, εἶπε σταθερῶς: "Ἐστω! ἐγὼ θυσιάζομαι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος μου. Ἐνώπιον τῆς πολυπληθοῦς ταύτης συνελεύσεως ὁμνύω, εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς θρησκείας, ὅτι αὐρίον, τὰ χαράγματα, θέλω ἀνατέμει νεκρόν, καὶ καταγράψει ὅ,τι παρτήρῃσω. Πάραυτα ἐξῆλθε τῆς συνελεύσεως. Ὅλοι τὸν θαυμάζουν, ἐλεεινολογοῦν τὴν τύχην αὐτοῦ, ἀμφιβάλλουν δὲ ἂν ἐπιμείνῃ εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ὁ ἀτρόμητος καὶ εὐσεβὴς Γουϋὼν, ὑπὸ τῆς θρησκείας ἐνισχυόμενος, ἐξεπλήρωσε τὸν λόγον του. Οὐδέποτε εἶχε νυμφευθῇ· ἦτο δὲ πλούσιος, καὶ ἀμέσως ἔκαμε τὴν διαθήκην αὐτοῦ μετὰ πάτης δικαιοσύνης· ἐξωμολογήθη, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐκοινώνησε. Ἀνθρωπὸς τις εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ τὴν πανώλη εἰς τὸν οἶκόν του ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Ὁ Γουϋὼν, τὰ χαράγματα, ἐκλείσθη εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ μελάνην, χάρτην καὶ μικρόν τινα σταυρόν. Πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ἦτον ὅλως θάρρος καὶ ἀταραξία· γονατίσας δὲ ἔμπροσθεν τοῦ νεκροῦ, ἐσημείωσε ταῦτα: Ψυχῆς, ἀθανάτου φθαρτὸν λείψανον, ὅχι μόνον δύναμαι χωρὶς φρίκην νὰ σὲ θεωρῶ, ἀλλὰ καὶ μὲ χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην. Σὺ θέλεις μοῦ ἀνοίξει τὰς πύλας ἐνδόξου, αἰωνίου μακαριότητος. Σὺ, δεικνύον εἰς ἐμέ τὴν μυστικὴν αἰτίαν τῆς λαοφθόρου νόσου, θέλεις μ' ἐνισχύσει νὰ εὕρω ἱατρικόν τι σωτηριῶδες, θέλεις καταστήτῃ ωφέλιμον

τὴν θυσίαν μου. ὦ Θεέ! Σὺ θέλεις εὐλογῆσαι τὴν πράξιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐνέπνευσες.»

Ἦρχισεν, ἐτελείωσε τὴν φοβεράν ἐργασίαν, καὶ κατέγραψε λεπτομερῶς τὰς χειρουργικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις. Ἐξῆλθεν ἔπειτα τοῦ θαλάμου, ἔρριψε τὰ χαρτῖα εἰς ἀγγεῖον ὄξους, καὶ ὑπῆγεν ἀμέσως εἰς τὸ λοιμοκομεῖον, ὅπου ἀπέθανεν εἰς δώδεκα ὥρας — θάνατον μυριάκις ἐνδοξότερον παρὰ τὸν τοῦ πολεμιστοῦ, ὅστις, διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του, ὁρμᾷ κατὰ τῶν πρώτων τάξεων τοῦ ἐχθροῦ, καθότι αὐτὸς ὑπάγει τούλάχιστον μὲ ἐλπίδα, στηριζόμενος καὶ ἐνθαρρυνόμενος ὑφ' ὁλοκλήρου στρατοῦ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΩΝΥΜΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ

ΡΟΨΙΝΗ

Tῇ 17]29 Φεβρουαρίου τῷ 1892 ἡ Ἰταλία σύμπασα ἐπανηγύρισε τὴν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ὑπάτου τῶν μουσικῶν αὐτῆς, τοῦ Ροσσίνη. Οἱ Παρίσιοι, οὓς καὶ δευτέραν πατρίδα ἐξελέξατο ὁ περίδοξος Ἰταλός, μουσουργός, ἐν οἷς ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἔζησε, καὶ ἐδοξάσθη, καὶ πλοῦτον ἐκτήσατο μέγαν, ἐν οἷς ἀπεβίωσε καὶ εἰς οὓς κατέλιπε μέγα μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ διὰ τῆς ιδρύσεως καλλίστου φιланθρωπικοῦ καταστήματος διὰ τοὺς πάσχοντας μουσικούς, δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑστερήσωσιν ἐν τῇ πανηγυρικῇ ταύτῃ στιγμῇ τῆς κυρίως πατρίδος τοῦ «κύκνου τοῦ Πεζάρου» ὡς ἀπεκλήθη ὁ Ροσσίνης, καὶ τὸ μὲν θέατρον τοῦ μελοδράματος ἔδωκε μεγαλοπρεπῆ παράστασιν τοῦ ἀμιμήτου «Γουλιέλμου Τέλλου» μουσικαὶ δὲ ἐταιρίαι διωργάνωσαν ἐπὶ τούτῳ ἐορτάς, καὶ ἡ διάσημος Ἀλβόνη, ἥτις ἐν τῇ νεότητι αὐτῆς τοσάκις ἔφαλε τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἐξόχου μελοποιῦ, νῦν δ' ἐβδομήκοντα

ἔτη ἐπὶ τῆς ράχεως φέρουσα, ἐφησυχάζει ἐν Παρισίοις ἐν ἰδίῳ μεγάρῳ, ἠθέλησε διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ ψάλλῃ αὐτά, καὶ ἐπὶ τούτῳ λαμπρὰν ἐφespερίδα ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῆς ἔδωκε. Σὺν αὐτῇ δὲ καὶ ἄλλαι ἀρχαῖαι ἀοιδοί, οἷα ἡ Μαρκέζα, ὁμοίως διωργάνωσαν ἐφespερίδας. Ὁ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ παρασταθεὶς «Γουλιέλμος Τέλλος» τὸ ἐξοχώτατον σὺν τῷ «Κουρεῖ τῆς Σεβίλλης» ἔργον τοῦ Ροσσίνη, ἠρίθμει τὴν 781ην παράστασιν αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ μελοδράματος τῶν Παρισίων. Τὸ πρῶτον παρεστάθη τῇ 3 Αὐγούστου 1829, ὑπῆρξε δὲ καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον, τὸ ἀληθῶς κύκνειον ἄσμα, καὶ τινων συμφωνιῶν δι' ὀρχήστρα.

Ὁ Ροσσίνης ἐγεννήθη τῇ 17]29 Φεβρουαρίου τῷ 1792 ἐν Πεζάρῳ μικρᾷ πόλει ὑπαγομένη τότε εἰς τὰ κράτη τοῦ Πάπα. Ὁκτωκαιδεκαέτης ἀνεβίβαζεν ἐπὶ σκηνῆς τοῦ ἐν Ἑνετίᾳ θεάτρου τὸ πρῶτον αὐτοῦ μελόδραμα. Τῷ 1816 παρεστάθη ὁ θαυμάσιος αὐτοῦ «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης», τρία δ' ἔτη πρότερον παρίστατο ὁ «Ταγγρέδος» αὐτοῦ, ὅστις διήγειρεν ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν ἐν Ἑταλίᾳ. Πάντες οἱ πρὸ τοῦ Ροσσίνη ἐθνικοὶ μελοποιοὶ ἐλητμονήθησαν, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν λήθην καὶ ὁ «κύκνος τοῦ Πεζάρου» ἐθριάμβευσεν ἐπὶ δέκα συνεχῇ ἔτη οὐδένα ἔχων ἀντίπαλον. Καὶ ἐν Βιέννῃ δὲ ὅπου εἶχε μεταβῆ, ἔτυχεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ αὐτόθι θεάτρῳ τοῦ μελοδράματος μόνον τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐδίδοντο. Μόνῃ ἡ Βόρμιος

Γερμανία ἐφάνη ψυχρά πως πρὸς τὰ ἔργα τοῦ Ἑταλοῦ μουστουργοῦ.

Τῷ 1816 συνέθετο ἐκτὸς τοῦ «Κουρέως» καὶ τὸν «Ὁθέλλον». Τῷ 1818 παρεστάθη τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ σοβαρὸν αὐτοῦ μελόδραμα ὁ «Μωϋσῆς» οὔτινος ἢ κατὰ τὸ τέλος συμφωνία καὶ τὸ ἀμίμητον τοῦτο μουστούργημα καὶ ἡ εἰσαγωγή τοῦ «Γουλιέλμου Τέλλου» κρίνονται ὡς τὰ θαυμαστότατα προϊόντα τῆς μουσικῆς διανοίας τοῦ Ροσσίνη.

Ἀφοῦ ἐδρέψατο τοσαύτας δάφνας ἐν Ἑταλίᾳ καὶ Βιέννῃ ὁ δαιμόνιος μουστουργός, μετέβη εἰς Λονδίνον, ἔνθα ἐν διαστήματι ἐξ ἐβδομάδων ἐκέρδησε 10,000 λιρῶν στερλινῶν, καὶ τοῦτο δὲ πρὸ 70 ἐτῶν ὅτε τὸ ποσὸν τοῦτο ἦν σημαντικώτατον, καὶ οἱ συγγραφεῖς, οἱ ἀηδοί, οἱ ἡθοποιοί, οἱ δημοσιογράφοι, οἵτινες κερδαίνουνσι νῦν μυθώδη ποσά, μετρίως ὠφελοῦντο ἐκ τῶν ἔργων ἢ τῆς τέχνης αὐτῶν, μάλιστα δὲ οἱ μουστουργοὶ δὲν ἐπώλουν τὰ ἔργα αὐτῶν ἀντὶ πολλοῦ χρυσίου ὅπως νῦν, καὶ ὁ Μοζάρ καὶ ὁ Βετόβεν ἀπέθνησκον πτωχοὶ καὶ λητμονημένοι.

Ὅτε ὁ Ροσσίνης μετέβη εἰς Βιέννην ἐν θριάμβῳ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀντήχει πανταχοῦ τῆς πόλεως, καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀνεβιβάζοντο ἐν ἐνθουσιασμῷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν αὐτόθι θεάτρων, ὁ Βετόβεν πάσχων καὶ πενόμενος κατέκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου, καὶ οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς αὐτόν· ὁ Βετόβεν μία τῶν ὑψίστων μουσικῶν μεγαλοφυῶν πάντων τῶν αἰώνων!

Ἀλλὰ πόθος καὶ μέλημα κύριον τοῦ Ροσσίνη ἦτο νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους καὶ ἐγκαταστῇ ὀριστικῶς ἐκεῖ. Τοῦτο καὶ ἔπραξε καὶ ἔκτοτε οὐδέποτε κατέλιπε πλέον τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν ἔνθα ἐνεκλιματίσθη, ἐγένετο παρισινός, ἐπλήρου τὰς συναναστροφὰς διὰ τῶν εὐφυολογιῶν καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, κατέστη τὸ μαμμόθρεπτον παιδίον τῆς αὐλῆς, τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ θεατρικοῦ κόσμου, καὶ ἐκέρδησεν ἑκατομμύρια. Ἐκεῖ ἀνεβίβασεν ἐπὶ σκηνῆς τὰ κυριώτερα τῶν ἔργων αὐτοῦ ὅπως εἶχον, ἢ καὶ μετὰ τινων μετασχηματισμῶν. Ἐκεῖ δὲ τέλος ἔδωκε τὸ ὕπατον τῶν μελοδραμάτων αὐτοῦ, καὶ ὅπως τινὲς τῶν φανατικῶν αὐτοῦ θαυμαστῶν ἔλεγον τὸ ὕπατον πάντων τῶν μουσουργῶν τὸν «Γουλιέλμον Τέλλον», καὶ ἔπειτα.... ἀνεπαύθη καὶ οὐδὲν πλέον ἔγραψεν. Ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν συνέθετο τὸν «Γουλιέλμον Τέλλον», ἔζησε δ' ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἐν Παρισίοις, διότι ἀπέθανε τῇ 2]14 Νοεμβρίου 1868. Ἐπὶ 39 λοιπὸν ἔτη ἔμενεν ἀργὸς ἐν Παρισίοις. Διατί τοῦτο; Ποῦ ἀποδοτέα ἢ τοιαύτη αὐτοῦ σιγή, ἣτις βαθέως ἐλύπει τὸν μουσικὸν κόσμον ἀναμένοντα καὶ ἄλλα ἀριστουργήματα τῆς ἐξόχου μουσικῆς διανοίας τοῦ ἀνδρός; Ἡ σελὶς αὕτη τοῦ Ροσσίνη παραμένει ὀλίγον σκοτεινή, διότι ἄλλοι ἄλλως ἐξήγησαν τὴν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη σιγὴν αὐτοῦ. Τούλάχιστον αὐτὸς οὐδέποτε ἐξεφράσθη σαφῶς περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἀκουσίως ταύτης ἀφανείας, καίτοι οἱ φίλοι του καθ' ἑκάστην προέτρεπον αὐτὸν νὰ γράψῃ καὶ

ἄλλα ἔργα διὰ τὴν μελοδραματικὴν σκηνήν, καὶ τοι ἐξηκολούθει ὁ κόσμος τιμῶν αὐτὸν καὶ θαυμάζων, καὶ τὰ μελοδράματα αὐτοῦ ὑπῆρχον πάντοτε καὶ ὑπάρχουσιν ἔτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐν τῷ προγράμματι τῶν Παρισίων.

Ἡ πιθανότερα γνώμη πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου, διότι φαινόμενον ἦν ἡ ἀπραξία διὰ τὸν μεγαλοφυέστατον Ροσσίνην τὸν μετὰ τηλικαύτης εὐκολίας, καὶ ἐντὸς ἐβδομάδων τινῶν γράφοντα ἐν μελοδράμα, εἶναι ἡ ἐξῆς: Ὁ Ροσσίνης ἐπλούτησε ταχέως, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀφοῦ παρεστάθη ὁ «Γουλιέλμος», ὁ Ροσσίνης ἦτο ἤδη πλούσιος καὶ ἐξηκολούθει πλουτῶν. Ἡ φιλοδοξία αὐτοῦ εἶχεν ἤδη ἱκανοποιηθῇ ἐπίσης· ἦτο πράγματι λίαν φιλοδοξὸς ὁ ἐκ Πεζάρου μουσικός. Ἀλλ' ἐκ πτωχῶν ἐκ τοῦ λαοῦ ἀνελθὼν εἰς τὰ ἀνώτατα βάρη τῆς φήμης καὶ τῆς δόξης, ἐθεώρησεν ἱκανοποιηθεῖσαν τὴν φιλοδοξίαν αὐτοῦ. Ἐπειτα δὲ νὰ γράψῃ, ἄλλὰ τί νὰ γράψῃ; Ὁ «Γουλιέλμος» εἶνε ἡ λαμπροτάτη ἔκφρασις τοῦ κυρίως γαλλικοῦ μελοδράματος· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γράψῃ πάλιν διὰ τὴν γαλλικὴν σκηνήν, ἀφοῦ πλέον οἱ γάλλοι ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς ἰδικόν των. Διὰ τὴν Ἰταλίαν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ δώσῃ τι. Ἐν Ἰταλίᾳ εἶχεν ἀναφανῇ νέος αὐτῷ καὶ φοβερός ἀντίπαλος, ὁ ἐκ Κατάνης τῆς Σικελίας νεαρὸς Βελλίνης, ὅστις, ὡς πρὸς μὲν τὴν μουσικὴν τέχνην ὑπελείπετο πολὺ τοῦ Ροσσίνη, ἀλλ' ὅστις ἐπλήρου τὴν Ἰταλίαν σύμπασαν διὰ τῶν μελωδιῶν αὐτοῦ, διὰ τῆς αἰσθηματικῆς μουσικῆς, ὅστις ἐγεννήθη με-

λωδῶν, καὶ ἀπέθανε νεώτατος μελωδῶν, ὁ Βελλίνης, περὶ τῆς «Νόρμας» τοῦ ὁποίου γερμανὸς μουσουργὸς εἶπεν ὅτι ἠδύνατο διὰ τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων μελωδιῶν νὰ συνθέσῃ 30 μελοδράματα. Ἀφ' ἐτέρου δ' ἐν Παρισίοις ἀνεφαίνετο ἕτερος, πολλῶ φοβερώτερος ἀντίπαλος ὁ ἐκ Βερολίνου Ἰουδαῖος μουσουργὸς Μάϋερβερ, ὅστις καὶ οὗτος εἰς Παρισίους ἐλθὼν ἄγνωστος καὶ πτωχός, ἐκτῆσατο καὶ αὐτὸς Παρισίνος ὥς ὁ Ροσσίνης, καὶ ἐτιμήθη καὶ ἠγαπήθη, καὶ ὡς συμπολίτης καὶ αὐτὸς ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς παρισινῆς κοινωνίας. Ἀκριβῶς δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐδίδετο «Ροβέρτος ὁ Διάβολος» τοῦ Μάϋερβερ, καὶ ὁ Ροσσίνης ἐννόησεν ὁποίαν μουσικὴν μεγαλοφυΐαν εἶχεν ἀπέναντι αὐτοῦ.

Ὁ Μάϋερβερ ἔγραψεν ὀλίγα μελοδράματα ἔξ ἡέπτά, πάντα ὁμῶς ἀριστουργήματα. Οἱ μοναδικοί, οἱ θεσπέσιοι «Οὐγενότοι» ἤρκουν ὅπως δοξάσωσιν αὐτὸν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ὅτι δὲ ὁ Ροσσίνης εἶχε τούτους ἢ τοιούτους λόγους ὅπως παύσῃ γράφων, ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ἣν ποτε ἔδωκεν εἰς φίλον ἐρωτήσαντα αὐτόν, διατὶ δὲν γράφει πλέον. «Θ' ἀρχίσω πάλιν νὰ γράφω, ἀπήντησεν, ὅταν οἱ Ἑβραῖοι σχολάσουν» ἢ κατὰ τὴν γραφικὴν αὐτοῦ ἔκφρασιν «ὅταν οἱ Ἑβραῖοι κάμουν τὸ Σάββατόν των» ἐννοῶν τὸν Μάϋερβερ, ἴσως δὲ καὶ τὸν ἐπίσης Ἰσραηλίτην Χαλεβύ, τὸν συνθέτην τῆς γλυκείας καὶ ἀριστουργηματικῆς «Ἑβραίας».

Ἐὰν ὁ Ροσσίνης ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ, ἔπρεπε νὰ γράφῃ

τι ἀντάξιον ἢ καὶ ἀνώτερον τοῦ «Γουλιέλμου», διότι δὲν ἦτο πλέον μόνος σταδιοδρόμος· ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπῆρχον ἀντίπαλοι δεινοί. Προὔτίμησε λοιπὸν τὴν σιγὴν.

Ὁ Ροσσίνης ὑπῆρξε λίαν φιλάνθρωπος, καθ' ὅλον δὲ τὸν ἐν Παρισίοις βίον ὑπεστήριξε πολυειδῶς πάντας τοὺς ὑποστηρίξεως δεομένους μουσικούς, καὶ αὐτὸν τὸν Βάγνερ, ὅστις πτωχὸς καὶ ἄσημος εἰσέτι, προσήρχετο μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Ροσσίνην, ὃν ἐθαύμαζε τότε καὶ ἀπεκάλει «διδάσκαλον», καὶ αὐτὸν τὸν Μάϋερβερ, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦν κατ' ἀρχὰς ἄσημος καὶ πτωχός, καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν προστασίαν τοῦ Ροσσίνη ὅπως ἀναδιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ πρῶτα ἔργα του. Ἀποθνήσκων δὲ ὁ Ροσσίνης κατέλιπε μέγα μέρος τῆς περιουσίας του πρὸς ἴδρυσιν ἐν Παρισίοις φιλανθρωπικοῦ καταστήματος διὰ τοὺς ἀπόρους μουσικούς, καὶ ὑπὲρ ἄλλων δὲ φιλανθρωπικῶν ἔργων κατέλιπε σημαντικὰ ποσά. Τὸ ὅλον τῶν ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν κληροδοτηθὲν ὑπ' αὐτοῦ ποσὸν ἀνέρχεται εἰς πέντε ἑκατομμύρια φράγκων. Πέντε ἑκατομμύρια! δωρεὰ πλέον ἢ βασιλική! Κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ πένθος γενικὸν ἐκάλυψε τοὺς Παρισίους. Ἡ Πάττη, ἡ Νίλσων, ἡ Καρβαλώ, καὶ ἄλλαι διάστμοι ἀοιδοὶ ἔψαλαν ἀπὸ κοινοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ συγκινητικὴν προσευχὴν τοῦ «Μωϋσέως». Πάντες ἔκλαιον. Μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἡ Ἰταλία ἐζήτησε τὰ ὅστ' ἑνὸς τῶν ἐνδοξοτέρων τέκνων αὐτῆς, καὶ οὕτω τὰ λείψανα τοῦ Ροσσίνη μετεκομίσθησαν καὶ κατὰκινεῖται νῦν παρὰ τὰ ὅστ' αὐ

τοῦ Δάντε, τοῦ Γαλιλαίου, τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου καὶ ἄλλων. Ὅπως δ' ἐγγραφέ ποτε παρισινὴ ἐφημερίς «οὐδεὶς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας, οἵτινες συνεπύκνωσαν τὰς τάξεις αὐτῶν ὅπως κάμωσι τόπον διὰ τὸν Ροσσίνην, ὑπερβάλλει αὐτόν». Ὡς δὲ εἶπεν ὁ Λαμαρτίνος ὁμιλῶν περὶ τῆς Ἰταλίας. «Δὲν ὑπάρχει πεζὸς λόγος ἐν τῷ ἀέρι τούτῳ (τῆς Ἰταλίας). Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ εἰσι μελωδία, ἔκστασις ἢ ποίησις. Ὅ,τι δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ, τὸ ψάλλει. Ἡ μουσικὴ εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ποίησις τῶν συναισθήσεων. Ὁ Ροσσίνης εἶνε ὁ Πετράρχης τῆς μουσικῆς ταύτης. Εἰσέπνευσε τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος αὐτοῦ, καὶ διέχυσε αὐτὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ὅλην».

Ὁ Ροσσίνης διεκρίθη εἰς τρία εἶδη τῆς μουσικῆς, τὸ κωμικὸν μελόδραμα «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης», τὸ σοβαρὸν μελόδραμα «Ὁθέλλος Μωϋσῆς» καὶ τὸ κυρίως γαλλικὸν μελόδραμα «Γουλιέλμος Τέλλος». Ὁ Ροσσίνης ἐδημιούργησε τὸ νεώτερον λυρικὸν δράμα. Τὸ ἀρχαῖον λυρικὸν δράμα εἶχεν ἐκλίπει μετὰ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Μοζάρ, τοῦ «Δὸν Ζουάν». Πᾶν ὅ,τι ἀπὸ 60 ἐτῶν ἐγράφει διὰ τὴν λυρικὴν σκηνὴν πηγάζει ἐκ τοῦ «Κουρέως» καὶ τοῦ «Γουλιέλμου». Ὁ Ροσσίνης ἔγραψε περὶ τὰ 60 μελοδράματα, ὧν τὰ 48 εἶχε γράψει πρὸ τοῦ 36 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

Περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ πολλὰ φέρονται ἀνέκδοτα. Ἦτο εὐφυέστατος καὶ ἐτοιμολόγος, ἐπεζητεῖτο δὲ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ὑπῆρξεν εἰς τῶν μάλλον εὐτυ-

χῶν ἀνθρώπων, ἐὰν ἡ εὐτυχία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Νεαρὸς μουσικὸς παρουσιάσθη ποτὲ πρὸς αὐτὸν φέρων ὑπὸ μάλλης κύλινδρον χάρτου. Ὁ Ροσσίνης ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἤθελε.

— Διδάσκαλε, εἶπε, μετὰ δειλίας ὁ πρωτόπειρος μουσικός. Σᾶς φέρω μουσικὸν τεμάχιον, ὅπερ συνέθεσα, σᾶς παρακαλῶ δὲ θερμῶς νὰ διέλθῃτε αὐτό, καὶ ὅπου εὑρετε χωλαῖνον αὐτό, νὰ χαράξῃτε ἓνα σταυρόν.

Μετὰ τινος ἡμέρας ὁ νέος ἐπέστρεψεν. Ὁ Ροσσίνης ἔτεινεν αὐτῷ τὸ χειρόγραφόν του, καὶ ὁ νεαρὸς μουσουργὸς τρέμων ἠγοῖζεν αὐτό. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς· οὐδεὶς σταυρὸς ὑπῆρχεν ἐν τῷ χειρογράφῳ· ἄρα τὸ μουσικὸν σύνθεμά του δὲν εἶχε λάθῃ, ἦτο τέλειον!

— Φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ροσσίνης μετ' ἀγαθότητος. Ἐὰν ἤθελον νὰ χαράξω σταυροὺς παντοῦ ὅπου εὑρίσκον χωλαῖνον τὸ σύνθεμά σας, τὸ ὑμέτερον χειρόγραφον θὰ μετεβάλλετο εἰς νεκροταφεῖον.

Ὁ ταλαίπωρος νέος ἐχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθε μὴ τολμήσας ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

Ἐν τινι συναναστροφῇ λόγος ἐγένετο περὶ τῶν διασημοτέρων μουσουργῶν τῆς παρελθούσης καὶ τῆς τότε ἐποχῆς. Παρακληθεὶς ὁ Ροσσίνης νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του εἶπεν.

— Ὁ Βετόβεν εἶνε ὁ ὑπατος πάντων!

— Καὶ ὁ Μοζάρ, ἀγαπητὲ διδάσκαλε;

Ὁ Ροσσίνης μὴ θέλων ν' ἀναιρέσῃ τὴν περὶ Βετόβεν γνώμην του, μὴ ὦν δ' ἀφ' ἑτέρου ἀνθρώπου ὥστε νὰ τὰ φέρῃ σκοῦρα κατόπιν τοιαύτης ἀπροόπτου ἐρωτήσεως, ἀπήντησεν μετὰ πολλῆς ἐτοιμότητος καὶ εὐφυΐας:

— ὦ, ὁ Μοζάρ . . . εἶναι ὁ μόνος!

Λέγεται ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1821 ἡ Νεάπολις ἤγε μεγάλην ἐορτὴν ἀναμένουσα τὸν Ροσσίνην, τὸν θεῖον Ροσσίνην, καὶ ὅλων αἱ καρδίαι ἔπαλλον ἐκ χαρᾶς. Ὅπου δύο ἄνθρωποι συνηντῶντο ὠμίλουν περὶ τοῦ Ροσσίνη, καὶ πανταχοῦ ἐπαίζοντο αἱ τὸν Ἰταλὸν τόσῳ καταγοητεύσασαι συνθέσεις ἐκείνου. Τέλος ἀφίκετο ὁ Maestro· ἀτελεύτητοι ζητωκραυγαὶ ὑπεδέχθησαν αὐτὸν καὶ πλῆθος λαοῦ, ἐκτὸς τῶν στενοτέρων αὐτοῦ φίλων, τὸν συνώδευσε μέχρι τοῦ ξενοδοχείου του.

Ὁ Ροσσίνης μόλις ἔμεινε μόνος καὶ ἤρχισε νὰ διευθετίζῃ τὰ ἐν τῷ δωματίῳ του ἐπὶ τὸ ἀναπαυτικώτερον, ἀκούει κτύπον ἐπὶ τῆς θύρας· ἐν ὀργῇ ἐφώνησεν «ἐμπρός» καὶ παρουσιάζεται ὁ γνωστὸς διευθυντὴς τοῦ μεγαλειτέρου θεάτρου τῆς Νεαπόλεως Bardeja· φιλόφρων γέλως διαχέεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ροσσίνη καὶ μὲ τὴν θέλγουσιν ἐρασμιότητα, ἣτις τὸν διέκρινεν, ἐκφράζει τὴν χαρὰν του ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ φίλου του. «Ἀγαπητέ μοι Maestro», ἤρχισε μετὰ βραχὺ ὁ Barbeja, «ἔρχομαι νὰ σοὶ προτείνω κάτι τι.»

«Μήπως πρόκειται περὶ ἐργασίας; διέκοψεν ὁ Ροσσίνης κατατρομασμένος.»

«Βεβαίως, καὶ δὲν ἐπίστευον ὅτι τὸ τοιοῦτον ἡδύνατο νὰ σὲ τρομάξῃ· δὲν ἤξεύρεις ἀκόμη οὔτε τί θέλω, οὔτε τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν θὰ πληρώσω, ἐὰν ἀποδεχθῇς τὴν πρότασίν μου».

«Ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐργασίας», ἐπανέλαβεν ὁ Ροσσίνης.

«Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Barbeja, ἐπιθυμῶ δηλ. νὰ μοὶ συνθέσῃς ἓν μελόδραμα, καὶ ἡ τιμὴ τὴν ὁποῖαν δι' αὐτὸ θὰ πληρώσω»

«Ποτέ, ποτέ», ἐφώνησεν ὁ Ροσσίνης ἀποφασιστικῶς. Δὲν θέλω νὰ ἐργασθῶ· ἀρκετὰ εἰργάσθην, καὶ τώρα θέλω ν' ἀναπαυθῶ· ἐπανῆλθον ἐν τῇ θείᾳ Νεαπόλει ὅπως ἐφησυχάσω.

«Καὶ ἐὰν σοὶ προσφέρω ἐλευθέραν διαμονὴν ἐξ μηνῶν ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ ὑποχρεωθῶ νὰ τρέφω κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο σὲ καὶ τοὺς φίλους σου, μοὶ ὑπόσχεσαι νὰ μοὶ γράψῃς μελόδραμα διὰ τὸ ὁποῖον βασιλικῶς ἄλλως θ' ἀνταμοιφθῇς;»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ροσσίνη ἔλαμψαν· τῷ ἤρεσκον τὰ καλὰ φαγητά, καὶ ἰδίως τῷ ἦτο γνωστὸν, ὅτι ὁ μάγειρος τοῦ Barbeja τὰ μάλιστα ἐπετύγγανεν εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν ἰχθύων, οἵτινες ἦσαν τῷ Ροσσίνη τὸ ἀγαπητὸν φαγητόν του. Ἀφ' ἑτέρου ὁμως, ἔνεκα τοῦ πρὸς τὴν ἀργίαν διακαοῦς πόθου του, ἐσκέπτετο νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν πρότασιν, ὅτε ὁ Barbeja ἤρξατο διηγούμενος ὅτι ὁ μάγειρός του εἰξεύρει νὰ μαγειρεύῃ καθ' ὅλως νέον τρόπον ἰχθεῖς ἐξ οὗ κατετέλχθησαν ὅλοι οἱ φίλοι του.

«Ἐρχομαι» ἀπήντησεν ὁ Ροσσίνης· καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἡτοίμασε τὰ πράγματά του, ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμόν, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου.

Ὁ Barbeja ὅλαις δυνάμεσι προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ τὴν παρ' ἐαυτῷ διαμονὴν τοῦ μεγάλου συνθέτου τοσοῦτον εὐχάριστον, ὥστε νὰ μὴ ἐπέλθῃ αὐτῷ ἡ ἰδέα πόσον ταχέως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν του· ἦτο ἄρκετὰ ὥραῖα παρὰ τῷ Barbeja· ὁ Ροσσίνης καθ' ἐκάστην ἐκάλει εἰς γεύματα μεγαλοπρεπέστατα τοὺς φίλους του, καὶ ἦν ὅλως ἔκδοτος ταῖς διασκεδάσεσιν. Ἄλλ' οὐδεμίαν εἶχεν ὀρεξιν δι' ἐργασίαν· πολλοὶ μῆνες παρῆλθον οὕτω, ὅτε ἡμέραν τινὰ ὁ Barbeja παρουσιάζεται πρὸς τὸν Ροσσίνην καὶ τῷ ὑπενθυμίζει τὴν συμφωνίαν των· ἀλλ' οὗτος γελῶν λέγει:

«Σοὶ ὑπεσχέθην νὰ σοὶ γράψω ἐν μελόδραμα, δὲν σοὶ ὤρισα ὅμως καὶ τὸν χρόνον· ὅτι θά σοι γράψω ἐν μελόδραμα εἶνε βέβαιον, ἀλλὰ τὸν χρόνον πρὸς τοῦτο μὲ ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ὀρίσω.»

Ὁ Barbeja οὐδὲν ἀπήντησεν· ἐάν ὅμως ἐνόμισεν ὁ Ροσσίνης ὅτι ἡδύνατο νὰ παίξῃ μὲ τοιοῦτον ἄνθρωπον, σφόδρα ἠπατήθη.

Πέντε μῆνες παρῆλθον οὕτω, ὅτε πρῶταν τινὰ ἐγερθεὶς ὁ Ροσσίνης ἐκ τοῦ ὕπνου, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ προγευματίσῃ, διηυθύνθη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα εὗρε τὴν

θύραν αὐτοῦ κεκλεισμένην. Ἐκτύπησε δυνατά, καὶ παρευθὺς ἡνοιχθῇ ἐν τῷ τείχῳ μικρά τις θυρὶς διὰ τῆς ὁποίας ἐφάνη ἡ κεφαλὴ ἐρωτῶντος ὑπηρετοῦ ὁποῖαι εἶνε αἱ διαταγαὶ τοῦ Maestro.

«Διατὶ ἡ θύρα εἶνε κεκλεισμένη;» ἠρώτησεν ὁ Ροσσίνης ἐν ταραχῇ.

«Οὕτω διέταξεν ὁ κύριος.»

«Μὴ λέγε ἀνοησίας καὶ ἄνοιξον τὴν θύραν.»

«Δὲν δύναμαι· μοὶ εἶνε ἀπηγορευμένον.»

«Τί διάβολο συμβαίνει; ποῖος σοὶ τὸ ἀπηγόρευσεν;»

«Ὁ κύριός μου.»

«Πήγαινε ἰσὺς τὸ διάβολο μὲ τὸν κύριόν σου, καὶ ἄνοιξόν μοι τὴν θύραν.»

«Μὲ ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν, δὲν δύναμαι.» ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετής. «Ἐν τούτοις ἔχετε παρακαλῶ ὑπομονὴν μίαν στιγμὴν· ὁ κύριος ἔρχεται ἤδη ὁ ἴδιος.» Καὶ ἀληθῶς μόλις ἀπεχώρησεν ὁ ὑπηρετής ἐφάνη ἡ κεφαλὴ τοῦ Barbeja.

«Τί ἐπιθυμεῖς φίλε μου;»

«Ὁ διάβολος εἶνε φίλος σου!» ἀπήντησεν ὁ Ροσσίνης. «Διατὶ μὲ ἐκλειδώσατε ἐδῶ;»

«Διὰ νὰ ἐργασθῇς.»

«Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐργασθῶ!»

«Ὁφείλεις, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐξέλθῃς τῆς ποντικοπαγίδος σου.»

«Ἄνοιξον, ἄλλως θὰ σπάσω τὴν θύραν.» Ἀπήντησεν ὁ Ροσσίνης μαινόμενος.

«Δὲν δύνασαι, διότι ἡ θύρα εἶνε ἀπὸ δυνατὸν ξύλον· ἐν τούτοις ὅμως θὰ σοὶ στείλω ἐπάνω τὸ πρόγευμά σου.» καὶ μὲ τὰς λέξεις ταύτας ἠφανίσθη τὸ σκωπτικὸν πρόσωπον τοῦ Barbeja.

Μετὰ πάροδον οὐχὶ μακροῦ χρόνου ἠνοιχθῇ ἡ θυρίς, καὶ ὁ ὑπηρέτης εἰσώθησε δύο ἀγγεῖα· ἐν τῷ μὲν ἦτο μερὶς μακαρονίων, ἐν τῷ ἑτέρῳ διαυγὲς ὕδωρ. Ὁ Ροσσίνης ὠργίσθη σφόδρα, ἐθορύβει καὶ ὕβριζεν ἀδιακόπως. Ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐπὶ ματαίῳ· οὐδεὶς ἐφαίνετο· τότε τὸν κατέλαβεν ἀπελπισία. Ἐλαβε μελάνην καὶ μουσικὸν χάρτην, καὶ ἐντὸς βραχέως ἔγραψε μίαν Overture, τὴν ὁποίαν ἔρριψε διὰ τῆς θυρίδος, καὶ τὴν παρέλαβε κάτωθεν αὐτῆς καραδοκῶν ὁ Barbeja. Ἐν τῷ ἅμα ἔσπευσεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μουσικῆς, καὶ ἐφρόντισεν ὅπως παιχθῇ ἡ εἰσαγωγὴ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Τὸ ἔργον ἦν καθ' ὅλα τέλειον, καὶ ἐξήγειρε τὸν ἐνθουσιασμὸν ἀπάντων τῶν ἀκροατῶν. Ἀλλ' ὁ Barbeja ἐγνώριζε τὸν Ροσσίνην· ὀρθότατα ποιῶν δὲν τὸν ἀφῆκε μετὰ τοῦτο ἐλεύθερον. Οὕτω τὴν ἐπιούσαν ἔλαβε τὴν πρώτην πράξιν τοῦ «Ὁθέλλου» καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ ὅλον μελόδραμα ἦν ἑτοιμον.

Νῦν τὸ πρῶτον τυγχάνει αὖθις τῆς ἐλευθερίας του ὁ Ροσσίνης· ἀδύνατον μὲ ὅλον του τὸν θυμὸν καὶ τὰς ὕβρεις του

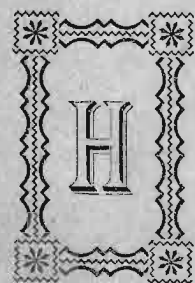
νὰ μεταβάλλῃ τι τῶν γενομένων· ἡ ἀνθρωπότης ἐκέκτητο ἤδη ἐν ἔτι περιπλέον θελκτικώτατον μελόδραμα.

Ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ τὰ συμβάντα παρεστάθη τὸ μελόδραμα, καὶ ἔτυχεν ἐνθουσιώδους, ἀτελευτήτου ἐπιδοκιμασίας. Ὁ Barbeja ἦν εὐδαίμων, καὶ ἐπεθύμει νὰ σφίγξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Maestro. Οὗτος ὅμως ἠφανίσθη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, καὶ μετ' αὐτοῦ, ὅπως τὴν ἐπιούσαν ἀπεδείχθη, καὶ ἡ Primadona τοῦ Barbeja, δεσποινὶς Calbron.

Τώρα ἦλθεν ἡ σειρὰ νὰ περιπέσῃ εἰς ὀργὴν καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου· ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ· τὸ ζευγαράκι δὲν ἐπανήρχετο.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μαλθάνων ὁ Barbeja ὅτι ἐνυμφεύθησαν: «ἐξεδικήθην» ἀνεφώνησε, καὶ εἶχε δίκαιον· ἐν ἔτει 1837 διελύθη ὁ γάμος οὗτος πρὸς ἀμοιβαίαν εὐχαρίστησιν ἀμφοτέρων τῶν συζευθέντων.

ΤΟ ΕΡΜΑΡΙΟΝ

οικογένεια Β. . . . ἀνήκουσα εἰς τὴν εὐτυχῇ τῶν ἀστῶν τάξιν, ἔχαιρε καλὴν ὑπόληψιν καὶ ἐφαίνετο διάγουτα βίον εἰρηνικόν. Ἡ κ. Β. . . τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνῶ ὁ σύζυγός της εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ χρηματιστήριον, ἐνεδύθη ἐπιμελῶς καλλωπισθεῖσα. Ἐφαίνετο πολὺ ἐρωτότροπος ἡ κ. Β. Ἐστειλε τὴν ὑπηρετρίαν της Εὐλαλίαν ἐμπιστευτικῶς εἰς τι μέρος, αὕτη δὲ ἀνέμενεν· οὐχὶ ὅμως ἐπὶ πολὺ, διότι ἀμέσως σχεδὸν ἠκούσθη ἰδιαιτέρως τις κτύπος εἰς τὴν θύραν... κτύπος ἐμφαίνων προγενεστέραν συμφωνίαν.

Μεταβᾶσα ἤνοιξε τὴν θύραν, κύριός τις δὲ εἰσῆλθεν.

— Ἐβγῆκεν; ἠρώτησεν οὗτος ἀμέσως.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐκείνη, εἶνε ἡ ὥρα τοῦ χρηματιστηρίου.

— Ἀγαπητὴ μοι Λεοντίνη!

Μετὰ ταιαύτην ὑποδοχὴν, νομίζω περιττὸν νὰ ἀσχοληθῶ εἰς ἀκριβῇ περιγραφὴν τοῦ εἶδους τῶν ὑφισταμένων σχέσεων μεταξύ τοῦ ἐπισκέπτου καὶ τῆς εἰρημένης κυρίας.

Ἀπεναντίας θὰ ᾔτο ἀδιακρισία ἂν ἐπεχείρει τις νὰ παρακολουθήτῃ τὸν διάλογον αὐτῶν. Πᾶν ὅ,τι δυνάμεθα νὰ σᾶς εἴπωμεν εἶνε ὅτι ὁ κύριος ᾔτο ξανθός, ὠραίου ἐξωτερικοῦ, ὁμιλῶν τρυφερότατα.

Εὐρίσκοντο εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅστις ἀπετέλει ὅλην τὴν οἰκίαν. Ἄλλως τε ἡ οἰκογένεια Β. . . διῆγεν ἐν ὁμοσίᾳ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ περιπαθὴς συνέντευξις εἶχε φθάσει εἰς σημεῖον λίαν ἐνδιαφέρον, ἀπροσδόκητος κρότος ἠκούσθη. Κρότος περιστρεφομένης κλειδός.

— Κᾶποιος εἶνε! ἀνέκραξεν ἡ κ. Β.

— Ὡ διάβολε, αὐτὸς εἶνε!

— Ὁ σύζυγός μου;

— Βεβαίότατα.

— Θεέ μου, πρέπει νὰ κρυφθῇς.

— Ἀλλὰ ποῦ;

— Δὲν ὑπάρχει παρὰ αὐτὸ τὸ μέρος. Καὶ τῷ ἐδείκνυε μέγα ἐρμάριον. Ἄν καὶ τὰ ἐρμάρια χρησιμεύουσιν εἰς τὰ κωμειδύλλια, οὐχ' ᾔττον δύνανται πάντοτε νὰ φανῶσι χρήσιμα καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ. Ἡ στιγμὴ δὲν ἐπέτρεπε συζητήσεις, οὔτε δισταγμούς. Ὁ ξανθὸς κύριος ἐκρύβη εἰς τὸ ἐρμάριον, καὶ ἡ κ. Β. . . μόλις ἐπρόφθασε νὰ περιστρέψῃ τὴν κλειδα, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ σύζυγος αὐτῆς.

Βεβαίως ἤθελεν ἐννοήσῃ ὅτι ἀνωμαλία τις ἐπεκράτει, εἰάν αὐτὸς οὗτος δὲν διατέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἀνησυχίας, ἥτις προφανῶς ἐτάρασσε τὸν νοῦν τῶν ἰδεῶν του.

— Πῶς ἠρώτησε, δὲν ἐβγῆκες ἀκόμη;

— "Οχι, ἀγαπητέ μοι, ἡ ὑπηρέτρια μὲ ἀναγκάζει νὰ περιμένω.

— Ἡ θεία σου Γαλπίνη θὰ νομίσῃ ὅτι δὲν σὲ μέλλει παντάπασι διὰ τὴν ἀσθενειάν της. Σὺ ἢ ἰδία μου εἶπες, δὲν εἶνε ἀληθές; ὅτι ἔλαβες ἐπιστολὴν ἣτις σοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ θεία σου Γαλπίνη.....

— Βέβαια, φίλε μου, βέβαια.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ ὑπάγῃς.

— Ἀλλά.....

Ἡ κ. Β..... δὲν ἐτόλμα νὰ παρατηρήσῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐρμαρίου.

— Δὲν ἔχει ἀλλὰ τῇ ἀπήντησεν ὁ σύζυγός της μεθ' ὕφους ἐπιτακτικοῦ. Θέλεις ἴσως νὰ μᾶς ἀποκληρώσῃ ἡ θεία σου; καὶ δὲν θὰ εἶχε ποσῶς ἄδικον, ἀφοῦ σὺ φαίνεσαι τόσον ψυχρὰ πρὸς αὐτήν. Ἐμπρός! Κάμε ὀγλήγωρα, πάρε τὸ καπέλλο σου καὶ τὸ ἐπανωφόριόν σου.

— Ἀλλὰ εἶνε ἀργά!

— Εἷς λόγος περισσότερον διὰ νὰ σπεύσῃς. Ἐμπρός λοιπόν! Ὀγλήγωρα! Θὰ ἐπιστρέψῃς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Ἡ κ. Β..... παρετῆρει διαρκῶς τὸ ὀρολόγιον. Ἡ κ. εὐρίσκετο εἰς δύσκολον θέσιν. Τί νὰ κάμῃ; Τέλος ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν της, ἀπεπειράθη τὸ τελευταῖον νὰ προβάλῃ πρόφασίν τινα, ἀλλ' ὁ σύζυγός της ὠργί-

ζετο καὶ τὴν ἀπώθει πρὸς τὴν θύραν. Θεέ μου! τί θὰ συνέβαινε! Κατῆλθε τὴν κλίμακα, κατεχομένη ὑπὸ φοβερᾶς ἀγωνίας, Ἄνωθεν ὁ σύζυγος ἐφώναζεν ἀκόμη:

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψῃς πρὸ τοῦ γεύματος.

Ἦτο καιρός. Πέντε λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κ. Β.... νέος ἠκούσθη κρότος εἰς τὴν θύραν. Ἦνοιξεν. Ἦτο νεάνις μελάγχρους καὶ εὐγενής.

— Εἰσθε μόνος;

— Κατάμονος.

— Τί ἀπερισκεψία νὰ μὲ κάμετε νὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας!

— Ἡθέλατε καλλίτερον νὰ ὑπάγωμεν εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον διὰ νὰ ἐκτεθῇτε;

— Δὲν λέγω, ἀλλά.....

— Ἡμὴν βέβαιος ὅτι ἡ σύζυγός μου ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν θείαν της, ἣτις ἀσθενεῖ.

— Φθάνει νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ!

— Πρὸ τοῦ γεύματος ὄχι. Ἐφρόντισα νὰ τὴν κάμω προσεκτικὴν.

— ὦ Ὁσκάρ!

— Ἀγγελέ μου!

— Ἐδῶ ἐπίσης κρίνω περιττὸν νὰ εἰσέλθω εἰς περιγραφὰς λεπτομερεῖς. Ὁ διάλογος μετὰ τοῦ κ. Β.... καὶ τῆς μελάγχρου κυρίας δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φθάσῃ μετὰ τοῦ κ. Β.... καὶ

τοῦ ξανθοῦ νέου, ὅστις εὐρισκόμενος πάντοτε ἐντὸς τοῦ ἐρμαρίου, δὲν ἐτόλμα οὐδὲ καὶ νὰ κινηθῇ, καὶ περικυνδυνεύων νὰ πάθῃ ἐξ ἀσφυξίας.

Αἰφνης ἐν στιγμῇ θερμῆς διαχύσεως πλήρους αἰσθήματος, ἠκούσθη νέος κρότος εἰς τὴν θύραν.

— Ποῖος νὰ ᾔηται! ἐφώναξεν ἡ νέα.

— Θὰ ᾔηται ἡ σύζυγός μου. Αὐτὴ μόνον ἔχει τὸ ἄλλο κλειδί.

— Ἐχάθην.

— Μὴ φοβῆσθε, ἐγὼ θὰ σᾶς σώσω. Κρυφθῆτε διὰ μίαν στιγμὴν ἐκεῖ.... Καὶ ἐδείκνυε τὸ ἐρμάριον.

— Ἦκούοντο βηματισμοί. Ἡ μελάγχρους κυρία ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ ἐρμάριον, ἐνῶ ὁ κ. Β.... ἐπορεύετο εἰς προὑπάντησιν τῆς συζύγου του, τοῦθ' ὅπερ δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἀκούσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἣν ἐξέβαλεν ἡ νέα ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐτέρου ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπερ ἐψιθύριζε:

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! οὔτε μίαν λέξιν, ἄλλως εἴμεθα χαμένοι.

— Πῶς, εἶσαι σύ; ἐκραύγασεν ὁ κ. Β... Καὶ ἄφησες τὴν θεῖαν σου ἀσθενῇ;

Ἦτο πράγματι ἡ κ. Β.... ἥτις ἀνησύχει διὰ τὴν τύχην τοῦ αἰχμαλώτου της, καὶ ἤρχετο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

— Ἡ θεία μου εἶνε καλλίτερα, ἀγαπητέ μοι, ἐντελῶς καλὰ. Ἐξῆλθε.

— Πῶς, τί;

— Ναί, πάσχει κατὰ φαντασίαν. Εἶναι νευρική.

Οἱ δύο σύζυγοι παρετήρουν ἀλλήλους μετ' ἴσης ἀνησυχίας. Πρῶτος αὐτὸς εὗρεν ὀλίγην ἐτοιμότητα πνεύματος.

— Λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἀγαπητή μοι φίλη, καὶ μέχρι τοῦ γεύματος ἔχομεν ἀκόμη μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας καιρόν, θὰ σὲ συνοδεύσω, ἂν θέλῃς, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Σκάλας, ν' ἀκούσωμεν τὴν μουσικὴν τοῦ διδασκάλου Γκουαρνέρη.

Οὗτος ἐσκέπτετο:

— Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐκείνη θὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ φύγῃ. Καὶ αὕτη ἐπίσης ἐσκέπτετο:

— Ἡ θεία πρόνοια μὲ ἔσωσε. Διαρκούσης τῆς ἀπουσίας μας ἐκεῖνος θὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ ἐλευθερωθῇ.

Πέντε λεπτὰ μετὰ ταῦτα ἡ οἰκογένεια Β.... ἐξήρχετο καὶ ἐπορεύετο πρὸς τὴν γαλλερίαν. Ἡ κ. ἐστηρίζετο περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου.

— Ἀ! κύριε!

— Ἀ! κυρία!

Ἦσαν ὁ ξανθὸς νέος καὶ ἡ μελάγχρους κυρία οἵτινες ἐξήρχοντο τῆς φυλακῆς.

— Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἐπνιγόμεν, ἀνέκραξεν ὁ νέος μετὰ φωνῆς ἐξηντλημένης ἀναπνέων βαθέως. Καὶ τῷ ὄντι ἔπεσε καταβεβλημένος ἐπὶ τινος ἑδρας.

— Κύριε! Ἀς ἴδωμεν κύριε! Ἀναλάβετε τὰς αἰσθή-

σεις σας. Αί στιγμαὶ εἶνε πολύτιμοι.... ἔλεγεν ἡ νέα. Καὶ καθ' ἑαυτήν:

— Εἶνε ὥρατος ἀληθῶς!

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εὐχαριστῶ! Καὶ καθ' ἑαυτήν:

— Εἶνε χαρίεσσα μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Νὰ φύγωμεν, κύριε!

— Κυρία σὰς ὀφείλω μίαν ἐξήγησιν, διότι ἄλλως δύνασθε νὰ μὲ ἐκλάβετε ὡς κλέπτην.

— Καὶ ἐγώ, κύριε, ἵνα μὴ φρονῆτε ὅτι....

— Ἐὰν θέλητε νὰ μὲ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συνοδεύσω ἐφ' ἀμάξης, θὰ ἔχω τὴν τιμὴν καθ' ὁδόν....

Δύο μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ ξανθὸς οὗτος νέος διήρχετο δρομαίως τὴν ὁδόν.

— Κάτι τόπον βιαστικός, φίλε Ἰουλιανέ; Τὸν ἠρώτησε φίλος τοῦ τις.

— Συγγνώμην, ἀγαπητέ, τρέχω διότι βιάζομαι ὅπως πᾶς τις μέλλων νὰ νυμφευθῇ.

— Ἀ, μπά! νυμφεύεσθε; καὶ μὲ ποίαν;

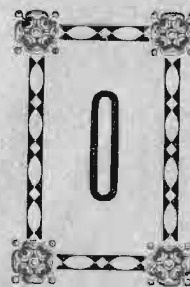
— Μὲ μίαν χαρίεσσαν μελαγχροινήν.

— Τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσατε τὸν παρελλόντα χειμῶνα εἰς τινα συναναστροφὴν;

— Ὅχι εἰς συναναστροφὴν. Εἰς ἓνα ἐρμάριον....

Νομίζω ὅτι ὁ φίλος του ἀκόμη ἴσταται ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ κεχηγώς.

Ο Κ. ΒΡΑΟΥΝ ΖΗΤΕΙ ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΤΟΥ

Τζὼν Βράουν ἦτο πρῶτος ταμίας ἐν τῇ μεγάλῃ κεντρικῇ Τραπεζῇ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐλάμβανε δὲ μηνιαῖον μισθὸν πεντήκοντα ταλλήρων.

Τὴν ἐμπιστευτικὴν ταύτην θέσιν κατεῖχεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐφ' ὅσον χρόνον ὑφίστατο ἡ ρηθεῖσα Τράπεζα, ἥτις εἶχεν ἰδρυθῇ ἀμέσως μετὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Τράπεζα αὕτη εἶχεν ἀρχίσῃ ἐκ μικροτάτων ἀφορμῶν, καὶ ὑψώθη σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τοσαύτην ἀκμὴν καὶ εὐπορίαν, ὥστε ἡδύνατο ἤδη νὰ ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ πρῶτα τοῦ εἴδους τούτου καταστήματα τῆς Ἀμερικανικῆς πρωτευούσης. Ἀλλ' ὁ μισθὸς τοῦ κ. Τζὼν Βράουν οὐδαμῶς ἡυξήθη κατ' ἀναλογίαν τῆς αὐξήσεως ταύτης τῶν πόρων τῆς Τραπεζῆς. Ναὶ μὲν ὁ Τζὼν Βράουν ἀπῆλαυε τῆς ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης τῶν προϊσταμένων του, καὶ ὡς πρῶτος ὑπάλληλος ἐνὸς τοσοῦτον σπουδαίου καταστήματος, ἦτο λίαν σεβαστὴ καὶ εὐυπόληπτος προσωπικότης, ἀλλ' αἱ περὶ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ ἐλπίδες του, μεθ' ὅλην

τὴν μακροχρόνιον καὶ ἐπιμελεστάτην ὑπηρεσίαν του καὶ παρὰ τὴν αὐστηροτάτην εὐσυνειδησίαν καὶ τιμιότητά του, οὐδέποτε ἐξεπληροῦντο ἀλλ' αἰείποτε διεψεύδοντο.

Καὶ πάλιν ἦλθε καὶ παρῆλθεν ἡ ὥραία τῶν Χριστουγέννων ἐορτή, καὶ τὰ δῶρα ἦσαν τὴν φορὰν ταύτην ἔτι γλισχρότερα ἢ πρότερον. Ὑπὸ μίαν μόνην ἔποψιν ἡ εὐλογία τοῦ Οὐρανοῦ κατῆλθε καὶ ἐπὶ τὸν Τζὼν Βράουν δαφιλῆς: τὸ δῶρον τῆς πολυτεκνίας, μὲ τὸ ὅποιον συνήθως ἡ τύχη φιλοδωρεῖ τὰς ἀπορωτέρας οἰκογενείας, ἐνέσκηψε καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βράουν, καὶ ὑπὲρ τοὺς δώδεκα μικροὺς Βραουνιδεῖς περιέμενον μετὰ παλμῶν τὴν διανομὴν τῶν κατὰ τὰ Χριστούγεννα δώρων. Καὶ ἡ πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 188... ἔφερεν εἰς τὸν κ. Βράουν τὴν συνήθη τῶν ἐλπίδων διάψευσιν. Τὸ νέον ἔτος εἶδεν αὐτὸν καὶ πάλιν καθήμενον διὰ πεντήκοντα τάλληρα τὸν μῆνα παρὰ τῷ γραφείῳ του καὶ ἀριθμοῦντα μεγάλην στιβάδα τραπεζικῶν γραμματίων.

Οἱ εὐτραφεῖς, στρογγυλωτοί, καλῶς ἐξυρησμένοι καὶ κομφῶς ἐνδεδυμένοι διευθύνται τῆς Κεντρικῆς Τραπεζῆς εἶχον μόλις πρὸ μικροῦ περατώσῃ τὴν μεγάλην ἐτησίαν των συνέλευσιν, καὶ ἡτοιμάζοντο ἤδη νὰ φορέσωσι τοὺς ἐπενδύτας των, ὅπως ἐπιβῶσιν εἰς τὰς ἔξω πρὸ τοῦ καταστήματος ἀμάξας των, ὅτε ὁ πρόεδρος, βραδέως κομβόνων τὴν κομψὴν του γούναν, ἀπηύθυνε μὲ ἀδιάφορον ὄψιν πρὸς τοὺς συναδέλφους του τὰς ἐξῆς λέξεις:

«Ἀκόμη δυὸ λόγια, κύριοί μου! Ὁ πρῶτος μας ταμίας, ὁ κ. Τζὼν Βράουν, τὸν ὅποιον ὅλοι γνωρίζετε, μοὶ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολήν. Ποῦ εἶνε; ποῦ τὴν ἔβαλα; ἐδῶ δὲν εἶνε — οὐτ' ἐδῶ· κἄπου τὴν ἄφησα καὶ δὲν θυμοῦμαι, ἢ τὴν ἔχασα ἴσως. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πειράζει καθόλου. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε αὕτη: ὁ κύριος αὐτὸς ζητεῖ αὕξησιν τοῦ μισθοῦ του. Περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἐν γένει δὲν θὰ ἔκρινα ἄξιον νὰ σᾶς κάμω λόγον, ἂν αὐτὸς ὁ κ. Βράουν δὲν προσέθετεν ἐν τῇ αἰτήσῃ του καὶ τὴν ἐξῆς αὐτόχρημα γελοῖαν παρατήρησιν, ὅτι ἕνεκα τῆς προσόδου τῶν ἐργασιῶν μας περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια του μεγαλύτερα χρηματικὰ ποσὰ κάθε ἔτος, καὶ ἐπομένως ἡ τιμιότης του ἐκτίθεται εἰς μεγαλειτέρους πειρασμούς. Γράφει ὅτι δὲν πρέπει νὰ θέτωμεν εἰς δοκιμασίαν τὴν τιμιότητά του, καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἀνταμειβῶμεν οὕτως, ὥστε νὰ εἰμπορῇ μὲ ὅλην τὴν ἀπλότητα νὰ τρέφῃ τὴν οἰκογένειάν του. — Ἐγώ, κύριοί μου, προσέθηκεν ὁ πρόεδρος μὲ ψυχρὸν ἐμπορικὸν ὕφος, δὲν βλέπω κανένα λόγον, ν' ἀνταποκριθῶμεν πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κ. Βράουν. Πληρόνεται πλουσιοπάροχα διὰ τὰς ὀλίγας ὥρας τῆς μηχανικῆς ἐργασίας τὴν ὁποῖαν κάμνει. Καὶ ἂν ὁ ἀνόητος νομίζῃ, ὅτι εἶναι ἄξιος ἰδιαιτέρας ἀμοιβῆς διότι δὲν μᾶς κλέπτει, τότε ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω ὅτι Δόξα τῷ Θεῷ ζῶμεν εἰς πεπολιτισμένην χώραν, τῆς ὁποίας οἱ νόμοι καταδικάζουσι τοὺς κλέπτας εἰς εἰρκτήν. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον δὲν εἶνε ἀνάγκη, νομίζω, νὰ συγκαλέσω πρότερον εἰς συνέ-

λευσιν τοὺς διευθυντάς, ἀλλ' εἰμπορῶ μόνος μου νὰ δώσω τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν εἰς τὸν κ. Βράουν. Εἴσθε σύμφωνοι ;»

«Βέβαια, ἐννοεῖται !» ἀπήντησεν εἰς τῶν διευθυντῶν, μεταστραφεὶς ἀπὸ τῆς θύρας. «Μνημονεύσατε μόνον τοὺς περὶ ἀπάτης καὶ κλοπῆς παραγράφους τοῦ ποινικοῦ κώδικος—αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ.»

«Εἰμπορεῖτε νὰ τῷ γράψετε ὡσαύτως» ἀπήντησεν ἄλλος τις καλοθρεμμένος Τζέντελμαν μὲ σαρκαστικὸν ὕφος, «ὅτι εἰς ἄνθρωπον κατωτέρας θέσεως δὲν ἀρμόζει καθόλου νὰ ἔχη τόσον πολυμελῆ οἰκογένειαν.»

Βάρβαρος γέλως ἀντήχησεν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ πολυτελῶς εὐπρεπισμένου Διευθυντηρίου, ὅπερ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔμεινε κενόν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ Τζῶν Βράουν ἔκειτο ἡ ἐξῆς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐπιστολὴν του.

«Πρὸς τὸν κ. Τζῶν Βράουν :

Ἀξιότιμε Κύριε !

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Τραπεζῆς μας μὲ ἐπεφόρτισε νὰ ἀποκρούσω τὴν αἰτησίαν σας περὶ αὐξήσεως μισθοῦ. Τὴν μετρίως εἰπεῖν, παράδοξον δικαιολόγησιν τῆς προτάσεώς σας δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν. Εἶναι βεβαίως ἀληθές ὅτι τῶρα διέρχονται διὰ τῶν χειρῶν σας μεγαλύτερα χρηματικὰ ποσὰ ἢ πρότερον, ἐκ τούτου ὅμως ἡ ἐργασία σας κατ' οὐδένα τρόπον ἔγινε βαρυτέρα. Δὲν κοπιᾶτε καθόλου περισσότερον ἢ ὅσον κοπιᾶζει πᾶς ἄλλος ἐκ τῶν πολλῶν ὑπαλλήλων ἄλλων καταστημάτων, διὰ τὸν αὐτὸν μισθὸν—πολλάκις δὲ καὶ διὰ μικρότερον ἀκόμη. Ἡ παρατήρησίς σας ὅτι τῶρα

ἡ τιμιότης σας ἐκτίθεται εἰς μεγαλειτέρους πειρασμούς, εἶνε γελοία. Δὲν ἔχομεν καθόλου σκοπὸν νὰ σᾶς δίδωμεν ἰδιαιτέραν ἀμοιβὴν διότι ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὴ μᾶς κλέπτετε. Τὴν τιμιότητά σας ἐθεωρήσαμεν πάντοτε ὡς αὐτονόητον καθῆκόν σας, ἄλλως δὲν θὰ σᾶς παρείχομεν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἔτη πάντα τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου· σᾶς εἰδοποιοῦμεν δὲ ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἐλαχίστην ἀταξίαν ἢ παράβασιν τῶν καθηκόντων σας, θὰ σᾶς παραδώσωμεν ἀνοικτιρμόνως εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Αἱ πρὸς τὴν Τράπεζαν σχέσεις ὑμῶν, ὅσον εὐάρεστοι ἄλλως καὶ ἂν μᾶς εἶναι, εἶναι καθαρῶς ἐμπορικαὶ τῆς ἐργασίας· καὶ δι' ὠρισμένην ἐργασίαν λαμβάνετε τὸν ὠρισμένον μισθόν, ὅστις συνεπείᾳ ἀποφάσεως τῆς Διευθύνσεως δὲν δύναται νὰ ὑψωθῇ. Τὰς οἰκογενειακὰς ὑποθέσεις σας δὲν δυνάμεθα κατ' οὐδένα τρόπον νὰ λῶμεν ὑπ' ὄψιν. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὰ οἰκογενειακά σας, ἀναγκάζομαι ἀκουσίως νὰ κάμω τὴν παρατήρησιν ὅτι τὴν σήμερον οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι κατωτέρων θέσεων ζῶσι πολυτελέστερον ἢ ὅσον ἐπιτρέπεται τὰ μέσα των, καὶ οὐδέποτε φροντίζουν νὰ ἐξοικονομῶσι κάτι τι διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατος. Μία καλὴ καὶ συνετὴ οἰκονομία εἰς τὰ τῆς οἰκογενείας σας, θὰ ἔφερε καὶ σᾶς εἰς θέσιν νὰ ζῆτε ἀνέτως μὲ τὸν τωρινὸν μισθόν σας.

Μεθ' ὑπολήψεως »

*
* *

Ὅλιγας ἡμέρας ὕστερον συνήλθον πάλιν οἱ διευθυνταὶ διὰ νὰ συσχεφθῶσι κατὰ τίνα τρόπον νὰ διαθέσωσι τὸ ὑπάρχον περίσσευμα ὡς ὠφελιμώτατα.

Αἰφνης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ κ. Τζῶν Βράουν, χωρὶς προηγουμένως νὰ κρούσῃ τὴν θύραν, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν πρόεδρον ἓν φύλλον χάρτου, εἶτα δὲ ἀμέσως ἐξῆλθε πάλιν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Μόλις ἐν πρωτόλεπτον τῆς ὥρας μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Βράουν, ἠκούσθησαν δυναταὶ φωναὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ᾗ συνεδρίαζον οἱ διευθυνταί,

εἶτα δὲ ἠνεώχθη ἡ θύρα, καὶ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ προέδρου, λέγοντος :

«Βράουν, ἐλάτε μέσα, παρακαλῶ !»

«Θὰ ἔλθω ἀμέσως!» ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Βράουν, καὶ ἐξηκολούθησε βραδέως ν' ἀριθμῇ τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια, εἶτα δὲ τὰ ὠθήσεν πρὸς τὸν περιμένοντα κύριον, κατέγραψε τὸ ποσὸν εἰς τὸ πρόχειρον βιβλίον, ἔθηκεν ἐν τεμάχιον στυπποχάρτου ἐπὶ τῆς ὑγράς ἔτι γραφῆς, ἐτοποθέτησε τὴν γραφίδα εἰς τὴν συνήθη θέσιν της, καὶ ἐπορεύθη με μέτρια βήματα εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διευθυντῶν.

«Τί σημαίνει αὐτό;—Δὲν σᾶς ἐννοοῦμεν.» «Τί ιστορίες μᾶς κάνεις;» ἐφώναξαν πολλὰ στόματα, ἀλλ' ὁ Τζὼν Βράουν δὲν ἔχασε καθόλου τὴν ἀταραξίαν του.

Ἐπὶ τέλους ὁ πρόεδρος ἐφώναξε :

«Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ κύριοι! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἐρχόμεθα εἰς καμμίαν συνεννόησιν. Εἰπéτε μου, παρακαλῶ, Βράουν, πῶς πρέπει νὰ ἐννοήσω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Ἐδῶ μοῦ δίδετε αὐτὴν τὴν σημείωσιν καὶ μοῦ γράφετε ὅτι εἰς τὴν τράπεζάν μας εὐρίσκονται μετρητὰ χρήματα 9647 δολλάρια καὶ 80 ἑκατοστὰ τοῦ δολλαρίου, καὶ ὅτι πρέπει νὰ φροντίσω ὅσον τάχιστα νὰ εὕρω μετρητὰ χρήματα, διότι ἄλλως θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ διακόψωμεν τὰς πληρωμὰς.»

«Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ Βράουν. Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ λάβω χρήματα, ἂν δὲν θέλετε ν' ἀποπέμψω τοὺς πελάτας.»

«Καλὲ τί λέγετε; μήπως ἐχάσατε τὸν νοῦ σας, ἄνθρωπε; Χθὲς δὲν μᾶς εἶπετε ὅτι εὐρίσκονται 259,648 δολλάρια μετρητὰ εἰς τὸ ταμεῖον; καὶ τῶρα ἐδῶ συσχεπτόμεθα πῶς νὰ διαθέσωμεν αὐτὸ τὸ περίσσευμα! Τί ἔγινε λοιπὸν ἑξαφνα τὸ ἐν τέταρτον ἑκατομμυρίου;»

«Ἀπὸ χθὲς ἔγινε περιττὴ πᾶσα σύσχεψις περὶ διαθέσεως τῶν χρημάτων,» ἀπήντησεν ὁ ταμίας με ἀτάραχον καὶ σαρκαστικὸν ὕφος: «Ὑπάρχουν ἀκριβῶς τόσα χρήματα εἰς τὸ ταμεῖον, ὅσα εἶναι σημειωμένα εἰς αὐτὴν τὴν σημείωσιν ὅπου σᾶς ἔδωκα. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐφρόντισα καὶ ἐτοποθέτησα ὠφελίμως τὰ χρήματα—ἐννοεῖτε βεβαίως, ὄχι κατὰ τὸ γοῦστό σας—διότι, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τὰ χρήματα τὰ ἔκλεψα.

Θὰ ἰδῇτε ὅτι ἐκτὸς τοῦ τετάρτου ἑκατομμυρίου λείπουν ἀκόμη 20 ἑκατοστὰ τοῦ δολλαρίου ἀπὸ τὸ ποσόν. Ὡς τακτικὸς ἄνθρωπος ὅπου εἶμαι, καθὼς με ἐγνωρίσατε ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη, ὀφείλω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω ὅτι αὐτὰ τὰ 20 ἑκατοστὰ τοῦ δολλαρίου, τὰ ἐξώδευσα εἰς τὸν ἵπποσιδηρόδρομον, τὸν ὅποιον μετεχειρίσθην διὰ νὰ θέσω εἰς ἀσφάλειαν τὸν κλοπιμαῖον θησαυρόν.»

«Ἀλλὰ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, τί κάνετε; ἀστειεύεσθε, ἢ πραγματικῶς εἴσθε τρελλός;» ἐφώναξεν ὁ πρόεδρος ἑξαλλος ὑπὸ ὀργῆς.

«ὦ, ὄχι, κύριε πρόεδρε! μὴ ἀνησυχεῖτε χωρὶς λόγο καὶ χωρὶς αἰτία διὰ τὴν ὑγίειάν μου. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω καὶ

πάλιν, ὅ,τι σᾶς εἶπα πρὸ μικροῦ: ἐγὼ ἔκλεψα τὰ χρήματα. Ὅλα σας τὰ παράπονα, καὶ ὅλα σας τὰ λόγια εἶναι περιττά. Ἐν τούτοις σᾶς δίδω καὶ πάλιν τὴν φιλικὴν συμβουλήν, νὰ σπεύσετε ἀμέσως διὰ χρήματα, ὅς τὴν στιγμήν, διότι ἄλλως θ' ἀναγκασθῇ ἡ τράπεζα νὰ διακόψῃ τὰς πληρωμὰς τῆς, καὶ νὰ κηρυχθῇ χρεωκόπος. Περὶ τῆς κλοπῆς ἔχομεν καιρὸν κατόπιν νὰ ὁμιλήσωμεν ὅσον ἀγαπᾶτε.»

Ἐκόντες ἄκοντες ἠναγκάσθησαν δύο ἐκ τῶν διευθυντῶν νὰ λάβωσι τὸν κόπον, νὰ σπεύσωσιν εἰς τὰς ἰδιωτικὰς τῶν τραπέζας ὅπως φέρωσι χρήματα, ἐνῶ μέχρι τῆς ἐπανόδου τῶν ἐπεκράτει ἡ μεγίστη ταραχὴ καὶ κατάπληξις ἐν τῷ συνεδρίῳ. Δὲν ἄφρινον τὸν Βράουν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου ἀλλὰ ἐβιάζον αὐτὸν εἰς μάτην, ὅπως ἐξηγηθῇ ἀκριβέστερον καὶ εἶπῃ τί ἔγειναν νὰ χρήματα. Ὁ Βράουν ἦτον ὁ μόνος ὅστις οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἀπώλεσε τὴν ἀπάθειάν του, καὶ πᾶν ὅ,τι ἔλεγε, ἦτο: «Κύριοί μου, δὲν σᾶς φεύγω, καθὼς βλέπετε. Δὲν ἐπιθυμῶ πρὸς τούτοις νὰ διακοπῶσιν αἱ πληρωμαὶ τῆς τραπέζης· περιμένετε μόνον νὰ ἔλθωσιν οἱ δύο κύριοι Διευθυνταὶ μὲ τὰ χρήματα, καὶ τότε σᾶς δίδω ὅλας τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.»

*
*
*

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀγωνιώδους προσδοκίας, ἐπέστρεψαν οἱ δύο κύριοι διευθυνταὶ φέροντες τὰ ἀναγκαῖα ποσά, ἅτινα ἀμέσως καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν δεύτερον ταμίαν, τὸν ἀντικαταστάτην τοῦ Βράουν, μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ κ.

Βράουν ἀναγκάζεται σήμερον νὰ λάβῃ μέρος εἰς μίαν κατεπείγουσαν συνεδρίαν τῶν Διευθυντῶν. Ὁ δεύτερος ταμίας ἔσπειρε περίφροντις τὴν κεφαλὴν, διότι εἴξευρεν ὅτι οὐδέποτε πρότερον συνέβη τοιοῦτόν τι· ἐν τούτοις δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σκέπτηται περισσότερο περὶ τούτου, διότι οὐδὲν ἄλλο ἦτο καὶ αὐτὸς εἰμὴ αὐτόματος ζωντανὴ ἀριθμητικὴ μηχανή.

Ἀφοῦ ἀπηρτίσθη πάλιν πλήρης ἡ συνεδρίασις τῶν διευθυντῶν, καὶ πάντες ἐκρέμαντο περιδεεῖς ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ταμίου, ἤρχισεν οὗτος:

«Μάλιστα, κύριοί μου, τὸ ἐπαναλαμβάνω: σᾶς ἔκλεψα ἐν τέταρτον ἑκατομμυρίου δολλαρίων. Ὅτε ἔλαβον αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν,» — ἐνταῦθα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ τῇν ἐπιστολήν τοῦ προέδρου — «καὶ εἶδον ἐξ αὐτῆς, ὅτι ἡ πίστις καὶ ἀφροσύναις, τὴν ὁποίαν ἔδειξα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐδῶ ἐπὶ μίαν σχεδὸν γενεάν, δὲν ἦτο ἀξία ἐνὸς ὁδολοῦ εἰς τὰ ὄμματά σας, καὶ ὅτι ἀπ' ἐναντίας μὲ ἐθεωρεῖτε ὡς ἄψυχον μηχανήν, καὶ ἐνομίζετε ὅτι μόνον τὰς μηχανικὰς μου ἐργασίας ὑποχρεοῦσθε νὰ μοῦ πληρώνετε, τότε εἶπα κ' ἐγὼ πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου: Διὰ σέ, Βράουν, ὑπάρχουν δύο δρόμοι μόνον. Ἡ πρῆπει νὰ μείνης μηχανὴ εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν, καὶ νὰ τρέφῃς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὴν οἰκογένειάν σου πενιχρῶς, ἐνῶ οἱ κύριοί σου ζῶσιν ἐν ἀφθονίᾳ, — ἢ πρῆπει ἀμέσως μ' ἐνὶ κτύπημα νὰ θέσῃς πέρας εἰς τὴν πενίαν σου — ἔστω καὶ μὲ μίαν ἄτιμον πράξιν. Ὡς βλέπετε,

κύριοί μου, ἐπροτίμησα τὸ δεύτερον. Ἀφοῦ μάλιστα μοῦ ἦτο τόσο ἐύκολον! Δὲν ἐχρειάζετο ἄλλο παρὰ ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου, διὰ νὰ ἀποκτήσω σημαντικὴν περιουσίαν. Μάλιστα, κύριοί μου,—μὴ μὲ κυττάζετε μὲ τόσον μεγάλαν ἴμια, μήτε ἀπελπίζεσθε· τὰ πάντα εἶναι τώρα περιττά! Ἐγὼ ἔχω τώρα τὰ χρήματα καὶ δὲν τὰ ἀποδίδω εἰς κανένα ποτέ. Ἄν ἤθελα ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ τοῦ φόβου πάσης καταδιώξεως, θὰ κατέφευγα εἰς Καναδᾶ¹ ἐκεῖ θὰ ἤμην ἐν ἀσφαλείᾳ, πρὶν ἀκόμη ἀνακαλύψετε τὴν κλοπὴν. Ἀλλὰ τὸ κλίμα τοῦ Καναδᾶ εἶνε πολὺ ὀριμὸν διὰ τὴν ἀσθενὴ καρδίαν μου. Ἐπροτίμησα λοιπὸν νὰ μὲ παραδώσητε εἰς τὰ δικαστήρια. Παραδώσατέ με. Θὰ μὲ ἐνάξουν ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων, ἐγὼ δέ, ἐπειδὴ αἱ σχέσεις μας ἦσαν πάντοτε τόσο ἐύαρεστοι, ὅπως ὁ κ. πρόεδρος ηὐδόκησε νὰ παρατηρήσῃ, θὰ ὁμολογήσω τὴν ἐνοχὴν μου, καὶ θὰ μὲ καταδικάσουν «ἀνευ ἐλαφρυντικῶν λόγων» μὲ ὅλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου εἰς τὴν βαρυτάτην ποινὴν, ἥτις εἶνε δέκα ἐτῶν φυλάκισις. Ἐνεκα τῆς καλῆς καὶ ἀμέμπτου συμπεριφορᾶς μου θὰ μοῦ ἀφήσουν ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος· ἀφοῦ μάλιστα ὡς ὑπάλληλός σας ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἐσυνήθησα νὰ κάθηναι ἥσυχος καὶ νὰ φέρωμαι ἀμέμπτως. Τὸν χρόνον τῆς φυλακῆς μου θὰ τὸν ἐπωφεληθῶ νὰ μάθω μουσικὴν, τὴν ὁποίαν πάντοτε

1. Ὁ Καναδᾶς εἶνε τὸ σύνθημα καταφύγιον τῶν κλεπτῶν, διότι δὲν ὑπάρχει σύμβασις μεταξὺ τῆς χώρας ταύτης καὶ τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν περὶ παραδόσεως κακουργῶν.

ἠγάπων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἔνεκα ἐλλείψεως χρόνου δὲν εἰμπόρεσα νὰ ἀριερωθῶ. Ἐκτὸς τῆς μουσικῆς θὰ ἐπιμεληθῶ νὰ μάθω καὶ μερικάς νέας γλώσσας· πρὸ πάντων διὰ τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν εἶμαι κατενθουσιασμένος, διότι εἶνε ἡ γλῶσσα τῆς μουσικῆς. Ὅταν ἔβγω ἀπὸ τὴν φυλακὴν, θὰ ἤμην τεσσαρακοντούτης, δηλαδὴ θὰ ἔχω ἀκόμη ὅλας μου τὰς δυνάμεις τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας. Τότε μὲ τὸ ἐν τέταρτον τοῦ ἑκατομμυρίου θὰ ἤμην τέλειος ἄνθρωπος. Θὰ περιγηθῶ ξένας χώρας, εἰς τὸ ὅποιον θὰ μὲ βοηθοῦν πολὺ αἱ νέαι γλῶσσαι. Θὰ μὲ ἐκτιμοῦν καὶ θὰ μὲ ὑπολήπτωνται διὰ τὰ φιλόθροπα αἰσθήματά μου, διότι τὸ παρελθόν μου δὲν θὰ τὸ γνωρίζῃ πλέον κανείς. Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐφρόντισα νὰ κρύψω εἰς τόσο ἀσφαλὲς μέρος, ὥστε καμμία ἀστυνομία δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ τὰ ἀνακαλύψῃ, θὰ μοὶ παρέχουν τόσας ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις τοῦ βίου, ὥστε ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ὑποφέρω ἡσύχως τὰ ὀλίγα ἔτη τῆς φυλακῆς μου. Ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ λυπεῖ, καὶ εἶνε πράγματι πολὺ λυπηρόν, ὅτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς φυλακίσεώς μου θὰ χάνω τοὺς τόκους τόσο σημαντικοῦ ποσοῦ κεφαλαίου. Ὅταν ἀναλογίζωμαι ὅτι αὐτὸ τὸ ποσὸν πρὸς 4 1/2 τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος θὰ μοῦ ἔφερεν εἰς τὸ τέλος τῆς φυλακῆς μου 80,625 δολλάρια τόκους, θλίβεται ἡ καρδίᾳ μου δι' αὐτὴν τὴν ἀπώλειαν. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως μὲ παρηγορεῖ ἡ σκέψις, ὅτι, ἂν ἔμενα τίμιος ἄνθρωπος εἰς τὴν θέσιν μου, δὲν θὰ κατῴρωνά ποτέ

ν' ἀποκτήσω οὔτε καὶ τούς τόκους αὐτῶν τῶν τόκων, ἀκόμη καὶ ἂν ἐγὼ καὶ ἡ οἰκογένειά μου ἐμέναμεν νηστικοὶ καὶ ἐπερπατούσαμε γυμνοὶ καὶ ξυπόλυτοι στοὺς δρόμους. Βλέπω λοιπὸν ὅτι ἔκαμα πολὺ καλὴν ἐπιχείρησιν, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριοί μου, ὅτι με τὴν σκληρότητά σας μ' ἐφέρατε εἰς γνῶσιν.»

Ἡ βαθεῖα σιγὴ καὶ ἡ κατάπληξις, ἥτις ἠκολούθησε τοὺς λόγους τούτους, δὲν περιγράφεται. Οἱ κύριοι Διευθυνταὶ ἔλαβον ἀρκετὸν καιρὸν ὥστε νὰ βεβαιωθῶσιν, ὅτι ὁ Βράουν δὲν ἦτο καθόλου τρελλός, ἀλλ' ὅτι ὠμίλει μὲ ὄλην τὴν φρονιμότητα καὶ μὲ ὄλην τὴν σπουδαιότητα. Εἶδον προσέτι ἀμέσως ὅτι ἐνταῦθα πᾶσα ἀπειλὴ ἦτο ἐντελῶς περιττὴ καὶ ματαία, καὶ ὅτι πράγματι θὰ ἔχανον τὰ χρήματα, ἂν ἐπραγματοποιούσαν τὴν ἀπειλήν, διότι ὁ Βράουν ἦτον ἐντελῶς ἀποφασισμένος καὶ ἀμετάπειστος. Ἦρχισαν τὰς παρακλήσεις. Τὸν καθικέτευον νὰ συλλογισθῇ τὴν οἰκογένειάν του, ἥτις θὰ κατεστρέφετο ἐντελῶς, ἂν αὐτὸς ἐφυλακίζετο. Ἀλλ' ὁ Βράουν ἦτο καὶ εἰς τοῦτο παρεσκευασμένος: Ἀπήντησεν, ὅτι ἡ γυνὴ του θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς της, πρὸς τὸν πατέρα της, ὅστις ἦτο ἰδιοκτῆτης ἐνὸς μετοχίου (Farm) καὶ ὅτι ἐκεῖ εὐκόλως θὰ εἴμπορῇ νὰ κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα δι' ἑαυτὴν καὶ διὰ τὰ τέκνα του. Πᾶσαι αἱ παρακλήσεις καὶ ἰκεσίαι τοῦ διευθυντοῦ ἐφαίνοντο ἐντελῶς μάταιαι. Ἐπὶ τέλους ὁ Βράουν, ἀφοῦ μὲ ὄλην τὴν ἀπάθειαν ἤκουσε τὰ πάντα, ἔλαβε πάλιν τὸν

λόγον: «Κύριοί μου!» εἶπεν, «Ἐπειδὴ ἡ προσωπικὴ μετὰ τῶν ἡμῶν σχέσις ὑπῆρξε πάντοτε τόσον εὐάρεστος εἰς ἐμέ, καὶ ἐπειδὴ δὲν αἰσθάνομαι πάρα πολὺ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐγκλεισθῶ εἰς τὴν φυλακὴν, θὰ σᾶς κάμω μίαν πρότασιν, τὴν ἐξῆς: Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀποδώσω τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον σᾶς ἔκλεψα· δηλ. 125,000 δολλάρια· ἀλλ' ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

Πρῶτον πρέπει νὰ μοῦ δώσετε μίαν ἔγγραφον πιστοποιήσιν, ὅτι δὲν θὰ μὲ καταδιώξητε δικαστικῶς.

Δεύτερον δώσατε ἐν τῇ συνελεύσει τῶν διευθυντῶν μίαν σημείωσιν ἥτις θὰ ληφθῇ εἰς πρωτόκολλον καὶ ἐν ᾗ νὰ ἐκφράζετε τὴν ἀπειρον λύπην σας, διότι ὁ κ. Τζὼν Βράουν, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη σᾶς ὑπηρετήσῃ μετὰ σπανίας πίστεως, τιμιότητος καὶ ἀφοσιώσεως, καὶ ἐδείχθη ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἄξιός τῃς πληρεστάτης ὑμῶν ἐμπιστοσύνης, ἐγκαταλείπει ἤδη τὴν θέσιν του ἕνεκα μιᾶς κληρονομίας.

Τρίτον δημοσιεύσατε ταῦτα πάντα εἰς τὰς δύο μᾶλλον πολυαναγνώστους ἐφημερίδας τῆς πόλεως.

Δυνατὴ κραυγὴ ἀγανακτήσεως ἦτον ἡ ἀπάντησις. Ἀλλ' ὅτε οἱ σεβαστοὶ κύριοι εἶδον ὅτι ὁ Βράουν ἦτο παντελῶς ἀνεξιλέαστος καὶ ἀδιάπειστος, ἤρχισαν νὰ συσκέπτωνται: 125,000 δολλάρια δὲν ἦτον εὐκαταπρόλητον ποσόν· καὶ ποῖαν ἱκανοποίησιν θὰ ἐλάμβανον, ἂν ἐφυλακίζετο ὁ Βράουν; θὰ ἔχανον τὸ διπλάσιον τοῦ ποσοῦ τούτου. Τινὲς ἐκ τῶν κυρίων διευθυντῶν ἠναντιοῦντο φυσικῶς τῷ λόγῳ

ἐπιμόνως, λέγοντες ὅτι θὰ ἦτο ἀνήκουστον μία τοιαύτη κλοπή, ὅχι μόνον νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος, ἀλλὰ καὶ ν' ἀνταμειφθῇ, — ἀλλὰ οἱ ξηροὶ ἀριθμοὶ ὠμίλουν εὐγλωττότερον, καὶ οὕτω ἀπεφασίσθη ἐπὶ τέλους ἡ παραδοχὴ τῆς προτάσεως τοῦ Βράουν. Οἱ διευθυνταὶ ἤθελον ἀμέσως νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἀλλ' ὁ κ. Βράουν παρετήρησε μετὰ μεγάλης μετριοφροσύνης, καὶ σχεδὸν μετ' αἰδημοσύνης, ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ εἶνε παρὼν κατὰ τὴν σύνταξιν τοιοῦτον κολακευτικοῦ δι' αὐτὸν ἐγγράφου, πλὴν δὲ τούτου δὲν ἠδύνατο ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν τράπεζαν, ἐπειδὴ αἱ ἐργασίαι ἀπῆλθον τὴν παρουσίαν του, προσέτι δὲ ὤφειλε νὰ φέρῃ εἰς τάξιν τὰ βιβλία του, διότι ἐπεθύμει αὔριον, μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν 125,000 δολλαρίων, νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν διάδοχόν του τὰ πάντα ἐν πληρεστάτῃ τάξει. Οἱ κ. Διευθυνταὶ κατ' ἀρχὰς δὲν ἤθελον κατ' οὐδένα τρόπον ν' ἀποδεχθῶσιν αὐτὸ τὸ «αὔριον», ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠναγκάστησαν νὰ ἐνδώσωσι, καθότι ὁ κ. Βράουν μετ' ἀποφασιστικότητος, εἰ καὶ μετὰ τινος συνάμα εἰρωνείας παρετήρησε :

«Δὲν πιστεύω δὰ νὰ μὴ μὲ ἐμπιστεύεσθε ἕως αὔριον! ἀφοῦ τόσα ἔτη μ' ἐκρίνατε ἄξιον ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης! Μήπως κ' ἐγὼ δὲν σᾶς ἐμπιστεύομαι, ὅτι δὲν θὰ μὲ φυλακίσετε ἕως αὔριον;»

Μετὰ τοῦτο ὁ ταμίας ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐκάθισε παρὰ τὸ γραφεῖόν του, καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται τόνον

ἡσύχως καὶ ἀπαθῶς, ὅπως καθ' ὅλα τὰ παρελθόντα 17 ἔτη τῆς ὑπηρεσίας του. Ἀφοῦ δὲ ἐκλείσθη τὸ γραφεῖον, ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κατοικίαν του ὡς συνήθως.

*

* *

Τὴν ἀκόλουθον πρωτὴν ἅπαντες οἱ Διευθυνταὶ ἦλθον εἰς τὴν Τράπεζαν ἐκτάκτως πρωτὶ καὶ ἡρώτων τὸν δεύτερον ταμίαν, ἂν ὁ «κ.» Βράουν ἦλθεν· ὁ ταμίας, ὅστις οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην γνῶσιν εἶχε τῶν συμβάντων, ἔστειν ἐκπληκτος τὴν κεφαλὴν διὰ τὰς ἀσυνήθως εὐγενεῖς ταύτας ἐρωτήσεις περὶ τοῦ «κ.» Βράουν. Συνήθως οἱ κ. Διευθυνταὶ προσηγόρευον τοὺς ὑπαλλήλους των ἀπλῶς μὲ τὸ οἰκογενειακόν των ὄνομα. Ἐπὶ τέλους ἐνεφανίσθη ὁ Βράουν. Εἰσῆλθεν εὐθύς εἰς τὸ δωμάτιον τῶν Διευθυντῶν, καὶ ἔλαβε μὲ ὅλην τὴν ἀξιοπρέπειαν τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ συνταχθὲν ἔγγραφον εἰς χεῖρας. Ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσε βραδέως, ἐστράφη πρὸς τὸν πρόεδρον καὶ εἶπε μετριοφρόνως :

«Σᾶς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας. Οἱ ἔπαινοι τοὺς δοποίους μοῦ κάνετε ἐδῶ εἶνε θερμότεροι ἀφ' ὅσον ἐπερίμενα. Τώρα ἰδοὺ, σᾶς παραδίδω τὰ χρήματα.»

Μὲ τρεμούσας χεῖρας ἀνέωξεν ὁ πρόεδρος τὸ δέμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν προσκεκολλημένοι ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ μετὰ συντονωτάτης προσδοκίας. Ἠρίθμησε κατ' ἀρχὰς τὰς πρώτας 100,000 ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰς ὥραῖα, καινουργῇ γραμμᾶτια τῶν χιλίων δολλαρίων, ἔπειτα ἠκολούθησαν μικρότερα γραμμᾶτια, καὶ μετὰ παρέλευσιν μόλις 15 λεπτῶν τῆς

ώρας ἔκειτο ἤδη ἐπὶ τῆς τράπεζης τὸ ποσὸν τῶν 125,000 δολλαρίων. Ἀλλὰ τὸ δέμα εἰς τὰς χειράς τοῦ προέδρου δὲν εἶχεν εἰσέτι κενωθῇ. Ὅλος ἔκπληκτος ἐξηκολούθησε ν' ἀριθμῇ—καὶ πάλιν ἠκολούθησαν γραμμάτια τῶν χιλίων δολλαρίων, καὶ εἶτα μικρότερα.

«Ἀλλ' ἐδῶ εἶνε ὅλον τὸ ποσόν!» ἐφώναζεν ὁ πρόεδρος καὶ μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ διευθύνται μετὰ χαρμωσύνης ἐκπλήξεως! «Ἐδῶ μᾶς ἐφέρετε ὅλον τὸ ποσὸν τοῦ ἐνὸς τετάρτου ἑκατομμυρίου!»

«Μάλιστα» ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Βράουν, «σᾶς τὸ ἔφερα ὅλον, διότι οὔτε καὶ ἐσκέφθην καθ' ὅλου νὰ σᾶς κλέψω. Ἦθελα μόνον νὰ σᾶς δώσω ἓνα μάθημα καὶ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι ἀκολουθεῖτε πολὺ ἐσφαλμένην ἀρχήν, ἀνταμείβοντες ὡς ἐπαίτην ἓνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐκρίνατε ἄξιον τῆς ἐμπιστοσύνης σας, καὶ ὁ ὁποῖος φθάνει μόνον ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του εἰς τὴν κάσσαν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐλόκληρον περιουσίαν. Ὁ πρῶτος ταμίας μιᾶς τραπεζῆς δὲν πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς μία μηχανή, τὴν ὁποίαν ἐνοικιάζῃ τις εἰς τὴν ὥραν, ὅχι· ἡ θέσις του εἶνε ἀξία περισσοτέρας ἐκτιμῆσεως καὶ ἀναλόγως περισσοτέρου μισθοῦ.»

Ἀλλὰ μεθ' ὅσα συνέβησαν ἤδη μεταξύ μας «ἐξηκολούθησεν,» ἡ τράπεζα δὲν ἔχει πλέον, βεβαίως, καμμίαν χρεῖαν τῆς ὑπηρεσίας μου, καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐγκαταλίπω τὴν θέσιν μου, καὶ νὰ παραδώσω εἰς τὸν διάδοχόν μου τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐν πληρεστάτῃ τάξει.

Πρὸς τοῦτο ἐχρησιμοποίησα τὰς ὥρας τοῦ χθεςινοῦ ἀπογεύματος, καὶ ὅχι διὰ νὰ φέρω τὰ χρήματα. Τὰ χρήματα εὐρίσκοντο ὅλα ἀνέγγικτα μέσα εἰς τὸ μεγάλο κιβώτιον, καὶ ἂν ὑμεῖς, ἀντὶ νὰ ἐμπέσητε εἰς τόσῃν ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, ἠρευνᾶτε ἀμέσως, θὰ τὰ εὐρίσκετε ἤδη χθὲς ὅλα εἰς τὴν θέσιν των.»

Με σταθερὸν βῆμα κατέλειπεν ὁ Βράουν τὸ Διευθυντήριον καὶ ἐκάθισεν ἤσυχος παρὰ τὸ γραφεῖόν του εἰς τὴν παλαιάν του θέσιν, ἀλλὰ δὲν εἰργάζετο, διότι ἡ κεφαλὴ του ἦτο πλήρης σκέψεων καὶ φροντίδων ἐστηριγμένη ἐπὶ τῶν χειρῶν του.

Μόλις πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας εἶχε μείνει οὕτω καθήμενος, ὅτε ἤκουσε τὸ ὄνομά του καλούμενον ἐκ τῆς θύρας τοῦ Διευθυντηρίου.

«Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Βράουν, ἐλᾶτε ἐδῶ μία στιγμὴ.»

Πάλιν ὁ Βράουν εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σεβαστοῦ ὀμίλου τῶν προϊσταμένων του, ὁ δὲ πρόεδρος ἀπηύθυνεν εἰς αὐτὸν τοὺς ἐξῆς λόγους:

«Βεβαίως ὁ τρόπος, καθ' ὃν μᾶς ἐδώκατε τὸ μάθημα, ἦτο ὀλίγον τι ἀλλόκοτος, κύριε Βράουν. Ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο δὲν θέλομεν νὰ σᾶς ἀνταποδώσωμεν τὰ ἴσα. Ὅπως δῆποτε ὅμως ἡ μέχρι τοῦδε σχέσις μεταξύ ὑμῶν καὶ τῶν προϊσταμένων σας κατέστη ἤδη διὰ τὸ μέλλον ἀδύνατος. Ἐγὼ δὲ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἀφήσω τόσον ἱκανὸν ἄνδρα, ὡς εἴσθε σεῖς, εἰς τόσον ταπεινὴν θέσιν, ἥτις δὲν σᾶς ἀρμόζει,

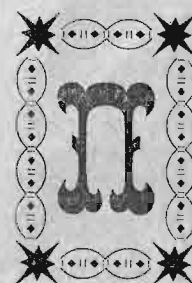
ἀπεφάσισα νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ μίαν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχω ὡς διευθυντῆς τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας Χ. Ἡ θέσις αὕτη μοὶ φέρει ἐτήσιον εἰσόδημα πέντε χιλιάδων δολλαρίων. Θὰ μοῦ εἶνε πολὺ εὐκολον, νὰ παρακινήσω τοὺς κ. διευθυντὰς τῆς ἐν λόγῳ ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας νὰ σᾶς ἐκλέξωσι διάδοχόν μου. Ἔως ὅτου κατορθώσω τοῦτο, θὰ παρέλθουν ἐννοεῖται ἀκόμη ὀλίγαι ἐβδομάδες, τὰς ὁποίας εἴμπορεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε δι' ἐν ταξείδιον χάριν διασκέδασεως καὶ ἀναψυχῆς ἐκ τῶν ἐργασιῶν σας.

Ἐκ τῆς Κλειοῦς.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ

Ἐκ τοῦ ἀπανθίσματος Ἐπιστολῶν Α. Κοραΐ, ἀπανθίζομεν τὸ ἐξῆς ἀστείότατον καὶ διδακτικώτατον ὄνειρον, ἐπισταλθὲν πρὸς τὸν Σμύρνης Πρωτοψάλτην Δημήτριον Λῶτον.

ολλάκις, ἀδελφέ μου, εἰς τὰς ἀνιαράς μου ἀγρυπνίας, ἀναλίσκω τὸν καιρόν, συλλογιζόμενος τὰ πάθη μου. Ἀφοῦ τὰ ἀπαριθμήσω ὅλα ἐν πρὸς ἓν, ἀρχόμενος ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὁποῖα ἦσαν αἱ πατρικαὶ παιδεύσεις διὰ τὰς ἐν οἴκῳ ἀταξίας μου, καὶ οἱ ραβδισμοὶ τοῦ φροντιστηρίου διὰ τὰ γραμματικά, καὶ διαβαίνων ἔπειτα εἰς τὰ πλεόν ἀνιαρά, τὴν μετὰ τοῦ Εὐσταθίου συντροφίαν, τὴν εἰς Ὀλλανδίαν ἀποδημίαν, τὰς περιηγήσεις ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, τὴν ἀπώλειαν τῶν ὑπαρχόντων, τὴν δευτέραν ἐκδημίαν μου εἰς Γαλλίαν, ἀφοῦ, λέγω, τὰ ἀπαριθμήσω ὅλα, ἢ καὶ ὅσα ἐνθυμοῦμαι, μὲ φαίνεται ν' ἀκούω μίαν φωνὴν ἀοράτως. « Ἀχάριστε, ἂν ἡ Πρόνοια σὲ ἐπαίδευσε πολυεδῶς καὶ πολυτρόπως, σὲ ἔκαμεν ὅμως καὶ μεγάλας εὐεργεσίας. » Καὶ τότε ἄρχομαι ἐκ τοῦ ἐναντίου νὰ ἀπαριθμῶ τὰ τῆς Προνοίας δωρήματα, καὶ σὲ βεβαιόνω, φίλε μου, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν ὑπολογισμὸν εὗρηκα πάντοτε τὸν ἀριθμὸν τῶν

καλῶν ἀνώτερον ἀπὸ τὰ κακά. Οὕτω παρηγορούμενος μὲ τοιούτους λογισμούς, ἀπεκοιμήθην μίαν νύκτα πρὸς τὸ ἐξιμέρωμα· καὶ εἶδον καθ' ὕπνους θέαμα περιέργον, καὶ ἄξιον νὰ παρηγορήσῃ ὅχι μόνον ἐμέ, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς κακῶς πάσχοντας.

Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καταβαίνων, παρεστάθη εἰς τὴν κλίνην μου, κολοσσαῖος τὸ μέγεθος· ἐκράτη τρυτάνην εἰς χεῖράς του, ὡς ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ζυγίζουσι καμμίαν φορὰν ξύλα ἔμπροσθεν εἰς τὸ κουμέρκιον. «Παραπονεῖσαι, μὲ λέγει», ὡς ἡδίκημένος ὑπὸ τῆς Προνοίας. Ἄλλ' ἰδοὺ τῆς δικαιοσύνης ἡ τρυτάνη! Βάλε εἰς τὸ ἐν μέρος ὅσα κακὰ ἐδοκίμασες ἐν τῷ βίῳ, καὶ πρόσεχε μὴ λησμονήσῃς τίποτε.» Ἐγώ, τρέμων ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὡς βλάσφημος, καὶ ἐπιθυμῶν ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ δικαιολογηθῶ, ἤρχισα μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ ἐπιφορτίζω τὴν μίαν πλάστιγγα τῆς τρυτάνης μὲ ὅσα κακὰ ἡδυνήθην νὰ συλλογισθῶ, καί, φοβούμενος μὴ νικηθῶ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, συνεφόρουν ἀκόμη καὶ πολλὰ ἄλλα εὐτελεῖ καὶ ἀνάξια λόγου. Εἰς ὀλίγα λόγια, ἐφόρτισα τὴν πλάστιγγα, ὅσον ἦτο δυνατόν, καὶ ἀπὸ τὰ ὄντα καὶ ἀπὸ τὰ δοκοῦντα κακά.

Τί θαυμαστὸν ἦτο ὅτι ὁ ἄγγελος δὲν ἔλεγε τίποτε πρὸς αὐτά! ἄλλ' ἐπροσποιεῖτο νὰ μὴ καταλαμβάνῃ τὴν ἀπάτην! Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὴν συγκομιδὴν ἔλων μου τῶν κακῶν· «Ἐχεις ἄλλο τι περισσότερον;» μὲ λέγει ὁ ἄγγελος. «Ὅχι,» ἀπεκρίθην ἔντρομος. «Σὺ μὲν, λέγει, ἐπεφόρτι-

σας τὴν πλάστιγγα μὲ ὅσα ἤθελες, καὶ δὲν σὲ ἐκώλυσα κατ' οὐδέν· ἐγὼ δὲ θέλω βάλλει εἰς τὴν ἑτέραν πλάστιγγα τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν συγκατάθεσίν σου· σὲ δίδω ἄδειαν νὰ μὲ ἐναντιωθῇς εἰς ὅ,τι κρίνεις ἢ κατὰ πολλὰ βαρὺ, ἢ ἀνοίκειον νὰ συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῶν καλῶν.» Ἦρχισε λοιπόν, ἀδελφέ μου, νὰ στοιβάξῃ καὶ αὐτὸς τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ δωρήματα. Καὶ ποῖα δωρήματα; ὅποια ποτὲ δὲν συλλογίζομεθα· τόσον ἐτυφλώθημεν ἀπὸ τὴν φιλαυτίαν! Ἐρριψεν εἰς τὴν πλάστιγγα τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑπαρξίν, καὶ τὸ νὰ μὴν ἀποθάνω μέχρι τοῦ νῦν μολονότι πολλὰ νοσήσας, ὡς δώρημα τοῦ Θεοῦ. Εἰς αὐτὸ βλέπων με ἀποροῦντα, «Δὲν ἀνέγνωσές ποτε» μὲ λέγει, τὴν Γραφήν; «Ναί, τὸν ἀπεκρίθην» ἐπειδὴ μετὰφρασα μίαν Κατήχησιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθροισα τὰ ὠραιότερα ρητὰ τῆς Γραφῆς. Μεταξὺ αὐτῶν μὲ λέγει, «πρέπει νὰ εὕρηκας καὶ τό, Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ ἐσμέν.» Ἀλλὰ τί κακὸν μου καιρὸν ἤθελα, πρωτοψάλτα, νὰ τὸν ἐνθυμίσω τὴν Κατήχησιν; Ἀρπάζει ἐν ἀντίτυπον (δὲν εἰξεύρω ποῦ τὸ ἡῦρεν εὐθύς), καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὴν πλάστιγγα, ὡς δώρημα Θεοῦ καὶ αὐτό. Ἐζήτησα νὰ ἐναντιωθῶ, προφρασιζόμενος τοὺς μόχθους τῆς μεταφράσεως, καὶ σπουδάζων νὰ δείξω ἀληθῶς ὅτι εἶναι πόνημα ἰδικόν μου, καὶ ὅχι δώρημα ἄλλου· καὶ αὐτὸς μὲ ἀπεστόμωσε μὲ τό, «χωρὶς αὐτοῦ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδέν»· καὶ μὲ τὸ «Πᾶν δώρημα τέλειον ἀνωθέν ἐστι καταβαῖνον» Ἐθαύμασα,

φίλε μου, πόσον ἦτο δυνατὸς ἐν ταῖς Γραφαῖς ὁ ἄγγελος, καὶ ποῦ ἀνέγνωσε τὴν Γραφήν, μὴ ὄντων (καθὼς εἰξεύρεις) ἐν οὐρανοῖς μήτε βιβλίων, μήτε τυπογράφων. Ἀνεβίβασεν ἔπειτα εἰς τὴν πλάστιγγα τοὺς καλοὺς μου συγγενεῖς καὶ τοὺς εὐεργέτας μου, ὡς τοσαῦτα τοῦ Θεοῦ δωρήματα· ἡ πλάστιγξ ἤρχισε νὰ κινῆται· ἐγὼ ἔτρεμον ὅλος, ἐνθυμούμενος τό, «Οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν». Εἰς αὐτὰ ὅλα δὲν εἶχον νὰ ἐναντιωθῶ· ἔπειτα βλέπω τὴν λογιότητά σου πλησίον τοῦ ἀγγέλου, ἔτοιμον νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν πλάστιγγα. Τότε ἀληθινὰ ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι, ὅτι ἔχω νὰ μείνω ἀναπολόγητος, μάλιστα βλέπων ὅτι διὰ τὸ ψῦχος (ἐπειδὴ ἦτο χειμὼν) ἦσουν ἐνδεδυμένοι, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καταφορτισμένοι μὲ δύο βαρυτάτας γούνας, καὶ εἶχες ἐπὶ κεφαλῆς σου καλουπάκιον, ὅχι ὡς τὰ σημερινὰ τῶν Χίων, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνα τὰ παλαιά, ὡς ἐφόρει ὁ μακαρίτης Θεόδωρος ὁ Λακάνας, ὁ Χατζῆ Παντελής, καὶ ἄλλοι πρὸ τούτων. Οὐαί, ἔλεγον εἰς ἐμέ! Ἄν ἀναβῇ ὁ Πρωτοψάλτης μὲ τοιαύτην σκευήν, ἡ πλάστιγξ ἔχει νὰ κλίνη ἐξάπαντος. Μὴ ἔχων τί ποιήσω, εἶπον τὸν ἄγγελον ὅτι δὲν στέργω νὰ σὲ ἀναβιβάσῃ οὕτως ἔχοντα ἐπὶ τῆς πλάστιγγος· καὶ αὐτός, αὐθέντα μου, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἤρχισε νὰ σὲ ἐκδύῃ ἐν πρὸς ἐν τῶν ἐνδυμάτων σου, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ μπινισίου, καὶ καταντῶν εἰς τὸν χιτῶνα, εἰς τρόπον ὥστε σὲ ἀφῆκε γυμνόν, πεντάγυμνον, ὡς ἐξῆλθες ἐκ κοιλίας μητρός σου, καὶ ὡς ἀπελεύσῃ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν μητέρα τὴν γῆν.

Μὲ ὅλην τὴν ἀπορίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεν, μὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα ὅχι μόνον διὰ τὴν γυμνότητα εἰς τὴν ὁποίαν σὲ ἔβλεπον, ἀλλὰ προσέτι καὶ διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τὴν ὁποίαν εἶχες, καὶ τὰς ἀράς τὰς ὁποίας ἐξέχεες κατ' ἐμοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ ψύχους. Τέλος πάντων, σὲ ἀνεβίβασε, *τζιπ τζιμπλάκη*, εἰς τὴν πλάστιγγα κατὰ τὴν θέλησίν μου· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; μ' ὅλον τοῦτο, ἡ τρυτάνη ἔκλινε πρὸς τὸ ἔδαφος. Καὶ ὁ ἄγγελος, θέλων νὰ μὲ κατασχύνῃ περισσότερον, «Αὐτὰ» μὲ λέγει, «ὅσα συνεφόρησα εἰς τὴν πλάστιγγα, δὲν εἶναι οὔτε τὸ ἑκατοστημόριον ἐκ πάντων, ὅσα σὲ εὐηργέτησεν ἡ Πρόνοια, καὶ ὅμως ὑπερβαίνουνσι ὅσα κακὰ ἐδοκίμασας. Γενοῦ λοιπὸν εὐγνωμονέστερος καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ «Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἔδωκέ μοι;» Καὶ ταῦτα τὰ λόγια ἦσαν τοῦ ἐνυπνίου τὸ ἐπιθύμιον. Ἐπειτα ἀπέπτη πάλιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς μὲ τοσαύτην ταχύτητα, ὥστε, ἂν δὲ σὲ ἤρπαζον ἀπὸ τὸν πόδα, διὰ νὰ σὲ ἐκβάλω ἀπὸ τὴν πλάστιγγα, ἤθελε βέβαια σὲ συναναβιβάσει μαζὶ τοῦ, καὶ Κύριος οἶδεν, ἂν κατέβαινες πλέον.

Αὐτὸ τὸ ἔκαμα ὅχι φθονήσας τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδόν σου, ἡ ὁποία ἤθελε βέβαια σὲ ἀξιώσει μὲ τὸν Ἐνῶχ καὶ τὸν Ἡλίαν, μὲ προσθήκην νέας ἐορτῆς εἰς τὸ μηνολόγιον· ἀλλ' ἀπορῶν τί ἔμελλα νὰ γενῶ χωρὶς τῆς λογιότητός σου. Ζῆθι λοιπὸν εὐδαιμόνως, καὶ μένε ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν σου, καὶ διὰ τὸν φίλον σου **Κοραῖν**.

Η ΓΡΙΖΕΛΙΣ

Ο μαρκήσιος Γκολτιέρ διετέλει ἐπὶ πολὺν χρόνον ἄγαμος. Οἱ φίλοι αὐτοῦ ταῖς προτροπαῖς καὶ παρακλήσεσιν αὐτῶν ἔπεισαν αὐτὸν νὰ νυμφευθῇ. Ἀνακαλύψας δ' ἐν τινι παρακειμένῃ τῷ πύργῳ αὐτοῦ ἐπαύλει χωρικὴν ἐξόχου ὠραιότητος, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ αὐτὴν ὡς σύζυγον. Ὅθεν διέταξε τὰ τοῦ γάμου καὶ προσεκάλεσεν εἰς αὐτὸν ἅπαν τὸ χωρίον. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα πρὸς τέλεσιν αὐτοῦ, οὗτος, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν εὐγενῶν, καὶ ἐπιβαίνων λαμπροῦ ἵππου, μετέβη εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἐν ᾗ τὴν νεαράν καὶ ὠραίαν εἶδε κόρην. Συναντήσας δ' αὐτὴν καθ' ἣν ὥραν ἐκ τῆς κρήνης ἐπέστρεφεν, ἀπηρυθύνθη αὐτῇ καὶ εἶπε· «Γριζελίς, θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου;» — «Μάλιστα, κύριε», ἀπεκρίνατο αὕτη καὶ ἠκολούθησεν αὐτῷ. Ἡ Γριζελίς ἐγένετο σύζυγος τοῦ μαρκησίου καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πρῶτον μὲν θυγατέρα, εἶτα δὲ υἱόν. Ὁ μαρκήσιος κυριεύεται ὑπὸ φοβερᾶς μανίας. Θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτῆς ἐν πρώτοις τὰ τέκνα, ἐπὶ τῷ λόγῳ δῆθεν ὅπως ἀναθρέψῃ αὐτά· ταῦτα δέ, ἅπερ ἡ δύσμοιρος μήτηρ, θυσιάζουσα τὸ ὕψιστον καὶ ἱερώτατον τῶν

αἰσθημάτων, τὴν μητρικὴν στοργήν, εἰς τὸ συζυγικὸν καθήκον, παρέδωκεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιλογίας· ὁ μαρκήσιος ἔπεμψεν αὐτὰ εἰς τόπον ἀπομεμακρυσμένον, ἐντελλόμενος ὅπως μεριμνήσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀλλ' εἰς τὴν δοκιμασίαν ταύτην οὐδαμῶς ἠρκέσθη ὁ φοβερός σύζυγος, διότι μετὰ τινα ἔτη ἀγγέλλει τῇ Γριζελίδι ὅτι προτίθεται νὰ καταλίπῃ αὐτήν, ὅπως νυμφευθῇ ἑτέραν. Εἰς τὴν σκληράν δὲ ταύτην ἀγγελίαν ἡ Γριζελίς, τὴν ἐξῆς ὠραίαν ἄμα καὶ συγκινητικωτάτην ἔδωκεν ἀπόκρισιν· «Κύριέ μου, πάντοτε ἐσκεπτόμην ὅτι ἡ ταπεινὴ καταγωγὴ μου δὲν συνεβιάζετο ποσῶς μὲ τὴν ὑψηλὴν σας εὐγένειαν. Ὅ,τι δὲ ἐδώκατε εἰς ἐμέ, καθὼς καὶ ὅ,τι ἔδωκεν εἰς ἐμέ ὁ Θεός, ποτὲ δὲν τὸ ἐθεώρησα ὡς δῶρον, ἀλλ' ὡς δάνειον. Ὅσον διὰ τὴν προικὰ μου, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη οὔτε δισακίου οὔτε φορτηγῶν. Ποσῶς δὲν ἐλησμόνησα ὅτι μὲ ἐλάβετε γυμνήν, ἐὰν δὲ σᾶς φαίνεται ἀξιοπρεπὲς τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὰ δύο σας παιδιὰ, νὰ ἐκτεθῇ εἰς ὅλα τὰ βλέμματα, γυμνὴ ἐπίσης θὰ ἐπιστρέψω. Ἐὰν ὅμως καταδέχησθε νὰ δώσητε ἀξίαν τινὰ εἰς τὴν παρθενίαν τὴν ὁποίαν μιὰ φορὰ σᾶς ἔφερα, καὶ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπαναφέρω, ἐπιτρέψατε τοῦλάχιστον νὰ σκεπασθῇ μὲ ἐν ὑποκάμισον».

Καὶ ὁ μαρκήσιος τὸ ἐπέτρεψε· ἀπήτησε δὲ μόνον ὅπως ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐπανέρχεται αὕτη εἰς τὸν πύργον οὐχὶ πλέον ὡς σύζυγος, ἀλλ' ὡς ὑπηρέτρια. Οὕτως ἡ σύζυγος τῆς χθὲς καθίσταται ὑπηρέτρια τῆς νέας συζύγου καὶ ὑπα-

κούει αὐτῇ καὶ παρασκευάζει τὰ τῶν γάμων. Ἐπὶ τέλους ὁ μαρκήσιος, θεωρήσας τὴν δοκιμασίαν ἀρκετὴν, προσκαλεῖ τὴν Γριζελίδα καὶ λέγει αὐτῇ. «Γριζελίς, ἡ κόρη αὐτῇ, τὴν ὁποίαν νομίζεις μνηστήν μου, εἶναι πολὺ νέα· αὐτὴ καὶ αὐτός, ὅστις εἶναι ἀδελφὸς αὐτῆς, εἶναι τὰ δύο μας τέκνα, τὰ ὁποῖα σοὶ ἀφῆρεσα καὶ τὰ ὁποῖα σοὶ ἀποδίδω· ἐγὼ δ' εἰμὶ ὁ σύζυγός σου εἴπερ τις καὶ ἄλλος εὐχαριστημένος ἐκ τῆς συζύγου αὐτοῦ». Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐναγκαλίζεται αὐτὴν θερμῶς καὶ ἀσπάζεται. Ἐκτοτε δὲ ἐτίμα αὐτὴν τὰ μάλιστα καὶ συνέζησεν εὐτυχῆς ἐπὶ χρόνον μακρόν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΛΒΕΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ρ...

Σεβαστοὶ μοι γονεῖς!

Σπεύδω διὰ τῆς παρουσίας μου νὰ σᾶς φανερώσω ὅτι εἶμαι ἀκόμη μεταξύ τῶν ζώντων, τὸ ὁποῖον δὲν ἤμποροῦσα νὰ σᾶς βεβαιώσω ἂν ἀπέθνησκον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὅλοι σχεδὸν ἐφρονέυθημεν εἰς τὴν χθελινὴν μάχην, ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς ἡμῶν, ὅστις ἔγραψε τὸν κατάλογον τῶν ἐπιζήσαντων, μοὶ τὸν ἔδειξε σήμερον τὸ πρωῒ, καὶ εὐχαριστήθη παραπολύ, διότι εἶδον μεταξύ καὶ τὸ ὄνομά μου. Τὸ αὐτὸ ἐλπίζω καὶ διὰ σᾶς, πατέρα καὶ μητέρα μου· διὸ καὶ σᾶς στέλλω τὸν κατάλογον ὑπογεγραμμένον διὰ χειρὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ, διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλλητε· διότι εἶπετε πάντοτε ὅτι εἶμαι ὀλίγον ψεύστης καὶ δυσπιστεῖτε εἰς τοὺς λόγους μου. Ὅλους τοὺς ἡμετέρους ἀσπάζομαι, παρακαλῶ δὲ καὶ τὸν ἅγιον ἐφημέριον νὰ μὲ σθύσῃ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν νεκρῶν, ὅπου λέγουν ὅτι μὲ ἔγραψεν ἐν ἀγνοίᾳ μου καὶ χωρὶς τὴν ἄδειάν μου· διότι ὁ ἀγαθὸς Θεός, ὅστις ἀπὸ αὐτὸν γνωρίζει πλειότερα, μὲ ἀφῆκεν εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ζώντων. Μ' ὅλον τοῦτο, ζωντανὸς ἢ ἀποθαμμένος, θὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντοτε, καὶ θὰ ἦμαι πολὺ ἀνυπόμονος νὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ σᾶς ἴδω καὶ νὰ εἰπῶ καὶ προφορικῶς: Ἰδοὺ ὁ υἱὸς σας Ἰωσήφ.

Ἀπάντησις.

Ἀκριβὲς μου υἱέ!

Βάλλω τὴν χεῖρά εἰς τὸν κάλαμον διὰ νὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι ἡ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ ἐγελάσαμεν ἀπὸ χαράν, βλέποντες ὅτι εἴχομεν ἀπατηθῇ,

περί τῆς εἰδήσεως τοῦ θανάτου σου, καὶ ὅτι δὲν ἤσουν ποσῶς ὑπὸ τὴν γῆν, ἀλλ' ἐπάνω εὐμάρφα καὶ καλὰ καθῶς καὶ πᾶς ἄλλος. Εἴχομεν ἤδη δώσει λειτουργίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς σου, καὶ ὁ ἅγιος ἐφημέριος ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὴν ψάλῃ, δυσχυρίζομενος ὅτι ἀπέθανες χωρὶς ἄλλο, καὶ ὅταν, διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξωμεν τὸ ἐναντίον, τῷ ἐδώσαμεν νὰ ἀνγκνῶσῃ τὴν ἐπιστολὴν σου, μᾶς εἶπεν ὅτι αὐτὴ δὲν ἐσήμαινε τίποτε, καὶ ὅτι ἀναμφιβόλως τὴν εἶχες γράψῃ πρὶν φονεuthῆς, τοῦ ἐπληρώσαμεν τὴν λειτουργίαν, μὲ συμφωνίαν ὅμως νὰ μὴ τὴν ψάλῃ δια τὰς συνελεύσεις....

Ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν ἐφρονεῦθητε εἰς τὴν περί τῆς ὁ λόγος μάχην, πρέπει νὰ δοξάσωμεν τὴν Παναγίαν καὶ τὸν ἅγιον Ἰωσήφ, ὅτι σὺ δὲν ἐμειμήθης τοὺς ἄλλους ὅσοι ἀπέθανον. Ἐμάθχμεν ὅτι ὁ ἀξιωματικός σου ἔλαβε πέντε πληγὰς· ἀλλὰ μᾶς ἐχαροποίησεν ἡ εἰδήσις ὅτι αἱ δύο μόνον ἦσαν καίριαι, καὶ ὅτι ὁ χειρουργὸς ὑπεσχέθη νὰ τοῦ θεραπεύσῃ μὲ πάντα τρόπον τὰς ἄλλας τρεῖς. Εἶθε, διότι εἶνε γενναῖος, καὶ θὰ ἦτο κρῖμα νὰ εἴπῃ τις «ὁ μακαρίτης ὁ ἀξιωματικός».

Πολλὰ ἔως τώρα ἐξωδεύσαμεν διὰ σέ, τέκνον μου, εἴτε ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου σου, ὅστις διήρκεσεν ἕνα μῆνα εἴτε ἐξ αἰτίας τῆς ζωῆς σου ἀπὸ εἰκασιν ἐτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τούτοις πρέπει νὰ σοὶ κάμωμεν κανὲν δῶρον διὰ νὰ σέ συγχαρῶμεν διότι ἀκόμη ζῆς, θὰ λάβῃς ἐσιώκλειστον ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐν χρυσοῦν λουδοβίκιον· καὶ τούτο σοὶ στέλλει ἡ μήτηρ σου ἐν ἀγνοίᾳ μου, διότι ἐγὼ εἶμαι πάντοτε πεπεισμένος ὅτι ὁ μισθός σου σὲ ἐξαρκεῖ, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου, ὅτι δὲν ἔχεις ἄλλο τι νὰ κάμῃς παρὰ νὰ τρώγῃς καὶ νὰ πίνῃς.

Σὲ ἐξορκίζω πρὸ πάντων, υἱέ μου, νὰ μὴθῃς τίποτε καλὸν τώρα ὅπου εὐρίσκεσαι εἰς τὸ τάγμα σου, ἵνα μὴ, ὅταν ἐπιστρέψῃς ὅλοι λέγωσι «Ζῶον ἐπῆγε ζῶον ἐγύρισε.»

Ἐν τούτῳ ὅλοι τὸ γνωρίζουν, εἶμαι καὶ θὰ ἦμαι πάντοτε ὁ πατήρ σου

Ἰγνάτιος.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε γλυκὺ καὶ τρυφερόν μυστήριον, τὸ ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος λατρεύει χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διὰ τί. . . .

Τὸ κάλλος εἶνε τὸ πρῶτον δῶρον τὸ ὁποῖον ἡ φύσις δίδει εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον ταῖς ἀφαιρεῖ.

Ἡ καλλονὴ ἄνευ χάριτος, εἶνε ἄγκιστρον χωρὶς δόλωμα.

Ἡ ὡραία γυνὴ ἀρέσκει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ δὲ ἐνάρετος εἰς τὴν καρδίαν. Ἡ μία εἶνε στολισμός, καὶ θησαυρὸς ἡ ἄλλη.

Συνήθως ἀγαπᾷ τις τὰς ὡραίας ἐκ κλίσεως, τὰς δυσειδεῖς ἐκ συμφέροντος καὶ τὰς ἐναρέτους μετὰ λόγου.

Γυναῖκές τινες εἶνε ρόδα, ἄλλαι εἶνε ἄκανθαι· γυναῖκές τινες εἶνε τὸ μειδίωμα τοῦ Πλάστου, ἄλλαι οἱ μορφασμοὶ αὐτοῦ.

Ἡ γυνὴ εἶνε μέγα παιδίον, τὸ ὁποῖον διασκεδάζουν μὲ

παιγνίδια, ἀποκοιμίζουσιν μὲ ἐπαίνους καὶ ἀπατῶσι μὲ ὑποσχέσεις.

Γαλῇ παίζουσα μὲ ποντικόν, πρὶν ἢ τὸν πνίξῃ, παριστάνει πιστὴν εἰκόνα ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὴν δεσποτεῖαν.

Αἱ γυναῖκες εἶνε δαίμονες, οἵτινες μᾶς στέλλουσιν εἰς τὴν κόλασιν διὰ τῆς θύρας τοῦ Παραδείσου.

Ἡ γυνὴ εἶνε οἰκιακὸς δαίμων, τὸ παίγνιον τῶν ἀνοήτων καὶ ὁ ὀλεθρὸς τῶν σοφῶν.

Ἡ γλυκύτης τῶν γυναικῶν εἶνε ὡς ἡ τοῦ γάλακτος τὸ δοῦρον κόπτει.

«Ἡ γυνὴ σου εἶνε ρόδον», ἔλεγον εἰς τυφλὸν ποιητὴν. «Τὸ ὑπώπτευσά ἀπὸ τὰς ἀκάνθας τοῦ» ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Τότε μόνον δύναται νὰ ὑπάρξῃ φιλία μεταξὺ δύο γυναικῶν, ὅταν πρόκηται νὰ συνομώσουν κατὰ τρίτης.

Αἱ ἐρωτότροποι γυναῖκες ὁμοιάζουν καρπούς τινάς κατὰ τὴν ὄψιν μόνον ωραίους.

Ἡ πλέον ἐρωτευμένη γυνὴ ἔχει πάντοτε δεύτερον ἔρωτα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας της.

Ἡρώτησάν ποτε τὸν Μίλτωνα, ἂν ἐμελέτα νὰ διδάξῃ

πολλὰς γλώσσας εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ. «Εἰς τὰς γυναῖκας ἀπήντησεν, ἀρκεῖ ἡ μία τὴν ὁποίαν ἔχουν.»

Ὁ Σωκράτης ἔλεγε: «Φοβοῦμαι πλειότερον τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς παρὰ τοῦ ἀνδρὸς τὸ μῖσος.»

Τρία τινὰ πρέπει τις ν' ἀποστρέφῃται εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὀκνηροῦ, τὰς συμβουλὰς τοῦ φθονεροῦ καὶ τὴν ἀφροσύνην τῆς γυναικὸς.

Ὅ,τι τρομάζει μίαν γυναῖκα εἶνε ὁ στοχασμὸς ὅτι γηράσκει· πάντως δὲ θὰ ἐλυπητὸ διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον, ἐὰν αἱ ρυτίδες ἀνεφαίνοντο παντοῦ ἄλλοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Δὲν γίνεται ἐρώτησις βαρβαρωτέρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἤθελέ τις κάμει εἰς γυναῖκα περὶ τῆς ἡλικίας της.

Ἐὰν ἡ καλλονὴ ᾗτο τὸ μόνον τῶν γυναικῶν πλεονέκτημα, ὅλαι αἱ δύσμορφοι θὰ ἐκρεμῶντο χωρὶς ἄλλο.

Ἡ γυνὴ παρὰ τοῖς ἀγρίοις λαοῖς εἶνε κτῆνος, παρὰ τοῖς Ἀνατολικοῖς ἐπιπλὸν, καὶ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις παιδίον διεφθαρμένον.

Ἀναγινώσκωμεν εἰς μίαν ἐφημερίδα τὰ ἐξῆς:

Ἀπέθανέ τις ἐσχάτως αὐτοκτονήσας· τὴν ἐπιούσαν τοῦ θανάτου τοῦ εὖρον τὸ ἀκόλουθον ὀλιγόστιχον δελτίον παρὰ τὴν κλίνην τοῦ.

«Τί ἐλαφρότερον τοῦ ἀνέμου; — Τὸ πτερόν.

«Τί ἐλαφρότερον τοῦ πτεροῦ; — Ὁ κονιορτός.

«Τί ἐλαφρότερον τοῦ κονιορτοῦ; — Ἡ γυνή.

«Τί ἐλαφρότερον τῆς γυναικός; — Οὐδέν.

Ὁ ἄθλιος ἡτύτοκτόνησε, διότι οὐδὲν εὔρε τῆς γυναικός ἐλαφρότερον!

Νέοι, οἵτινες ζητοῦν νὰ νυμφευθῶσιν, μοιιάζουσι τοὺς ἰχθεῖς, οἵτινες παίζουν ἐνώπιον τῶν δικτύων ἀλιέως. Σπεύδουν καὶ συνωθοῦνται νὰ εἰσέλθουν. ἐνῶ οἱ ἐν αὐτοῖς κάμουν ματαίας προσπάθειάς ὅπως ἐξέλθωσι.

Δυστυχῆς! ἀπειράκις δυστυχῆς ὅστις δευτέραν φοράν νυμφεύεται. Διὰ τὸν πρῶτον νυμφευόμενον δὲν ἔχω τί νὰ εἶπω· ἡγνῶει εἰς τί ἐξετίθετο. Ἀλλὰ διὰ τὸν δεύτερον;

Ἐπιστολὴ ἱατροῦ Ἀνατολίτου.

Γιδού σενὸρ σταὶ φατράκη (Στεφανάκη) γιδού σας προσκενὸ καὶ ἀροτὸ τὸ ἀκριβὸν σας χατέρι μάλιστα ἀκούο τὴν γκαλὸ ἀγαθίαν σας καὶ τὴν μεγάλιν ἐφίμησίν σου καὶ μεγάλιν χαρὰν λαβάνομε μάλιστα πὸς διὰ νὰ λάβωμεν τὴν ἀντάμεδιν τὰ ὁπία πάθη γίναι ἀπὸ ξοχαδιακὴν ἐξεντέλσματά του τὰ ὁπία δὲν νίνοι ἐπιδίτις γίναι τοῦ ναίρου δισκέλαιον ἀμὰ ὅταν κάμεις καὶ καταθένομεν ἡσαιφκέλαιαν καταγίνεται γίναι πολὰ καλὰ· τάφτα μαῖνο δούλο σας

Θεόδωρις γιατρὸς τοῦ τσελεπὴ γιορδανάκη.

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

Χωρικοὶ τινες ἐζώγρησαν λύκον εἰς τὰ περίξ χωρίου τινός. Ὅποια χαρά! Ἀφ' οὗ τὸν περιέφεραν ἐν θριάμβῳ καθ' ὅλον τὸ χωρίον, τὸν ἔφεραν ἔμπροσθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου, καὶ ἤρχισαν νὰ συζητῶσι μὲ ποῖον θάνατον νὰ τὸν φονεύσωμεν. Αἱ γινῶμαι, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἦσαν ἀντιπρατικά.

— Πρέπει νὰ τὸν ἀνασκοποῖσωμεν, εἶπόν τινες.

— Πρέπει νὰ τὸν φονεύσωμεν διὰ ροπάλων, εἶπον ἄλλοι.

— Ἄν τὸν ἐπνίγαμεν.

— Ὅχι, κάλλιον νὰ τὸν ἐκδάρωμεν ζωντανόν.

— Αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε δυστυχῆς τις σύζυγος. Πρέπει νὰ τὸν νυμφεύσωμεν.

Ἐζήτει τις νὰ νυμφεύσῃ τὸν υἱόν του, ὅτε εἷς τῶν φίλων του τῷ εἶπεν. «Ὁ υἱός σου δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς ἡλικίαν νὰ νυμφευθῇ· πρέπει νὰ περιμένης νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ φρονιμεύσῃ.» — «Καὶ νομίζεις, ἀπήντησεν ὁ πατήρ, ὅτι ὅταν φρονιμεύσῃ θὰ θελήσῃ νὰ νυμφευθῇ ποτε;»

Εὐγενῆς τις κύριος ἡγάπησε περιπαθῶς πτωχὴν νεάνίδα· ἀλλὰ θέλων ν' ἀπαλλαχθῇ ταχέως, πολλάκις ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτήν. Καὶ ὅμως τὸ πάθος του ἦτο σφοδρότατον. «Ἄ!

εἶπεν ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ τὴν νυμφευθῶ, διὰ νὰ παύσω τοῦ νὰ τὴν ἀγαπῶ.»

— Ἄνὴρ καὶ γυνή, ἔχοντες καθημερινῶς ἔριδας, ἦσαν εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ χωρισθῶσιν, ὅτε ἡ γυνὴ προσποιουμένη ὅτι ἀσθενεῖ, εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ὅτι ἡσθάνετο ἐγγὺς τὸν θάνατον, καὶ ὅτι, ἵνα μὴ δώσωσιν εἰς τὸν κόσμον ἀφορμὴν κατηγοριῶν, ἤθελεν εἶσθαι καλλίτερον νὰ χωρισθῶσιν οἰκειοθελῶς, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινὰ ἐξοχὴν τῶν νὰ διέλθῃ τὰς ἐπιλοιπούς ἡμέρας τῆς. Ὁ σύζυγος ἐδέχθη προθύμως ταύτην τὴν πρότασιν, καὶ τὴν ἠρώτησε μόνον ποίαν τὸν ἐσυμβούλευε νὰ νυμφευθῇ μετὰ τὸν θάνατόν τῆς.—«Τὸν πρωτομεγάλον διάβολον» ἀπήντησεν ἐκείνη μανιωδῶς.—«Τὸν διάβολον! Τοῦτο δὲν εἶνε δυνατὸν φιλτάτη μου· τὸ ἀπαγορεύουν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες, διότι ἐνυμφεύθην τὴν θυγατέρα του.»

Δύο χωρικοὶ συνδιελέγοντο περὶ τῆς προμηνυομένης καλοκαιρίας καὶ πολυκαρπίας. «Ἄν ἀκόμη 15 ἡμέρας ἐξακολουθήσουν αἱ βροχαί, ἔλεγεν ὁ εἷς, ὅλα θὰ ξεφυτρώσουν.» «Ἄ! Θεέ μου! Τί λέγεις, φίλε μου; ἀπήντησεν ὁ ἄλλος· καὶ τότε τί θὰ γίνω ἐγώ, ὅστις ἔχω δύο γυναῖκας καταβουλευμένας εἰς τὸ νεκροταφεῖον;»

«Τί θέλεις νὰ σοὶ προσφέρω διὰ τὴν ἐορτὴν σου;» ἔλεγε νεανίας τις πρὸς τὴν ἐρωμένην του.

—«Ἐπιθυμῶ ἐν κασμίρι ἢ ἐν βραχιόλι· πλήν ἀμηχανῶ ποῖον νὰ ἐκλέξω.»

—«Καὶ ὅμως δὲν ἠμπορῶ νὰ σοὶ δώσω καὶ τὰ δύο, φιλτάτη μου.»

—«ὦ, ὄχι βέβαια· ἀλλ' εἰζεύρεις τί ἐσκέφθην ἀκριβέ μου; Ἐπειδὴ ἐορτάζω δις ἐντὸς ἐνὸς μηνός, νὰ μοὶ δώσης τὸ κασμίρι μεθαύριον τῆς Παναγίας Αὐγούστου 15 ἡμέραν τοῦ ὀνόματός μου, καὶ τὸ βραχιόλι εἰς 8 Σεπτεμβρίου ἡμέραν τῶν γενεθλίων μου.»

Ἀμαξηλάτης τις, σείων τὴν μάστιγά του, ἔλεγεν. Ἴδου ἡ εἰρήνη τῆς οἰκίας μου.

— Δέρνεις λοιπὸν τὴν γυναῖκά σου, τῷ εἶπέ τις.

— Βέβαια, ἀπήντησεν.

— Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα.

— Καὶ διατί; Μήπως δὲν κτυπῶ καὶ τὸ ἄλογόν μου ὅταν δὲν περιπατῇ;

— Δὲν ἠμπορεῖς νὰ συγκρίνης μὲ τὸ ἄλογόν σου τὴν γυναῖκά σου.

— Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ· διότι αὐτὴ εἶνε πλέον πεισματάρα.

— Τί σὲ πειράζει τὸ πείσμα τῆς; Εἶνε ἄνανδρον τὸ νὰ θυμόνῃ τις κατὰ τῆς γυναικός του.

— Ἄ, κύριε· ἐγὼ τῆς ταῖς βρέχω, ἀλλὰ δὲν θυμόνω ποτέ.

Κυρία τις, ἀρκετὰ νέα εἰσέτι καὶ ὠραιότητα, ἀτενίζουσα

φιλαρέσκως ἐντὸς κατόπτρου, ἔλεγεν εἰς τὴν πλησίον καθημένην νύμφην της. — «Τί ἔδιδες κόρη μου, νὰ εἶχες τὸ πρόσωπόν μου;» «Κυρία, ἀπεκρίθη ἡ νεαρά γυνή, ὅ,τι ὑμεῖς ἠθέλετε δώσει νὰ ἔχητε τὴν ἡλικίαν μου.»

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

Δεχθῆτέ το, παρακαλῶ, εἶπε νεανίς τις προσφέρουσα εἰς νέον μῆλον καθαρισμένον.

— Ἄ, ὅλον ὄχι, φίλη μου, εἶπεν αὐτός· ἂν ἀγαπᾶτε, δότε μοι μόνον τὴν καρδίαν.

Δὲν ἐπεθύμουν ἄλλο, εἶπε νεανίας τις πρὸς κυρίαν ἀναγινώσκουσαν, ἢ νὰ ἤμην βιβλίον σας.

— Καὶ ἐγὼ τῷ ἀπεκρίθη ἐκείνη δὲν ᾔθελον, φίλε, λυπηθῇ τότε ὅσα καὶ ἂν μοι ἐζήτουν δι' ἐν καλὸν δέσιμον.

Πατήρ τις ἔγραψεν ἐσχάτως πρὸς τὸν υἱόν του τὰ ἐξῆς:
«Υἱέ μου πληροφοροῦμαι ὅτι καπνίζεις κατὰ κόρον, καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ κόψῃς τὸν καπνόν.» Ὁ δὲ υἱὸς ἀπήντησε.

«Πάτερ μου, μὴ δίδε πίστιν εἰς ὅσα σὲ λέγουν. Ἐγὼ πίνω πάντοτε τὸν καπνὸν κομμένον, διότι τὰ ποῦρα μὲ βλάπτουν.»

Χαρακτηριστικὰ τῆς ὥραιότητος.

Τριάκοντά τινα εἶνε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὥραιότητος, τὰ ἐξῆς, ἀνὰ τρία σημειούμενα.

Τρία λευκά. — Τὸ δέρμα, οἱ ὀδόντες καὶ αἱ χεῖρες.

Τρία μαῦρα. — Οἱ ὀφθαλμοί, τὰ ὀφρύδια καὶ αἱ βλεφαρίδες.

Τρία κόκκινα.— Τὰ χεῖλη, αἱ παρειαὶ καὶ οἱ ὄνυχες.
 Τρία μακρά.— Τὸ ἀνάστημα, τὰ μαλλιά καὶ αἱ χεῖρες.
 Τρία κοντά.— Οἱ ὀδόντες, τὰ ὦτα καὶ οἱ πόδες.
 Τρία πλατέα.— Τὸ στῆθος, τὸ μέτωπον καὶ τὸ μεσόφρυον.
 Τρία στενά.— Τὸ στόμα, ἡ μέση καὶ τὸ ὑποκνήμιον.
 Τρία χονδρά.— Ὁ βραχίον, ὁ μηρὸς καὶ ἡ κνήμη.
 Τρία λεπτά.— Οἱ δάκτυλοι, τὰ μαλλία καὶ τὰ χεῖλη.
 Τρία μικρά.— Ἡ κεφαλὴ, ὁ πῶγων καὶ ἡ ρίς.

Σύντομος διαθήκη.

Ἀποθανῶν τις τῷ 1792 ἀφῆκε τὴν ἐξῆς διαθήκην:
 «Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου
 Πνεύματος.
 Δὲν ἔχω τίποτε. Χρεωστῶ πολλά! Ἀφίνω τὰ ἐπίλοιπα
 εἰς τοὺς πτωχοὺς.»

Περίεργος στατιστική.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν λαλουμένων γλωσσῶν εἶνε 3629, μὴ
 συμπεριλαμβανομένων τῶν διαλέκτων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δια-
 φόρων θρησκειῶν εἶναι 1000. Ἡ ἐτησία θνησιμότης τῆς
 σφαίρας εἶνε 33,733,333, ἡ ἡμερησία 91,554, ἡ ὥριαία
 3,380. Τοῦτέστι 92 θάνατοι κατὰ λεπτὸν καὶ εἰς ἀνὰ
 δευτερόλεπτον.

Ὁ γενικὸς μέσος ὅρος τῆς ζωῆς εἶνε 32 ἔτη.

Τὸ τέταρτον τοῦ πληθυσμοῦ ἀποθνήσκει πρὸ 7 ἐτῶν. Τὸ
 ἥμισυ ἀποθνήσκει πρὸ 47 ἐτῶν.

Ἐπὶ 100,000 ἀτόμων τὸ ἐν φθάνει εἰς τὴν ἡλικίαν
 τῶν 100 ἐτῶν. Ἐπὶ 500 προσώπων, ἐν φθάνει τὴν ἡλι-
 κίαν τῶν 90 ἐτῶν.

Οἱ ἱερεῖς ἀφικνοῦνται εἰς τὴν πρεσβυτέραν ἡλικίαν. Οἱ
 ἱατροὶ ἀποθνήσκουσι νεώτεροι ὄλων.

Ἐπὶ τέλους τὸ ὄγδοον τῶν ἀρρένων εἶνε στρατιῶται.

Ῥητὰ διασήμων ἀνδρῶν.

Ἄν ἔλειπεν ἡ γυνή, ὁ ἀνὴρ θὰ ἦτο τραχύς, βάναιστος,
 μισάνθρωπος, καὶ θὰ ἡγνόει τί ἐστὶ χάρις, διότι χάρις εἶνε
 τοῦ ἔρωτος μειδίαμα.

(Σιατωβριάν.)

Κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἢ μετὰ γυναικὸς μαχί-
 μου, γλωσσώδους καὶ ὀργίλου.

(Σολωμών.)

Σοφαὶ γυναῖκες ὠκοδόμησαν οἴκους, ἡ δὲ ἄφρων κατέ-
 σκαψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς.

(Σολωμών.)

Ἡ φύσις τότε μόνον παράγει γυναῖκας, ὅταν δὲν κατορ-
 θώσῃ νὰ πλάσῃ ἄνδρας.

(Ἀριστοτέλης.)

Καὶ ὁ Θεὸς ἐπεχείρησε νὰ φιλοπονήσῃ συγγράμματα πεζογραφία του εἶνε ὁ ἀνὴρ, ποίησίν του ἡ γυνή.

(*Μέγας Ναπολέων.*)

Ἡ γυνὴ εἶνε τὸ καλλιτέχνημα τοῦ Πλάστου.

(*Λέσιγγ.*)

Ἡ γυνὴ εἶνε τῆς πλάστεως τὸ ἀριστούργημα, μετέχει καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀγγέλου.

(*Βαλζάκ.*)

Εὐκολώτερον εἶνε νὰ εὑρεθῇ κόραξ λευκός, ἢ γυνὴ ἀγαθὴ.

(*Ἅγιος Γρηγόριος.*)

Ἡ γυνὴ εἶνε τὸ ὠραιότερον τῶν πτηνῶν.

(*Ἀλφρέδος δὲ Μυσσέ.*)

Γυνὴ ἀγαθὴ εἶνε πτηνὸν μυθῶδες, ἀνεύρετος φοῖνιξ.

(*Ἰερὸς Ἰερώνυμος.*)

Ἡ γυνὴ εἶναι ἔδесμα ἀντάξιον τῶν Θεῶν, ὅταν . . . ὁ Διάβολος δὲν τὸ καρυκεύσῃ.

(*Σαίξπηρ.*)

Οὐχὶ ἀδίκως ἡ νῆσος Ἰθάκη ἐγένετο ἐν τῇ ἱστορίᾳ περὶ φημος· μία γυνὴ ὑπῆρξεν ἐκεῖ πιστή.

(*Stahl.*)

Πάντες τῶν ἀνδρῶν οἱ συλλογισμοὶ καὶ αἱ εὐφυολογίαι, κατὰ προσθήκην, δὲν εἶναι ἀντάξιοι ἐνὸς αἰσθήματος τῆς γυναικός.

(*Βολταίρος.*)

Εὐτυχέστερος ὢν ἐκείνου (τοῦ Δελαμβέρ) ἔζων ἐν μέσῳ θελκτικωτάτων γυναικῶν, χωρὶς νὰ συνδέωμαι πρὸς οὐδε-

μίαν διὰ τῶν δεσμῶν τῆς δουλείας.... Αἱ μετ' αὐτῶν συνδιαλέξεις ἦσαν εἰς ἐμὲ σχολεῖον χρήσιμον ὅσῳ καὶ ἐπαγωγόν, καὶ ἐπωφελομένην, τὸ κατὰ δύναμιν τὰ μαθήματα αὐτῶν. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γράφῃ μετ' ἀκριβείας, δυνάμεως καὶ ἰσχύος, δύναται νὰ συμβοῖ καὶ μετὰ μόνων τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' ὁ θέλων νὰ δώσῃ εἰς τὸ ὕψος αὐτοῦ εὐστροφίαν, τερπνότητα, γλυκύτητα, καὶ τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο, ὅπερ καλεῖται χάρις, καλῶς θὰ πράξῃ, νομίζω, νὰ ζῇ μετὰ γυναικῶν. Ὅταν ἀναγινώσκω ὅτι ὁ Περικλῆς ἔθυε καθ' ἐκάστην ταῖς χάρισιν, οὐδὲν ἄλλο ἐννοῶ ἐκ τούτου, εἰμὴ ὅτι καθ' ἐκάστην προεγεύετο μετὰ τῆς Ἀσπατίας.

(*Marmontel.*)

Ἡ ἐναρετωτέρα γυνὴ ἔχει τὸν νικητὴν τῆς. Ἐὰν δὲ ἐξακολουθῇ οὕσα ἐνάρετος, τοῦτο δηλοῖ ὅτι δὲν ἀπῆντησεν αὐτὸν εἰσέτι.

(*Prince de Ligne.*)

Ἡ καρδίᾳ τῆς φιλαρέσκου γυναικὸς εἶνε ὡς ρόδον, τοῦ ὁποῖου ἕκαστος ἐραστὴς συνεπιφέρει ἐν ρόδον ἀπερχόμενος, καὶ μετ' ὀλίγον μόνῃ ἢ ἀκανθα μένει τῷ ἀγαθῷ συζύγῳ.

(*Σοφία Ἀγρου.*)

Ἡ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς ὁμοιάζει πρὸς τὰ μικρὰ ἐκεῖνα κιβώτια τῶν νηπίων, ἅτινα, κατὰ τὸ φαινόμενον περιέχουσι ζακχαρωτά, ἀλλ' ὡς τὰ ἐγγίσῃ τις ἀνοίγουσι καὶ ἐκπηδῶσι πολύμορφοι δαίμονες.

(*Ἀρώνυμος.*)

Ἄν οἱ ἄγγελοι κατήρχοντο τοῦ οὐρανοῦ, ὅλοι αἱ γυναῖ-

κες ἤθελον τοὺς συζευχθῇ, καὶ ἂν οἱ διάβολοι ἀνῆρχοντο ἔπειτα ἐκ τῆς κολάσεως, ὅλαι αἱ γυναῖκες ἤθελον χωρισθῇ τῶν ἀγγέλλων.

(Διάβολος.)

Ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες θὰ ἐνυμφεύοντο καὶ τὸν διάβολον ἂν ἦτο πλούσιος.

(Βίκτωρ Οὐγκώ.)

Ἀλλοίμονον ἂν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ αἱ γυναῖκες παρασταθῶσιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν! οὐδὲν ἄπιθανον νὰ ἐμβάλλωσιν ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

(Ἀνώνυμος.)

Περσικὴ ἐπιγραφὴ.

Εἰς ἀπόκεντρον μέρος τῆς Περσίας ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως τάφος, φέρων τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν χρυσοῖς γράμμασι κεχαραγμένην.

«Ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα ὑποτεταγμένην, δὲν ἔχει ἀνάπαυσιν. Ὁ μὴ ἔχων περιουσίαν, δὲν ἔχει πίστωσιν. Ὁ μὴ ἔχων τέκνα, δὲν ἔχει ἰσχύν. Ὁ μὴ ἔχων συγγενεῖς, δὲν ἔχει στήριγμα. Ἀλλ' ὁ μὴ ἔχων κανὲν ἐξ ὅλων τούτων, ζῇ ἄφροντις καὶ ἀμέριμνος.»

Ἀστεῖα.

Ἀπειλή. Γασκόνος καὶ Παρισινὸς ἦλθον εἰς ρῆξιν, ἀλλὰ τοὺς ἐφιλίωσαν πάραυτα. «Εἶσαι εὐτυχής, εἶπεν ὁ Γασκόνος εἰς τὸν Παρισινόν, διότι με ἡῦρες εἰς στιγμὰς εἰρηνικῆς διαθέσεως· διότι ὀλίγον ἀκόμη ἂν δυσηρεστούμην, ἤθελα σὲ τινάξει τόσον ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, ὥστε αἱ μυῖαι θὰ εἶχον καιρὸν νὰ σὲ φάγουν πρὶν πέσης εἰς τὴν γῆν.»

Ἐπεσέ τίς ποτε ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀναβάθρας χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. «Δόξασε τὸν Θεὸν τῷ εἶπεν εἰς τῶν παρευρεθέντων, ὅπου δὲν ἐκτύπησες.»

— «Πῶς νὰ τὸν δοξάσω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅπου οὐδὲ ἓνα σκαλοπάτι μοῦ ἐχάρισε;»

Προσεκλήθη τις ὡς μάρτυς εἰς ἓν κακουργιοδικεῖον, καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ σειρὰ νὰ ζητήσουν τὴν μαρτυρίαν του, «Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ πρόεδρος, εἰπέ πῶς ἤρχισεν ἡ φιλονεικία;»

— «Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ μάρτυς, αἱ ἴδιαι φράσεις τὰς ὁποίας μετεχειρίσθη ὁ ἐναγόμενος. Εἶσαι ἓνα ζῶν, εἶσαι ἓνας μασκαρᾶς, εἶσαι....» Ὁ πρόεδρος, ἰδὼν ὅτι τὸ ἀκροατήριον ἤρχισε νὰ γελᾷ, τὸν διέταξεν εἰπών. «— Ἀποτάθητι φίλε εἰς τοὺς ἐνόρκους.»

Γελωτοποιός τις εἶπεν εἰς Βασιλέα. «Μεγαλειότατε, εἰς ἐκ τῶν αὐλικῶν σου με ἐφοβέρισεν ὅτι θὰ με φονεύσῃ.»

— « Ἄν πειράξῃ τὴν ζωὴν σου, ἀπήντησεν ὁ Βασιλεὺς, θά τὸν στείλω εἰς τὴν ἀγχόνην. »

— « Καλλίτερον ἤθελεν εἶσθαι, Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ὁ γελοτοποιός, νὰ τὸν ἔστελλες πρὶν πειράξῃ τὴν ζωὴν μου. »

— Ἐπιπλήττων τις τὸν ἀνεψιόν του διὰ τὰ τρελλὰ ἔξοδά του, τῷ ἔλεγεν. « Ἔχεις χρέη παντοῦ· ἀπέκαμα νὰ πληρῶν· χρεωστεῖς καὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν διάβολον. »

— « Ἴσα, ἴσα, θεῖέ μου, εἶπεν ἐκεῖνος, ἀνεφέρατε δύο πρόσωπα, εἰς τὰ ὅποια οὐδὲ ὀβολὸν χρεωστῶ. »

— Τοκογλύρος τις ἔπνεε τὰ λοίσθια, καὶ ὅτε ὁ ἐλθὼν ἱερεὺς τῷ ἔβαλεν εἰς τὴν χεῖρα ἀργυροῦν σταυρόν. « Εἶνε πολὺ ἐλαφρὸς, εἶπεν· ἀδύνατον νὰ δανείσω πλειότερα τῶν 50 φράγκων ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ ἐνέχυρον. »

— Ἐμπορός τις εἰς τὸν ὁποῖον εἶπον νὰ ὑπογράψῃ τὸ βαπτιστοχάρτιον ἑνὸς τῶν τέκνων του, ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἔγραψε. « Π. Ν. καὶ Συντροφία. »

— Ἰατρός τις προσεκλήθη νὰ ἐπισκεφθῇ ἀσθενῆ. Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πάσχοντος, « Εἶνε πολὺ βαρειά, εἶπε. »

— « Καὶ τί ἔχει, ἱατρέ; »

— « Πορφυρίτιν. »

— « Ἀλλὰ πόθεν τὸ ἐσυμπεραίνετε; »

— « Ἀπὸ τὰς χειρὰς του· δὲν βλέπεις πόσον εἶναι κόκκιναι; »

— « Ἀλλ' ἱατρέ μου, τοιαῦται εἶνε πάντοτε, διότι εἶνε βαφεύς. »

— « Ὁ σύζυγός σου εἶνε βαφεύς; καὶ διατί δὲν μὲ τὸ εἶπες πρὶν; »

— Διάσημός τις μέθυσος, ὅστις ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς του δὲν ἔπιε νερόν, βλέπων τὸν θάνατον πλησιάζοντα, ἐζήτησε μεγάλην στάμναν ὕδατος, εἰπών. « Ὅταν τις ἀποθνήσκῃ, πρέπει νὰ φιλιώνεται μὲ τοὺς ἐχθρούς του. »

— Πραγματευτῆς δυσειδαίμων εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ὑπηρέτην αὐτοῦ. Ἰωάννη, ἔβαλλες νερὸ εἰς τὸ ραχί;

— Μάλιστα.

— Ἐβαλλες ἄμμον εἰς τὴν ζάχαριν;

— Μάλιστα.

— Ἐβρεξες τὸν καπνόν;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν κόπιασε μαζή μου εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς.

	Σώμ.
Ὁ Ἐφέσου Κωνσταντῖνος	5
Ὁ Ἡρακλείας Γερμανός	5
Ὁ Νικαίας Ἱερώνυμος	5
Ὁ Σμύρνης Βασίλειος	5
Ὁ Γάνου καὶ Χώρας Διονύσιος	5
Ὁ Ἀγχιάλου Βασίλειος.	5
Ὁ Λήμνου Ἀθανάσιος	5
Ὁ Σισανίου Ἀθανάσιος	5
Ὁ Καρπάθου καὶ Κάσσου Σωφρόνιος	5
Ὁ Ἐλευθερουπόλεως Διονύσιος	5
Ὁ Τοποτηρητῆς τῆς Μεγάλης Πρωτοσυγκελίας Ἀγιος Λιτίτης Βασίλειος	5

Σώμ.	Σώμ.
Ἡρακλῆς Σαμμαρίπας 50	Μιχαήλ Μουρκίδης
Χρῆστος Γεωργιάδης 4	Ἀνδρέας Καμίλης
Εὐστράτιος Γ. Παπαδόπουλος	Στέφανος Λογαρίδης
Γεώργιος Πρωγάκης 5	Κωνσταντῖνος Ψάχος
Χρῆστος Σακελλαρίδης	Δημ. Μπαλαμπάνης
Κωνσταντῖνος Φιλιππάκης	Ἰωάννης Λαμπαδαρίδης
Παρασκευᾶς Σταύρου	Σταῦρος Ζεμπουλίδης
Ἑρμαννουήλ Φιλιππάκης	Ἰωάννης Κομισόπουλος ἱατρός
Κυριάκος Βοσνόπουλος	Παναγιώτης Ἀγγελίδης
Κωνσταντῖνος Κωβαῖος	Ἀναστάσιος Γουναρίδης
Ἱερεὺς Ἀπόστολος Ἀθούσης	Δημήτριος Τσαγκόπουλος 4
Ἱερεὺς Δημήτριος Κούρτης	Κωνσταντῖνος Λέκας
Κωνστάντ. Ξυδάκης Ἱεροδιάκ.	Ἀναστάσιος Μπερμπερόπουλος
Ἰωάννης Βαπόρης Κεχαγιᾶς	Γεώργιος Πασχαλίδης φαρμ.
Ἀριστοτέλης Α. Παπαδάκης	Νικόλαος Ἐλευθεριάδης 4
Νικόλαος Π. Σταυρίδης	Δημήτριος Εὐελπίδης ἱατρός
Γεώργιος Νικολαΐδης Ρύσιος	διευθυντὴς Ἑθν. Νοσοκομ. 4
Νικόλ. Κωνσταντινίδης φαρμ.	Χρῆστος Βασιλειάδης
Γεώργιος Βιολάκης Πρωτοψάλ-	Ἀντώνιος Ἀφεντάκης
της Πατριαρχικοῦ ναοῦ	Γεώργιος Ν. Γραμματόπουλος
Ἀρ. Νικολαΐδης Λαμπαδάριος	Ἰωάννης Δ. Μέλας
Ἰάκωβος Ναυπλιώτης Α'. Δο-	Νικόλαος Δ. Μέλας 2
μέστικος	Ἰωάννης Δ. Σιδέρης
Κωνσταντῖνος Β'. Δομέστικος	Γεώργιος Μοσχονᾶς
Γεώργιος Ψυχούλης	Γεώργιος Δάτσης
Πολυχρόνιος Παχειδης	Δ. Θεοφιλίδης

Σώμ.	Σώμ.
Λεωνίδας Νόιος	Ἰωσήφ Ψάλτης
Γεώργιος Κατσελῆς	Κωνσταντῖνος Σταυρίδης
Θεοδώρα Α. Παπαηλία	Σωκράτης Σερκφειμίδης
Ἰωάννης Πονηρίδης	Ἰωσήφ Σταυρόπουλος
Δημήτριος Μοστράτος	Γεώργιος Ξανθόπουλος 4
Ἀρκάδιος Μοστράτος	Θεόδωρος Παπαδόπουλος 4
Παναγ. Νικολαΐδης 2	Βασίλειος Ἀναστασιάδης
Νικόλαος Μπανάνος 2	Ἰάκωβος Λαγκάδης
Ἡλίας Λαζαρίδης	Σταῦρος Βραχάκης
Χριστόφορος Σταμούλης	Σταῦρος Βρυώνης
Δράκων Ν. Θωμάρης	Ἰφιγένεια Σανιδοπούλου
Σταῦρος Ν. Θωμάρης	Εὐστράτιος Μαρτίνος
Ἀνδρέας Ρ. Φιωρέντζης	Μενέλαος Π. Παπᾶ 2
Νικόλαος Ἰωαννίδης	Γεώργιος Φραγκάκης
Νικόλαος Ι. Χώτζης	Γεώργιος Οἰκονομίδης
Μωϋσῆς Δάνις	Νουριντζιάν
Ἰωάννης Ἀρβανιτάκης	Ἀχιλλεὺς Δημητριάδης ἱατρός
Ζαχαρίας Α. Ζαχαριάδης	Στυλιανὸς Χρηστοφίδης
Περ. Α. Ζαχαριάδης	Γεώργιος Οἰκονομίδης
Περικλῆς Κοεμτζόπουλος	Γεώργιος Παντολεοντίδης
Βασίλειος Γ. Ὀνουφριάδης	Ἰωάννης Ἀργύρης
Ἀντώνιος Ν. Γριπιώτης 4	Κωνσταντῖνος Ἀργύρης
Πέτρος Ν. Ἀντίππας 4	Δημήτριος Μπόρατζης
Μιχαήλ Α. Ἀκτίπης 5	† Ὁ Μυρέων Γερμανὸς Θεοτοκᾶς
Μάρκος Γ. Λάγκας ἀρχιτ.	Θεοχαρίδης
Στυλιανὸς Τσόλκας ἀρχιτ. 2	Νικόλαος Κουκίδης

Σώμ.	Σώμ.
Ἰωάννης Δ. Διαθεσόπουλος	Ἐδουάρ Περέζ
Ἀγγελος Φ. Γηλαδαρόπουλος	Ἰωσήφ Χαριτόπουλος
Σωκράτης Χρυσαφίδης	Ἑρνέστος Κόμενδίκερ
Ἀντώνιος Σκορδαῖς	Γεώργιος Πεστελματζόγλους
Ἰωάν. Γραμμαντάνης ἱατρός	Μιλτιάδης Σκαραμαγκᾶς
Κωνσταντῖνος Ν. Σουμελάς	Ὀδυσσεὺς Μοσχούτης
Γεώργιος Κυριαζίδης	Ἡρακλῆς Μακίσουγλους
Ἑμμανουήλ Σερπίνης	Ζάκ Λογοθέτης
Νικόλαος Ραφτόπουλος	Ν. Ε. Σπανελλης
Στέργιος Α. Χάτσου	Δημήτριος Καμίλης
Βασίλειος Ἀφεντούλης	Ἰωάννης Βασιλειάδης
Σταῦρος Νεόκοσμος	Κωνσταντῖνος Στεφανίδης
Θεόδωρος Σταυράκης	Νικόλαος Βούρος 2
Κωνσταντῖνος Μουρκίδης	Παρίσης Νικολαΐδης
Ἰωάννης Γκούμας	Ἀπόστολος Ἡλιάδης
Δημήτριος Βεργίδης	Ἀντώνιος Φιλιππάκης
Παναγιώτης Δεσποινάκης	Δ. Πετσόπουλος
Γεωργία Σπηλιανᾶκη	Γεώργιος Κέββας
Νικόλαος Καρδομάτης	Νικόλαος Γιαννακόπουλος
Νικόλαος Μηχιώτης 2	Γεώργιος Ἰωαννίδης
Φρ. Μεζίκης 2	Κλεάνθης Ἰακωβίδης
Θεόδωρος Χριστοδουλίδης	Ἀγαθοκλῆς Λαγουδάκης
Νικόλαος Κριμιζάκης 15	Οἰκονόμ. Καλλίν. Μιχαηλίδης
Λεωνίδας Λεκός	Ἐκ Τούσλων 10
Νικόλαος Ὁχανίδης 4	Ἀρχιμ. Θεόδ. Μαντζουρανῆς 2
Παναγ. Ἐγγονόπουλος	Ἱερεὺς Ἀντώνιος Ἀντωνιάδης

Σώμ.	Σώμ.
Ἱερεὺς Ἡλίας ἐφημ. Ἀγ. Ἰωάν.	Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.
Ἱεροδ. Νικόλαος Ἀγ. Ἰωάν.	Ἑλένης Κ. Ροντάκη
Νηλεὺς Καμαράδος	Φλ. Νικολαΐδου
Ἱεροδ. Γεώργ. Βούκουνας μους.	Ἀγλαΐα Κωνσταντινίδου
Ἀρχιμανδρ. Στέφανος ἱερ. πρ.	Ἑλένη Πασχαλίδου
Παναγίας Καφατιανῆς	Ρωμαλέα
Ἱεροδ. Κωνσταντ. Ζαλομῆχος	Ἀνώνυμος
Ἱερεὺς Μιχαὴλ Ψαρρός	Ἰωάννης Στ. Γεωργιάδης
Ἰω. Μάκρας Ἱεροδ. Ἀγ. Νικολ.	Ν. Ἀρκαλίδης
Ἀθανάσ. Ἰωάν. καθηγητῆς 5	Ἑλένη Κ. Ροντάκη
Ἰωάννης Ἀγαδάκης	
Παντ. Παναγ. Μπασματζόγλ.	Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.
Ἱεροδ. Γεννάδιος Θέμελις	Εἰρήνης Χρ. Σακελλαρίδου
Ἱεροδ. Ἀθανάσιος Κρητικός	Ὀλγα Ἰγγλέση
Μιλτιάδης Ἀντίππας	Κοραλία Σταματοπούλου
Στέφανος Καραβαγλίδης	Δ. Σιμωνίδης 2
Δημήτριος Μαυρίδης	Βεργινία Κοβαλακίδου
Λάμπρος Ψαρρόπουλος	Ἀνώνυμος
Πέτρος Δημητριάδης	Ἰωάννης Βερβέρης
Μενέλαος Ταρλίδης	Ὀδυσσεὺς Δεγαΐτας
Βλαδίμηρος Μιχαηλίδης	Catherine A. Sakellarides
Στέφανος Μαραγκός	Γεώργιος Κ. Νικολόπουλος
Στέφανος Ἀθανασιάδης	Δ. Ν. Μοσχόπουλος
Κωνσταντῖνος Διαμαντίδης	Μαρίκα Λουκατράδη
Ἀλέξανδρος Καλούμενος	Ἀθηνᾶ Καλτσουνίδου
	Δωροθέα Σακελλαρίδου

Σώμ.	Σώμ.
Εἰρήνη Σακελλαρίδου	Νικόλαος Παρίσης
Γ. Α. Παπαγιαννόπουλος 2	Μιχαήλ Μορφιάδης
Γεώργιος Φωτιάδης	Ἀλεξάνδρα Μαυρομμάτη
Ἀντώνιος Φρέντις	
Δ. Κ. Παρασκευᾶς	Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.
Ἐμμανουήλ Ἀντωνιάδης	Ἐλισάβετ Ἰωαννίδου
Δ. Φλώρος	Ἑλένη Γουλτζίδου
Καλλίας Γουλιάρης	Ἐλισάβετ Τσακκαλοπούλου
Γεώργιος Διβέρης	Κλειῶ Βόζοβιτς
Σταῦρος	Θεόδωρος Καλλιγῆς
Ἰάκωβος	Λευκὴ Ἀριστοβούλου
Ἡλίας Ζαφειρόπουλος	Σουλτάνα Μανικοπούλου
Νικόλαος Βασιλείου	Ἀναστασία Ἰωαννίδου
	Ἑλένη Ἀλμυράχου
Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.	Χρηστίνη Ἰωαννίδου
Εὐθαλίας Ἀπολλωνάτου	Ἑλένη Β. Ἰωαννίδου
Εὐστάθιος Ἀπολλωνάτος	Πρ. Σ. Βαϊζίνης.
Σπυρίδων Ἀπολλωνάτος	Ἐλισάβετ Ἰωαννίδου
Γ. Ἀπολλωνάτος	
Marie Apollonatos	Οἱ ἐν Διπλοκιονίῳ
Ε. Apollonatos	Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.
Ἰωάννης Π. Δελλατόλας	Ἄρης Δάντση
Δ. Βαρσάμης	Ἀρτεμισία Βιτσαρᾶ
Βαλεντίνη Μορφιάδου	Ροζαλία Χρηστίδου
Θ. Π. Μορφιάδου	Ἄννα Εὐστρατιάδου
Βικτωρία Παρίση	

Σώμ.	Σώμ.
Ἰάκωβος Δ. Ρίζος	Ἄννα Κωνσταντοπούλου
Δημήτριος Ἀντωνικόπουλος	Γεώργιος Π. Κάλμεντκας Χῆτος
Ἰωάννης Κόντης ἰατρός	Ἄννα Εὐγενίδου
Ἰπποκράτης Ἐλευθεριάδης 2	
Ἄννα Δάντση	Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.
	Πολυμνίας Κ. Λεορτινίδου.
Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.	Πολύμνια Λ. Λεοντινίδου
Ἀμαλίας Δ. Δόβα.	Ζωὴ Δ. Σαμοθράκη
Μαρία Δ. Δόβα	Βιολέττα Κλημένη.
Βασίλειος Τραστέλης	
Ἐλευθέριος Μαλάτης	Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.
Μιχαήλ Βαζόπουλος	Αἰκατερίνης Ἀσλανίδου.
Βασίλειος Ἀναστασιάδης	Εὐγενία Μετηρτίκα
Ἀνδρονίκη Χρηστίδου	Ἑλένη Γ. Π. Κυριακοῦ
Ἀχιλλεὺς Γεωργίου	Robert Hunter
Ἀνδρέας Δ. Μαντᾶς	Αἰκατερίνη Ἀσλανίδου
Παντελῆς Χριστοδούλου	Π. Δικαίου ἰατροῦ
Δεσποινὶς Ἀνώνυμος	Amateur
Αἰκατερίνη Ἰωαννίδου	Ἀλέξανδρος Ἰγγλέσης
Δημήτριος Καρέγλης	Π. Ζερβουδάκης
	Φ. Φωτιάδης
Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.	Π. Ἐγγονόπουλος
Ἄρης Εὐγενίδου	Αἰκατερίνη Βαταβάλη
Ζαφειρῶ Α. Καρυστινοῦ	Γ. Α. Πουλουλίδης
Ἐμμανουήλ Παρασκευόπουλος	Νικόλ. Τιβέριος
Φίλιππος Ἰωαννίδης	Βικτωρία Ι. Καμπᾶ

Σώμ.	Σώμ.
N. Μανιάκης Καποράλης	Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.
Σμαρῶ Ἀγγελίδου	Μητῆ Μαράσογλου.
Ἀλέξανδρος Πανταζῆς	Βασίλειος Μ. Μαράσογλους
Σοφία Χατζάγγελη	Βικέντιος Μ. Μαράσογλους
Λοῖζα Ἀποστολίδου	Καλλιόπη Μ. Μαράσογλου
Ἀσπασία Καραμάνου.	Βίκτωρ Μ. Μαράσογλους
	Δημήτριος Παναγιωτίδης
	Παναγ. Παναγιωτίδης
Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.	
Μερόπης Μεζαρτζίδου.	Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ
Μερόπη Μεζαρτζίδου	Ἱερολογιωτάτου Δευτερεύοντος
Ἀνώνυμος	κ. Μακαρίου Μαρινάκη.
Ἀθηνᾶ Λογίου	Ὁ Δευτερέων Μακάριος Μα-
Νικ. Ἰγγλέσις Κεφαλληνναῖος	ρινάκης 2
Ἀχιλλεὺς Λόγιος	Ὁ Ὑπογραμματοῦς τῆς Ἱερᾶς
Κ. Θαλασσίδης	Συνόδου Φώτιος Καλπίδης
Ἀριστοτέλης Εὐγενίδης	Ἱεροδιάκονος Νικόλαος Κου-
Π. Πουλουλίδης.	ρουπέτρογλους
	Ὁ Α'. Γραμματεὺς τῆς Μεγ.
Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.	Πρωτοσυγκελίας Ἱεροδ.
Ὁλγας Τριανταφυλλίδου.	Ἀνθιμος Ὀρφανίδης 2
Ὁλγα Τριανταφυλλίδου	Ὁ Ἱεροδιάκονος Βασίλειος
Δ. Βλαχόπουλος	Οἰκονόμου
Μαριόγκα Ἀναστασίου	Γεώργιος Λεμονίδης
Ἐμμανουὴλ Θεοδοκίδης.	Κ. Γ. Μαρινάκης
	Δ. Γ. Μαρινάκης

Σώμ.	Σώμ.
Θεόδωρος Φαρμακόπουλος	Βασίλειος Ἀρχιδιάκονος πρ.
N. Κ. Τσολάκας.	Ἱεροσολύμων
	Κύριλ. Ἀρχιδ. Χαλκηδόνος 2
Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.	Ἀρσένιος Ἀφεντούλης Γραμ-
Ἰωάννου Κ. Γρίβα.	ματεὺς Μητροπόλεως Χαλ-
Ἰωάννης Δρακόπουλος	κηδόνος 2
Εὐδωρος Κ. Βογιατζῆς	Ἰωάννης Χτούρης διδάσκαλος
Πέτρος Σ. Παναγιώτου	Κωνστ. Φαλλιέρους διευθυντῆς
N. Κ. Παπᾶς	ἐκπαιδευτηρίων Χαλκηδόνος
Μ. Χ. Τσίτσος	Ἀργύριος Γεωργιάδης ἔμπορος
Δημήτριος Μάρκου	ἀποικιακῶν 2
Α. Δ. Χ.	Ἀλέξανδρος Ψύρρας
Ἀγαθάγ. Δ. Ἀλβανόπουλος	Μάρκος Βιτάλης διδάσκαλος
I. Κ. Γρίβας.	Τσεγκέλκιοι
	Π. Ἱεροδιάκονος Τσεγκέλκιοι
Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.	Ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος
Ἀλεξάνδρου Ἀκάτου.	Προϊστάμενος Πριγκήπου
Σωκράτης Γεωργιάδης	Δημήτριος Πολυχρονιάδης δι-
Ἀλέξ. Ἀκατος	δάσκαλος καὶ Ἱεροδιάκονος.
Δ. Δελιμαρίνης πλοίαρχος	
Α. Δ. Δημητριάδης	Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.
I. Γκούμας πλοίαρχος.	Θεμιστοκλέους Μ. Στρα-
	τοπούλου πλοίαρχου.
Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις	Δημήτριος Μ. Στρατόπουλος
Χαλκηδόνος.	Α. Ζαχαριάδης
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλ-	Κωνσταντῖνος Δ. Πλατίδης
κηδόνος κ. Ἰωακείμ. 20	

Σώμ.	Σώμ.
I. Δ. Νικολόπουλος	Μενέλαος Καλούδης 2
Εὐστράτιος Καραγιαννίδης	Θωμᾶς Ἀποστολίδης ἱεροφάλ.
Κωνσταντ. Δ. Ἀθανασιάδης	Ἀλέξ. Γ. Χατζόπουλος
Θεμιστοκλ. Μ. Στρατόπουλος.	Χρήστος Προκοπιάδης
	Δημήτριος Κυφιώτης
<i>Τῇ εὐγενεῖ φρ. τοῦ κ.</i>	<i>Τῇ εὐγενεῖ φρ. τοῦ κ.</i>
Ἀγγ. Τίτου φαρμακεμπόρου.	Κωνστ. Κολέττη ἀρχιτέκτονος
Ἀγγελος Τίτος	Κωνσταντῖνος Κολέττης 2
Χαράλ. Χρ. Στεργιόπουλος	Παντελ. Κανέλλος ἀρχιτέκτων
Σ. Α. Τίτος	Α. Σκορδαῶς
Ἀντώνιος Δ. Παπαλουΐζος.	I. Φ. Γραμμανδάκης ἱατρός
	Κ. Φατσέας
<i>Τῇ εὐγενεῖ φρ. τοῦ κ.</i>	Π. Βεζύρης
Δημ. Κυφιώτου Ἱεροφάλτου	Βλάϊκος ἱατρός
Νικόλ. ψάλτης Ἀγ. Εὐφημίας	Κ. Ἀλευρόπουλος
Παῦλος Λαουτάρης	
Παντολέον Ε. Καλόγνωμος	<i>Τῇ εὐγενεῖ φρ. τοῦ κ.</i>
Ο. Κ. Δ. Προκοπιάδης	Δημητρίου Πρωταίου ἱατροῦ
Χαράλαμπος Ἰωαννίδης	Δ. Πρωταῖος 2
Γεώργιος Α. Πετρόπουλος	Ο. Β. Δ.
Ἰωάννης Τριανταφυλλίδης	I. Κουρπέτης
Ἰπποκράτης Κάλφας	Ἐμμαν. Ἀνεστόπουλος
Κ. I. Ζωγραφόπουλος	Παναγῆς Πολυπωράτος
Π. I. Πολυχρονιάδης	Στέφανος Γρηγοριάδης
Ἰωάννης Ἀναστασιάδης	Κ. Θέμελης
Πρόδρομος Γαγγιόγλους	

Σώμ.	Σώμ.
Κ. Δ. Νικολόπουλος ἱατρός	Nicolas Panas
Ἰωάννης Βιτάλης.	Παναγ. Τσακάλογλους
<i>Τῇ εὐγενεῖ φρ. τοῦ κ.</i>	Ἰωάννης Δ. Αὐγερινός
Π. Α. Βαφειάδου ἐργοστασιάρ.	Π. Κωνσταντινίδης
Π. Α. Βαφειάδης	Νικόλαος Κασάπογλους
Β. Δημητριάδης	Ἰωάνν. Ἐμμαν. Μκυρομμάτης
Α. Γ. Βαμβάκης	Φωκίων Α. Κιουρκτσῆς
Α. Βιτάλης	Πάτροκλος Χριστοφορίδης
Ζ. Α. Ζαφειρόπουλος	Κωνσταντῖνος Ν. Μυλίδης
Α. Σ. Μπέλλος	Ἀντώνιος Καρίπογλους
Λεόντιος Ζενίδης	Ἀλκιβιάδης Α. Κωνσταντινίδης
Ν. Ἀντωνιάδης	
Ἀβραάμ Βασιλειάδης	Οἱ ἐν Μυριοφύτῳ
Ἀθ. Παπασμύρνης	<i>Τῇ εὐγενεῖ φρ. τοῦ αὐτοῦ</i>
Α. Α. Βαφιδῆς	Εὐστράτιος Δ. Λάγρις
Πέτρος Καλφόπουλος	Ἀλέξανδρος Παπαλεοντίου
I. Κ. Ἠλιάδης	Ἰωάννης Γ. Ἀλεσοντζῆς
Α. I. Κοψιδᾶς	Χαράλαμπος Δημητρίου
	Τρύφων Ἰωάν. Χρυσοστόμου
Οἱ ἐν Ἀρτάκῃ	Ὀδυσσεὺς Π. Ἀργυρίδης
<i>Τῇ εὐγενεῖ φρ. τοῦ κ.</i>	
Ἰωάννου Μουρουδέλη	<i>Τῇ εὐγενεῖ φρ. τοῦ κ.</i>
Ἰωάννης Μουρουδέλης 2	Δημητρίου Δημητριάδου
Παναγ. Α. Κιουρκτσῆς	Λέων Κροντηρᾶς
Ἰορδάνης Ν. Ἀγαπίου	Ἐμμ. Ὀρφανόπουλος
	Θ. Παπαδόπουλος

Σώμ.	Σώμ.
Διογένης Πούρας	Θωμάς Γ. Ἀλεξόπουλος
Δ. Ι. Μαχειρόπουλος	Κωνσταντῖνος Χερβατόπουλος
Δημ. Δημητριάδης	Ἱερεὺς Σάββας
	Φώτιος Κουκουδάκης
Οἱ ἐν Μάλτεπε	Γεώργιος Λογοθέτης 2
Ἱερεὺς Χ" Σάββας	Ξενοφῶν Ι. Τσολάκογλου
Φώτιος Ζαφειράκης	Ἀνάργυρος Γεωργίου
Γρηγόριος Π. Τσίγκρης	Τζοάνης Σταυρακόπουλος
Ἰωάννης Λάμπρου	Κωνσταντῖνος Νικολαΐδης
Γεώργιος Κάρταλης	Ἰωάννης Γ. Ἀλεξόπουλος
Χαράλαμπος Καμόντος	Μιλτιάδης Κασσιμάτης
Θεόδωρος Ἱεροψάλτης	Ἀλὴ Βένης
Παναγ. Κωνσταντάκη Ἱεροψάλ.	Μουσταφᾶ Ἐφένδης
	Τελάτ Ἐφένδης
	Χασήπ Ἐφένδης
Οἱ ἐν Παντειχίῳ	Κωστῆς Ἐμμανουήλ
Τῇ εὐγενεῖ φρ. τοῦ κ.	Ἀβραάμ Ν. Κιλίφης
Σταύρου Ε. Τσολάκογλου	Κωσταντῖνος Ἰντζόγλου
Σταῦρος Ε. Τσολάκογλου 2	Ἐλευθέριος Χ" Γεωργίου
Μιχαὴλ Γερ. Μαυρίδης 2	Φώτιος Ἀποστόλου
Κωνσταντῖνος Διαμαντῆ	Μιχαὴλ Νικολάου
Ἀναστάσιος Γιάγκογλου	Νικόλαος Κάλφας
Γ. Α. Κασσιμάτης	Σταυράκης Χ" Ἰωάννου
Σπυρίδων Τσολάκογλου 2	Δημήτριος Π. Ἡλιάδης
Ἀρχιμανδρ. Σωφρόνιος Γκάρας	Κωνσταντῖνος Σταύρου
Ἀν. Καραγιαννίδης	

Σώμ.	Σώμ.
Τῇ εὐγενεῖ φρ. τῆς δεσποινίδ.	Καπετάν Ἀνέστης Κουριώτ. 2
Ἀραστασίας Π. Σταυρίδου	Καπετάν Ἰωάννης Κουριώτ. 2
Γεώργιος Δ. Ἀθανασιάδης	Καπετάν Νικόλαος Κουριώτ. 2
Δημήτριος Σ. Καλτζάκας	Μορφίνης Συμεὼν 2
Σταμάτιος Νικολαΐδης	Κωνστ. Καρχμαούνας ἱατρὸς 2
Κωνσταντῖνος Α. Ματθαίου	Λάμπρος Λουκά φαρμακοποιὸς
Λάζαρος Ἰγνατιάδης	Παῦλος Ἀθανασιάδης
Εὐφροσύνη Κωνσταντίνου	Γρηγόριος Θ. Βιφειάδης
	Βασίλειος Καρταλίδης διδά-
Οἱ ἐν Ρυσίῳ (Ἀρετσου)	σκαλος καὶ ἱεροψάλτης
Οἰκονόμος Παρθένιος Πετρίδης	Τζενετῆς Π. Τζενετῆ
ἱερ. προΐστ. Ἐκκλ. Ἀναλήψ.	Ἀδελφοὶ Γ. Νάκου 2
Ἀρχιμανδρ. Γεώρ. Φίνογλου	Ἀντώνιος Π. Σκουλακόπουλος
ἱερ. προΐστ. Ἐκκλ. Καθολικοῦ	Ἰωάννης Ζαρμάδος
Ἱερεὺς Νικόλαος Μιχαηλίδης	Ἀντώνιος Κ. Κατσινόπουλος
ἱερ. προΐστ. ἔκκ. Ἀγ. Νικήτα	Λάζαρος Π. Σαγίρογλου
Ἱερεὺς Ἀθανάσιος ἱερ. προΐστ.	Σταῦρος Π. Χαβιαρόπουλος
Ἐκκλ. Ἀγίου Νικολάου	Δημήτριος Π. Καζαμίας
Γεώργιος Χαράλαμπιδης Ἀν-	Ζαχαρίας Χ" Παναγιώτου
τιπρόσωπ. Ἀγ. Χαλκηδόνος	Χρῆστος Χ" Παναγιώτου
Ἑλένη Στ. Κοντοπούλου 2	Κωνσταντῖνος Μιχαὴλ
Π. Παπαδόπουλος	Νικόλαος Μαυρουδῆ
Νικόλαος Χ" Μαλλῆς (μέλος	Μιχαὴλ Φεΐδης
τοῦ εἰρηνοδικείου) 2	Χρῆστος Λασκαρίδης
Ἰωάννης Δ. Κοψιδᾶς 2	Νικόλαος Ι. Ἐκμεκτσόγλου
Ἀναστασία Ἀδαμαντίδου	Θεόφιλος Τακίμογλου

Σώμ.	Σώμ.
Δημήτριος Ἐξηνταβελόνης	προΐσταμ. Ἱερᾶς Ἐκκλησίας.
Γρηγόριος Λασκαρίδης	Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν Γαλ. 4
Βασίλειος Μόσχος	Χρῆστος Δ. Μουγγριάδης
Καπετάν Ἀθανάσιος Μαυρουδῆ	Κωνσταντῖνος Γούδας
Χ' Χαράλαμπος	Παναγιώτης Γούδας
Ἐμμαν. Φουντούκος	Ἰωάννης Δεκαβάλλας.
Παναγ. Θωμᾶ Χαράλαμπιδῆς	
Χριστόδ. Δ. Τζορπατζῆ Θωμᾶ	Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.
Καπετάν Δημήτριος Τσόχας	Σάββα Μακρίδου.
Βασίλειος Θεοφυλάκτου	Ὁ Ἱερατ. προϊστάμενος Βείκος
Γεώργιος Χ' Πετρῆς 2	Οἶκον. Εὐστρ. Ἀντωνιάδης
Στέφανος Δοκίδης	Θ. Γ. Κεσσίσογλους ἱατρὸς 4
Παναγιώτης Δοκίδης	Σάββας Μακρίδης
Γεώργιος Δοκίδης	Γεώργιος Πετρίτσας
Ἰωάννης Πρ. Θεοφυλάκτου	Α. Α. Ἀνδρεάδης
Ἀριστοφάνης Σπύρου	Κ. Θεοδωρίδης
Βλάσ. Ἱεροφάλ. Ἀγ. Νικολάου	Μηνᾶς Π. Αἰλῆς
Ἰωάν. Νικολάου Ἱεροφ. »	Λεωνίδας Θεοδώρου
Θεοδόσιος Ξένου	Νικόλαος Θ. Πετρίτσας
Ἀπόστολος Γκιουμούσης	Βασίλειος Πατσάτζόγλους
Θεόδωρος Λασκαρίδης	Στέφανος Γ. Κῆτσος
Δημήτριος Ἐναντίου Ἱεροφάλ.	Εὐστάθιος Α. Ἀποσπορίδης
Βασίλειος Γκιουμούσης.	Παναγ. Ν. Καϊμακλῆς
	Χρῆστος Δ. Μωραΐτης
Τῇ εὐγ. φρ. τοῦ Ἀρμανδρίτου	Ἡρακλῆς Ι. Παπαδόπουλος
Μελετίου Κοτσάνη.	Γρηγόριος Ι. Ταραντιλίδης
Ἀρχιμ. Μελέτιος Κοτσάνης	

Σώμ.	Σώμ.
Οἱ ἐν Σιοκετζῇ	Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.
Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.	Πέτρου Σομμαρίπα.
Ἀποστόλου Γεωργίου.	P. Sommaripa
N. Φ. Νικολαΐδης	B. Οἰκονομίδης
M. Θεοδωρίδης	Σοφία Σομμαρίπα
Σπυρίδων. Θεοδωρίδης πρ.	Γ. Βασιλειάδης
πρωτοψάλτης τοῦ Ἀγιο-	B. Βασιλειάδης
ταφητικοῦ Μετοχίου	Κέττη Ζυγομαλᾶ
Γεώργιος Βασιλείου	K. Σ. Καλλέργης
Γεώργιος Μεϊμαρίδης	
M. Μεζῆς	Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.
Δημ. Νικολαΐδης	Ἰωάννου Χ. Στεφοπούλου.
G. Cambizis	Πρ. Γ. Γουναρᾶς
Τιμολέων Γεωργίου	Πρ. Ε. Βομβόπουλος
Γεώργιος Ζηκόπουλος	I. X. Στεφόπουλος 2
Ἀπόστολος Γεωργίου	Ἐδουάρδος Πιζάνης
N. Κούτσικος.	K. Σεραϊδάρης
	Ἐμμαν. Ἀπολλώνιος
Οἱ ἐν Μάλτεπε	Ἀλέξ. Χ. Στεφόπουλος 10
Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.	Γ. Α. Παχτίκος
Π. Συμεωνίδου σταθμάρχου.	Ζαννῆς Ν. Ζερβουδάκης
A. Ζαφειράκης	K. Ν. Μαρκόπουλος
Π. Συμεωνίδης	
Θ. Ζαχαριάδης	Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ.
Corzoys	Κωνσταντίνου Γεωργιάδου.
	Ἀθανάσιος Καράλης

Σώμ.	Σώμ.
Κ. Γεωργιάδης	Περικλῆς Μ. Γιαννησόπουλος
Ἀθανάσιος Γ. Νότης	Νικόλαος Παπαδόπουλος
Νικόλαος Βανός	Nicolas P.....
<i>Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κωροταρτίου Ἀθανασιάδου.</i>	Νικόλαος Κ. Κωνσταντινίδης
Ἰωάννης Μανδέλλης	Στέφανος Κονιορτόπουλος
Κωνσταντῖνος Σαρρῆς	Δημήτριος Κατσούδας
Ἀντώνιος Βασιλόπουλος	Ἀλέξανδρος Καρούσος.
Νικόλαος Δ. Παπαδόπουλος	<i>Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργίου Φιλιππίδου.</i>
Ἰωσήφ Κγίλλης	Χαρ. Νικολαΐδης
Ἀνρίκο Τάστων	Ἰγνάτιος Δελλατόλας
Βασίλειος Κούτικας	Ματ. Φώσκολος
Δημήτριος Ἀγγελίδης	Ἰω. Κυρίζτις
Γεώργιος Σιότος	Ἰωάννης Βιτάλης
Θεοδόσιος Δελεκόπουλος	Μαρ. Χριστοφόρου
Ἀχιλλεὺς Διανέλης	Ἀγγελος Χριστοφόρου
Σιβερίνος Φιλιπέρτι	Γεώργ. Φιλιππίδης
Γεώργιος Σ.	Θεόδωρος Πουλᾶκης.
Ἀντώνιος Σοφιανός	<i>Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἐλισσαίου Ἀρχιτεκτονίδου.</i>
Λεοντῆς Ζορζάτης	Ἐλισσαῖος Ἀρχιτεκτονίδης
Ἀντώνιος Λεφάκης	Νικηφόρος Ραπτόπουλος
Κωνσταντῖνος Ἀθανασιάδης	Παναγ. Παναγόπουλος
<i>Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Καρούσου.</i>	Ἀντώνιος Σαγρέδος
Francois Dandolo	

Σώμ.	Σώμ.
Δημήτριος Φωκαεὺς	Ζήσης Ἰωάννου
Γεώργιος Παπακυριαζῆς	Ἀλέξανδρος Μαῦρος
Θεμιστοκλῆς Νικολαΐδης	Βλαδίμηρος Φιλίπποβιτς
Ἰωάννης Ἀρχιτεκτονίδης	Ζαννῆς Μαζοκόπης
Εὐθυμία Ἀρ. πελικοπούλου	Ἰάκωβος Καλλιβρούσης
Ἀλκιβιάδης Λασκόπουλος	Γιαννούλης Χαζάπη
Παναγιώτης Μήλιος	Δημήτριος Πετρίδης
Π. Γ. Πολίτου	Ι. Α. Βασιλειάδης
Ἀντώνιος Γ. Πολίτης	Ν. Α. Σαρρῆς
Δημήτριος Β. Δημητριάδης.	Ἐρσηλὶα Ρώσση.
<i>Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κοσμᾶ Βαριζανοπούλου.</i>	Οἱ ἐν Χαλκηδόνι
Κ. Βανιζανόπουλος	<i>Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Π. Καζαμία.</i>
Θ. Κούππας	Κωνσταντῖνος Ν. Δεκαβάλλας
Ἀλ. Λαμπρινίδης	Σόλων Εὐθυμιάδης
Κ. Χ' Γεωργίου.	Ἐφραίμ. Χ. Δασκαλόπουλος
<i>Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δημοσθένους Ζαχαριάδου.</i>	Μηνᾶς Λάμπρου
Δημοσθένης Ζαχαριάδης	Ἀλέξανδρος Φλούρης
Μιχαὴλ Μωραΐτης	Μιχαὴλ Ταμβάκης
Κωνσταντῖνος Παππίας	Ἰωάννης Π. Καζαμίας.
Ἐπαμ. Ζαχαριάδης	<i>Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Πέτρου Γρούζοβιτς.</i>
Ἀθανάσιος Φωτιάδης	Πέτρος Κ. Γρούζοβιτς
Ζαχαρίας Ἐπαινετός	Δημ. Δημητρακόπουλος

Ζητούμεν συγνώμην παρὰ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν,
 ὧν τὰ ὀνόματα δὲν ἐδημοσιεύθησαν, ἔνεκα τῆς μὴ
 ἐγκαίρου λήψεως τῶν ἀγγελιῶν.

Τιμὰται Γρ. Αφ. 75

6 To Logaros 2ap 2000